

อรุณ

ผลงานเรื่องใหม่จากผู้เขียน กาหลมพรทีก

บัลลังก์ลูกไม้

ปราปต์

๑๕๗

บัลลังก์ลูกไม้

ปราปต์

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

บัลลังก์ลูกไม้

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บัญอัฐ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-3508-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทวิงค์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโอฬารสกุล
บรรณาธิการ นฤมล อธิธิวิวัฒน์ • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ชินวัช ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

ท่ามกลางคลื่นลมที่หนึ่งสงบ ใครจะล่วงรู้ได้ว่า พายุที่โหมกระหน่ำ ลูกใหม่กำลังจะสั่นคลอนความเป็นไปของสองอาณาจักร และเส้นทางสู่อำนาจ เบื้องหน้าคือมิตรไมตรี แต่เบื้องหลังหน้ากากคือเล่ห์เหลี่ยมและแผนการ ที่ยากจะหยั่งของอีกฝ่าย ทว่าเส้นทางที่เต็มไปด้วยลูกไม้และเล่ห์เหลี่ยม ในครั้งนี้ กลับเป็นจุดเริ่มต้นของมิตรภาพ ความรัก และการเสียสละที่สวยงามเกินจะนึกถึง

บัลลังก์ลูกไม้ เป็นผลงานนิยายอวโลกิณอายุพาฝัน สอดแทรกไปด้วย เรื่องของการเมืองและการชิงบัลลังก์ที่เข้มข้น จากปลายปากกาของปราปต์ นักเขียนผู้สร้างความประทับใจให้แฟน ๆ นักอ่านมาได้พิสูจน์มาแล้วในผลงาน *กาหลมทรทีก* *นิราศมทรณพ* และ *สิงพาดกลอน* ซึ่ง *บัลลังก์ลูกไม้* ปราปต์ ได้ใช้เวลาในการรังสรรค์ผลงานถึง 3 ปี ด้วยความละเอียดละไมและความตั้งใจ จนออกมาเป็นผลงานชิ้นโบแดงเล่มนี้

บทสรุปของความรัก ความแค้น และความบาดหมางที่ยากจะประสาน ของทั้งอาณาจักรจะลงเอยอย่างไร เส้นสายลูกไม้ของพวกเขาจะสามารถ เปลี่ยนโชคชะตาให้จบลงด้วยความสุขได้หรือไม่ สำนักพิมพ์อรุณขอเชิญทุกท่านไปติดตามเรื่องราวพวกเขาพร้อมกันเลยค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

มีนาคม 2563

กว่าจะถึงบัลลังก์

เส้นทางการเขียนของปราชต์มักจะถูกเล่าให้เห็นภาพกว้างๆ โดยแบ่งเป็นสองช่วง คือ *ก่อนกาหลมทรทีก* กับ *หลังกาหลมทรทีก* เพราะ *กาหลมทรทีก* เป็นเหมือนหมุดสำคัญที่พลิกผันชีวิต ทำให้คนที่ท้อจนเกือบเลิกเขียนไปแล้วกลับมาเขียนต่อ กลายเป็นที่รู้จัก และเริ่มมีความหวังกับเส้นทางสายนี้

แต่งงานขึ้นใหญ่อย่าง *กาหลมทรทีก* จะไม่มีวันเกิด ถ้าก่อนหน้านั้นไม่มีงานอีกชิ้นที่ชื่อ *บัลลังก์ลูกไม้*

ช่วงต้นของการเขียนหนังสือ ถ้าใครพอจะเคยผ่านตาชื่อปราชต์ ก็คงพบว่ามันถูกผูกไว้กับเรื่องรักวัยรุ่นแนวสนุกสนาน เรียกว่าเห็นชื่อปราชต์ก็รอทำได้เลย (อารมณ์เดียวกับเด็ยวนี้ที่คนมักจะรู้สึกว่ หนังสือเล่มไหนมีชื่อปราชต์ มันจะต้องมีคนตาย!)

ผมวนเวียนเขียนงานแนวนั้นพักใหญ่ พอวัยเริ่มมากจึงค่อยขยับแนวการเขียนขึ้น แต่กลายเป็นไม่ได้รับการตีพิมพ์อีกเลย ถึงอย่างนั้นก็ยังคงคร่ำเคร่ง ‘เขียน’ เผยแพร่ลงในอินเทอร์เน็ตเรื่อยมา ด้วยจำนวนผู้ติดตามเท่ากับแสงเทียนริบหรี่

ผมใส่เครื่องหมายเน้นที่คำว่า ‘เขียน’ เพราะสมัยนั้นใช้วิธีจับดินสอเขียนลงบนกระดาษเอสี่ที่ละตัวจริงๆ และ *บัลลังก์ลูกไม้* เป็นงานชิ้นสุดท้าย (ณ ปัจจุบัน) ที่ใช้วิธีนี้

งานมหาหินชิ้นนี้เปิดโลกทุกอย่างให้กับผม สอนการใช้ภาษาแบบที่ไม่เคยใช้ การเล่าเรื่องสลับซับซ้อน พลิกผัน และพั่วพันกันยืดยาวตั้งแต่ตัวอักษรแรกจนตัวสุดท้าย สอนให้รู้จักค้นคว้า ทำข้อมูลซัพพอร์ต สอนให้อดทนกับงานที่ยาวนานชนิดมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ไม่เห็นแม้แต่จุดสว่างที่จะ

ใช้ให้ความหวังกับเส้นทางการเขียนของตัวเอง

หากในชีวิตของนักเขียนคนหนึ่งจะมีงานอย่างน้อยหนึ่งชิ้นที่เป็นเสมือนจดหมายรัก และบันทึกเส้นทางการเขียนของเขา *บัลลังก์ลูกไม้* ก็คืองานชิ้นที่เอาทั้งหมดของหัวใจผมไป นั่นคือเหตุผลเดียวที่ทำให้ผมยังลากดินสอเพิ่มตัวอักษรต่อไป และต่อๆไปได้...

แต่การเดินทางของ *บัลลังก์ลูกไม้* ยังไม่จบลง ดินสอล่องหนยังถูกขีดลากต่อไปอีก มันเชื่อมบันทึกลงในเส้นทางการเขียนของปราชัยแทน ความพยายามเสาะหาเส้นทาง สร้างชื่อเสียง เพื่อสักวัน ทุกอย่างจะเอาชนะความหนาของมัน ความ 'ไม่ขาย' ของมัน ทำให้บรรณาธิการตัดสินใจเปิดอ่านจนจบ เพื่อค้นพบว่ามันมีอะไรน่าสนใจ และงานชิ้นนี้จะกลายเป็นหนังสือบนแผงหนังสือในร้านหนังสือได้จริงๆ ซะที

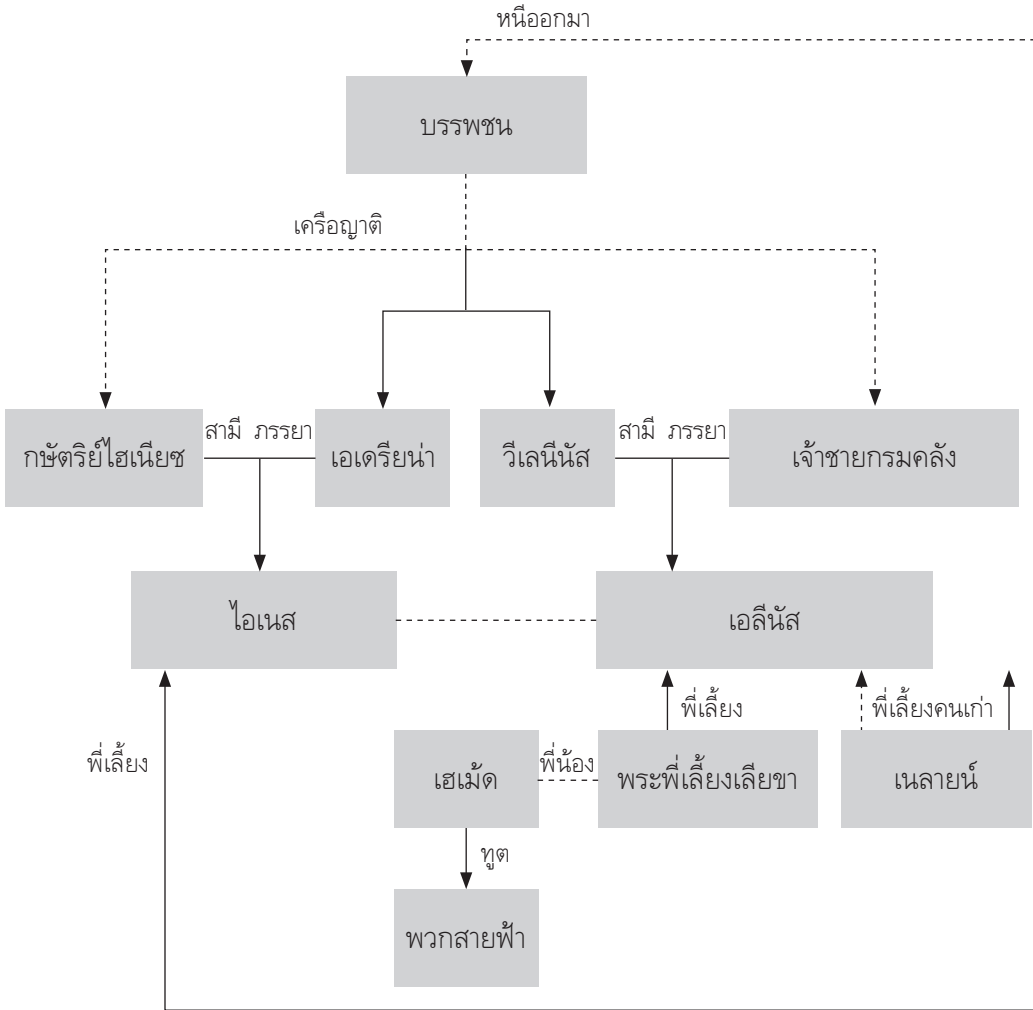
สุดท้ายนี้ ผมขอขอบคุณสำนักพิมพ์อรุณที่ทำให้ฝันชิ้นใหญ่ที่สุดของผมกลายเป็นจริงขึ้นมา ขอขอบคุณพี่นะ บรรณาธิการต้นฉบับที่ใจดีและช่วยให้คำแนะนำผมตลอด ขอขอบคุณคุณพอที่ช่วยประสานงานลงในเว็บไซต์ MAREADS.COM ขอขอบคุณพี่ฉำ พี่แอน พี่หนิง และทีมงานทุกๆ คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณพี่แก้มและพี่เอกที่เป็นกำลังใจให้กันเสมอ ผมอยากจะมีคำว่ายขอบคุณให้มากกว่าหนังสือเล่มนี้ สำหรับคนอ่านของปราชัย สำหรับคนอ่าน *บัลลังก์ลูกไม้* ตั้งแต่วันแรก ที่เผยแพร่ตอนแรกครั้งแรก จนถึงครั้งล่าสุด ในรูปแบบหนังสือ และแน่นอน รวมถึงเล่มที่คุณถืออยู่ตอนนี้ด้วย ขอได้รับคำขอบคุณจากหัวใจของผมครับ

ปราชัย

สี่วันถัดจากวันแห่งความรัก

ราวแปดปีหลังจากการย่างเท้าก้าวแรก

อะแลมเบอร์ก

- อารัมภบท -

เสียงควบกุบก้อง ทิวท้องอุทยานชั้นในนั้นเกิดแต่อัศจรรย์
ร่างประเปรียว ความเร็วทำให้แทบเห็นเป็นเพียงวัตถุสีดามะเมื่อมาจากการ
สะท้อนแดดจัด ฝีเท้ามั่นคงคือพลังอันส่งต่อจากดวงจิตมุ่งมาดของผู้คุมบังคับ
เบื้องหลัง

ร่างเพรียวสูง ทว่าคงเคำแก้งก้างอย่างวัยระบัดรุ่นเอนไปเบื้องหน้าจน
ท่อนบนแทบแนบเป็นเนื้อเดียวกับส่วนแผงคอกของพาหะคูใจ สายตามุ่งแทบ
ไม่กะพริบ บังชัดถึงความต่างระหว่างเจ้าตัวกับคนวัยเดียวกัน

ประกายเริงโรจน์ยิ่งสะท้อนแรงปรารถนา ครั้นพุ่มไม้อันถูกตัดเรียบ
เป็นทรงเหลี่ยมสูงเกือบเอวเคลื่อนไหวใกล้เข้ามาทุกขณะ

“ฝ่าบาท!”

เสียงอุทานดังจากผู้ถวายการฝึกสอนทรงม้าโดยปราศจากอาณเป็น
วันแรก คนอุทานยืนอยู่ข้างเส้นทาง ร่วมด้วยเหล่าบริวารที่ยืนตัวเกร็งกัน
ทั้งแถบ

สังหรณ์ถึงความตั้งพระทัยของผู้เป็นศิษย์นั้นเปรียบเสมือนคลื่น
แรกเริ่มยังเป็นระลอกริ้วผะแผ่ว ต่อเมื่อเพลผ่าน ความคล่องแคล่วและการ
เรียนรู้รวดเร็วจนน่าประหลาดใจก็ก่อคลื่นลูกใหญ่ยิ่งขึ้น ราชครูเฝ้าจับตาด้วยความ
ระทึกทักหวั่น ถึงจะทรงบังคับม้าได้ในเวลาเพียงไม่นาน แต่ก็คงไม่มี
พระทัยถึงขนาดจะ--

คลื่นม้วนตัวโถมกระแทกผู้คิดโดยพลัน!

อาชาทรงควบตะบึงใกล้ถึงแนวไม้พุ่มนั้นเพียงเสี้ยวจิตใจ!

“ให้ตาย...ให้ตายสิ!”

ผู้ถวายการสอนถึงกับหน้าซีด กำลังจะก้าวไปห้าม ทว่าทันทีที่เท้าแรก
สะอึกไป ร่างกายก็กลับต้องชะงัก

ท่อนแขนใหญ่ของคนเคียงข้างยกขวางแทนคำสั่ง *หยุด!*

ราชครูหันมองด้วยสายตาทระหนกกึ่งตำหนิ ไม่อยากเชื่ออีกฝ่ายจะ
ปล่อยให้เป็นอย่างนี้ได้ และยังไม่เชื่อเมื่อเจ้าตัวกลับยังหยัดกายนิ่ง นอกจาก
ไม่ลดท่อนแขน สายตากลับทอดจับภาพเบื้องหน้าด้วยความพึงใจด้วยซ้ำ!

อาซาหือตะบึงเกือบถึงแนวไม้ ท่อนพระกรของผู้ทรงรั้งแผงค่อนั้นไว้
ในที่สุดม้ากดหน้าลาดแรงต้านอากาศ ดินคู่หน้ายกลอย...และลอยขึ้นจนข้าม
แนวพุ่มนั้นได้ ก่อนแตะพื้นอีกฝั่งอันเป็นทางหินอัดเรียบแล้วควมต่อไปโดย
ไม่ผ่อนจังหวะลง!

คนลื่นถึงกับอ้าปากเป็นรอยยิ้มค้างแทบไม่เชื่อสายตา

ขณะเดียวกัน เนตรมุ่มมันของผู้ทรงเบ็องหลังอาซาก็เปี่ยมประกาย
ภาคภูมิใจ

ทว่าจับพลันนั่นเอง สิ่งซึ่งเจ้าชายพระองค์น้อยมิทรงคาดกลับอุบัติ

เพราะเป็นทางสำหรับนางพระกำนัลก้าวเลียบเขตอุทยานโดยเฉพาะ
ช่องทางปูหินตัดเรียบนั้นจึงค่อนข้างแคบเป็นท่อน เสี้ยวอึดใจทางแคบกลับ
มีอะไรบางอย่าง...ระมัดย้ายขยุ้มผ้าประดับลูกไม้...ปลิว...โผ...หรือกลิ้ง...หรือ
ด้วยกิริยาอันใดก็ตามแต่ มันเคลื่อนเข้ามากองขวางทางเสด็จว่องไว ห่าง
เบ็องพักรัดไปไม่ถึงสองช่วงฝีเท้ามั่วด้วยซ้ำ!

ระยะเคลื่อนใกล้จับไวจนตั้งองค์ไม่ติด หากเพราะยังทรงประคองสติ
อยู่ สายเนตรไวและแมนยำจึงสังเกตได้

หาใช่เพียงขยุ้มผ้า...

ในขยุ้มผ้ายังมีดวงหน้าน้อย เผื่อตชืดอย่างหวาดกลัวสุดชืดกัมมุด

นั่นคือเด็ก *เด็กผู้หญิง!*

พระหัตถ์ที่ขยำนแหงคอกอยู่ริบรั้งมาด้านหลังรวดเร็ว รุนแรง ผลคือ
อาซาตระหนกผงะ มันยกสองขาหน้าขึ้น เอี้ยวพ้นจากร่างน้อยในกองผ้านั้น

หวุดหวิด!

ทว่าจังหวะที่เสียไปส่งผลร้ายต่อการทรงตัว

ม้าหายพลิก

วรวงศ์เกาะไม้ติดลอยควะคว้าง

วินาทีที่ทรงพยายามชักพระกรป้องพัคตร์ก่อนกระแทกพื้นหินอัด

เจ้าชายพระองค์น้อยทรงพบว่าท่ามกลางกองขยุ้มผ้า ที่อนแกนสองข้างของ

เด็กหญิงกางเป็นวงล้อม

กึ่งกลางมีลูกนกตัวหนึ่งขยับปีกโผ

มันอ่อนแอจนไม่อาจออกเสียงร้อง

...

แดดสดกระจ่างทอลอด เข้ามาทางช่องแกลกรูกระจก
หากทอดสายตาออกไปจากมุขแปดเหลี่ยมจะพบอุทยานเขียวขจีประดับ
ดอกดวงแห่งพฤกษชาติหลากสีนานาพรรณอยู่เบื้องล่าง

ตึกด้านที่เป็นที่ประทับส่วนพระองค์ของผู้ทรงศักดิ์และอำนาจสูงสุดในแผ่นดินใต้ฟ้าครามแห่งนี้ ไม่ปรากฏไม่ใหญ่ให้รุ่มเงาแต่อย่างใด เหตุเพราะ
เจ้าของพระตำหนักทรงโปรดทอดพระเนตรออกไปไกลละลิบถึงทิวเขาเทือกไฉน
มากกว่า

ครั้งมีคำพูลถามจากพระธิดา คำตอบคงคือ --

‘แสงแดดคือความงามที่สุดของอะแลมเบิร์ก ไยจะปิดบังไว้เสียละ
หญิง’

เจ้าหญิงพระองค์น้อยผู้คงความงามสุดแห่งอะแลมเบิร์ก จึงเจริญ
พระชันษาด้วยความภาคภูมิใจในพระเกียรติแลศักดิ์ของความเป็นเจ้าแห่ง
อาณาจักรใต้แผ่นดินฟ้าครามเช่นเดียวกับพระมารดา

เราคือลูกขององค์สุริยะ

ตราบใดที่พระองค์ยังประทานแด่วันอันงามที่สุดแก่อะแลมเบิร์ก

แผ่นดินนี้จะอุดม และเจริญมั่งคั่งที่สุดตราบนั้น!

บัดนี้ตรุษผู้ทรงพระสิริโฉมที่สุดในแผ่นดินคงประทับอยู่เบื้องหน้า
พระฉายานใหญ่ สุริยเทพคงสนิทเสนาหาพระองค์ยิ่ง จึงประทานลรัศมี
ขับไล่ชนิดผู้ใดได้ยลยอมตระหนักว่าจะหาภาพศิลปะอันวิจิตรกว่านี้ไม่ได้

ทรวดทรงสล้างอยู่ในภูษาทรงสีเหลืองนวลเลื่อมมุก ขับรับกับพระฉวี

สี่อ่อนสองสี่ปนชมพู ตลอดทั้งฉลองพระองค์ปักประดับัญมณีมีค่า

วงพัทตร์งามจัดยิ่งโดดเด่นด้วยเรือนเกศาทรงประกายสีทองอ่อนซึ่งถูกรวมไว้เรียบร้อย แล้วขมวดเพื่อรับศิราภรณ์ประจำพระองค์ แนวขนงประหนึ่งพู่กันตัวดี รูปเนตรค่อนข้างเรียวเฉียงขึ้น ประจุนेत्रหน้างามสีเหลืองอ่อนประดุจบุษราคัมวามจรัสหวาน แต่ด้วยรูปเนตรดั่งกล่าวกอปรกับสันนาสิกทรงปลายค่อนข้างแหลม ปีกเล็ก ทำให้กลับดูเฉียบ โดยเฉพาะนัยเนตรนั้น สะท้อนประกายคมแห่งความชาญฉลาดเป็นนิจ

น่าเสียดายที่โอรสผู้ได้รูปนั้นมักถูกริดจวนเล็กบางอย่างถือพระองค์ พระศอเรียวระหงก็เซิดเซิดตลอดเพล

ศักดิ์แลพระสิริโฉมคือสาเหตุหนึ่ง

ต้นตอของความถือดี อันติดจะเอาแต่พระทัยจนบางคราวถึงขั้นร้ายกาจ คือการที่ทรงเป็นพระธิดาองค์เดียวในเจ้าหญิงวิเลินน์ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินแห่งอะแลมเบิร์ก!

อย่างเงียบเฉียบ แต่แพร่หลายที่สุด หัวข้อที่เหล่านางกำนัลรื้อยไปถึงข้าราชสำนักต่างพินิจพิเคราะห์กันเสมอมา ได้แก่ความเอาแต่พระทัยของเจ้าหญิงเอลีนส์นั่นสืบจากพระมารดาทางสายพระโลหิตหรือการให้ท้ายสอนสั่งกันแน่!

‘น่าเสียดายถ้าอะแลมเบิร์กจะมีเจ้าหญิงงามยิ่ง แต่ก็ร้ายกาจเยะเยือกยิ่งอีกหนึ่งพระองค์’

‘แต่ข้าสงสารเจ้าชายรัชทายาทชะมากกว่า ทั้งพระคู่หมั้น ทั้งว่าที่พระสัสสุ’

‘นั่นสิ ยิ่งนับแต่อุบัติเหตุคราวนั้นก็ทรง...’

‘คำนิทานมักไม่ยาวไปมากกว่านั้น...’

อำนาจแห่งพระนางเหนือหัวอันแผ่ไพศาลถึงทุกหย่อมตฤณชาติ ลำแดงอยู่ด้วย ‘พระเนตรพระกรรณ’ ที่เดินได้กระจายเกลื่อน

โดยเฉพาะเหตุอันอุบัติเมื่อกาลก่อน สะท้อนถึงอำนาจแห่งพระนางน้อยอยู่หรือ?!

อำนาจปกเกล้าซึ่งส่งต่อสู่ผู้ประทับหันซ้าย - ชาวอยู่หน้าบานพระฉาย
ขณะนี้!

“งามยิ่งเพคะ งามเหลือเกิน งามตะลึงตะลันแล --”

เสียงชมไม้ขาดปากดังจากร่างอวบที่ยืนไม่ไกลกัน

เจ้าของเสียงบรรจงเอียงค่อน้อยๆ ทำตาเป็นประกายอ่อนแสงอย่าง
เอ็นดูระคนรักใคร่ ประหนึ่งญาติผู้ใหญ่มองดูหลานหรือลูกรักซะมากกว่า
ซึ่งจะว่าไปเป็นสายตาที่ดูตั้งใจจนเหมือนภาพวาดเกินจริง! ยิ่งผนวกกับท่า
ยืนตรง ใช้สองมือกุมกันกึ่งกลางเอว จะได้ท่าที่พวก ‘สาว ๆ’ กระซิบขนาน
นามลับหลังว่า

‘ท่าประจำพระพี่เลี้ยงเสียขา!’

สองในผู้ขนานทำดังกล่าว บัดนี้รับหน้าที่ช่วยแต่งฉลองพระองค์ หาก
คงไม่วายลอบสายตาชำชัน ขมิบริมฝีปากกลั่นหัวเราะกันสุดเกร็ง แทบจะเดา
คำพูดต่อไปของพระพี่เลี้ยงได้

-- นับเป็นบุญของหม่อมฉันจริงๆ ที่ได้เกิดมาใต้ร่มพระบารมี และ
ได้ชื่นชมพระบุญญาใกล้ชิดเช่นนี้เพคะ --”

“พอ! พอ! พอ!”

ผู้ประทับอยู่เบื้องหน้าพระฉายกลับใช้สุรเสียงตวัด เนตรงามปาน
บุษราคัมเจียรไนหาได้เลือบมา คงจัดจ้องพระฉายาเบื้องพัทตร์เฉกผู้
ไม่เคยพอพระทัยต่อสิ่งใดง่าย ๆ

พระพี่เลี้ยงหลุดจาก ‘ท่าประจำ’ เป็น ‘ท่าประจำกว่า’ คือหน้าเจ็อนก่อน
เลื่อนเป็นหน้าหุบกะทันหัน ต่อเมื่อได้ยินเสียงกระซึกกระซิกใกล้ ๆ กันจึงรีบ
หันไปลงเสียงเฉียบ “กระซิบกระซาบอะไรกันยะ แม่พวกนี้?!”

ผู้ถูกเอ็ดได้แต่ทำคอยนไปตามระเบียบ ราชที่หัวไวกว่าอ้างเป็นอีก
เรื่องราว

“กำลังสงสัยกันอยู่นะคะ ว่าเจ้าหญิง...” สายตาซึ่งลอบสบกับสาย
พระเนตรที่เลือบมาเพียงชั่วแวบยังต้องรีบหลบลงพื้นก่อนกลั๊กกลับมา
ประสานกับพระพี่เลี้ยงอีกครั้ง

“...จะเสด็จเลย หรือจะทรงรอพระมารดาก่อน”

ปกติทุกพระราชพิธีใหญ่ๆ เจ้าหญิงวิเลนีนั้นผู้เป็นพระมารดาไม่เคยทรงปล่อยให้การถวายงานต่อพระธิดาพ้นไปจากการตรวจสอบ เนื่องจากทรงปรารถนาให้ทุกอย่าง ‘เรียบร้อย’ ที่สุด

แต่ขณะเดียวกัน หลานสาวแม่พวกสาว ๆ ก็แอบได้ยินพระพี่เลี้ยงกระซิบกับตัวเองอย่างคนที่หาทางออกไม่ได้ นัยว่าใคร ๆ ก็ไม่เข้าข้างนั่นละว่า ‘ไม่รู้จะกลัว น้อยหน้า ไปถึงไหน?’

อย่างไรก็ดี วันนี้พระพี่เลี้ยงผู้มักแสดงตนเป็นคนสนิทหันมาตอบด้วยเสียงรู้ลึกรู้จริง ทั้งไม่ลืมหินดีดสำเนียงรำคาญระคนสมเพชต่อระดับสติปัญญาอันต้องการวิเคราะห์ของคนถามว่า

“ไม่รู้คิด! วันนี้พระอัครันตูกะเพิ่งเสด็จมาเยือน พระมารดาทรงเป็นถึงผู้สำเร็จราชการศักดิ์ยิ่งใหญ่ที่สุดในอะแลสกา เบิร์ก ป่านี่คงทรงวุ่นวายวุ่นวาย การต้อนรับมีอยู่แล้ว เอ้า! --” เสียงสูงขึ้นอีก “แล้วจะมัวยืนเฉยเป็นตัวอับเฉาอยู่ทำไม รีบไปเปิดประตูสิ เจ้าหญิงจะได้เสด็จ!”

ผู้รับคำสั่งมองตากันเล็กน้อย ลอบเห็นเจ้านายพระองค์เดียวคงประทับยืนพระพักตร์จุ่มอย่างหมกมุ่นอยู่กับฉลองพระองค์มากกว่า มิได้รับสั่งคำไหน เช่นทุกที จึงต่างกุกกุกจ้อไปเปิดบานพระทวารออกคนละด้าน

“-- หัดใช้สมองทำงานคู่ไปกับตัวด้วยนะจ๊ะ!”

ไม่ทันที่พระพี่เลี้ยงจะเอาคืนได้สำเร็จ ร่างอวบแทบผละครั้งได้ยืนอีกเสียงสอดเข้ามาจากช่องพระทวาร

“เจ้าหญิงวิเลนีนั้นเสด็จ!”

ร่างอวบที่ออกคำสั่งอย่างรู้ลึกรู้จริงเสียยืดยาว จึงรีบถวายนการเคารพอย่างต่ำยิ่ง

ที่จริงละม้ายเข้าอ่นลงไปเลยเสียมากกว่า!

“หญิงเป็นอย่างไรบ้างลูก”

สุรเสียงซึ่งดังแทรกช่องทวารเข้ามามีกระเสอาทร หากก็ยังคงความเฉียบขาดอย่างผู้ทรงอำนาจเป็นสำคัญ

วรวงศ์สูง ความผอมยิ่งส่งให้ ความสูงในชุดสีเทาอ่อนเหลือบมุกยาวแผ่ลาดนั้นดูตระหง่านเกินอิสตรี ดำเนินเข้ามาเร็ว ๆ ประดุกุลอยสง่า วงพักตร์เชิดขึ้นน้อย ๆ เหนือลำคอเนียนระหงแบบเดียวกับพระธิดา ช่วงเวลาที่ผ่านเบื้องหน้าพระพี่เลี้ยง ‘คนสนิท’ ทำได้ทรงปรายพระเนตรมาแต่อย่างใด

ผู้ติดตามคงถูกสั่งให้รอแค่ข้างนอก และแม้คนข้างในเองก็พลอยถอยหลบเข้ามาดมโดยอัตโนมัติ ค่าที่สัมผัสกระแสน้ำอันจอันเยือกจุกุลอยเอื่อยจากรูปสลักหน้าแข็ง จะมีก็แต่พระพี่เลี้ยงที่เข้ามาดมไม่ได้ มีใช้ด้วยหน้าที่หรือพื้นนิสัย แต่เพราะตัวใหญ่ทำให้ข้อเขาไม่ดี ยังขยับลุกไม่ขึ้น

“หม่อมฉันไม่ชอบเลยเพคะ! --”

แต่รับสั่งแรกจากผู้ประทับเบื้องบานพระฉาย ผู้ถวายงานทั้งสามก็หัวใจแทบตกได้ตาตุ่ม

“-- ทอดเนตรสิ แบบโบราณมาก เหวกก็แน่นมาก แถมประเคนอัญมณีมาตลอดทั้งตัวอีก หม่อมฉันอยากได้แบบที่ไม่ครี ไม่ลงรายละเอียดเยอะเกินไป ยิ่งเคยรับสั่งไม่ใช่เธอเพคะ จุดเด่นสำคัญควรมีแค่จุดเดียว เพราะถ้ามีหลายจุด ที่สำคัญสุดก็จะไม่เด่นอีกต่อไป”

หากเป็นทุกคราว คำขอคงได้รับการประทานสนองแต่โดยดี ทว่าคราวนี้พระมารดาเม้มริมโอษฐ์จ้องนิ่ง ระบายปัสสาสะยาวก่อนรับสั่ง “แต่บางครั้งเราก็ต้องประเมินคนมองด้วย”

ความนิ่งของพระมารดาทำให้เจ้าหญิงเอลิ์นัสทรงขมวดขนง

พระพี่เลี้ยงผู้ทรงภูมิกลับเห็นเป็นโอกาสแสดงภูมิบ้าง “นั่นซีเพคะ ชุดนี้เป็นชุดตามแบบโบราณราชประเพณี แสดงถึงพระยศของผู้สวมใส่ แถมยังเข้าคู่กับฉลองพระองค์ของเจ้าชายไอเนส จะทำให้พระอาคันตุกะจากบูเลนเซียทรงตระหนักถึงตำแหน่งพระราชินีแห่งอะแลมเบิร์กในอนาคตอันใกล้ด้วย

“เฉพาะรูปแบบอาจไม่ต้องพระทัย แต่ความนัยย่อมจะทำให้ฝ่าบาทงามเด่นเป็นสำคัญเกินกว่าเจ้าหญิงเพอร์นี่เสียแน่นอนเพคะ”

คนพูดแทบจะยิ้มมุมปากรับ ‘ความชอบ’ แต่จนแล้วจนรอดกลับต้อง

สะกด เพราะเจ้าหญิงวิเลนีนั้นสทรงชดด้วยสุรเสียงอย่างหนึ่งในลำพระคอ ทั้งยังทรงจดจ้องและรับสั่งไขข้อข้องพระทัยต่อพระธิดาต่อไป โดยไม่ทรงหันมาใส่พระทัยทางนี้ด้วยซ้ำ

“ถึงแม้ตำแหน่งเจ้าหญิงของเพอร์นี่เลียจะดูเหมือนยศตราตั้งสำหรับเรา แต่อย่าลืมว่า *แม่ของเขา...*” คำนั้นมีได้ลงหนักหรือแพกสุรเสียงไปจากคำอื่น ทว่าผู้รับสั่งและผู้สดับดูจะรับรู้รับความหมายอันซ่อนนัยอยู่ลึกซึ้ง

ท้ายประโยคหายไปราวไม่ทรงปรารถนาจะรับสั่งถึง ถ้อยที่ทรงใช้เสียงแทนคือ “เพอร์นี่เลียมีโลหิตครึ่งหนึ่งของบูลเลนเธีย กับอีกครึ่งของอะแลมเบิร์ก --”

“ของทูลกระหม่อมพ่อ!”

ถ้อยตอบรับยิ่งตอกย้ำความเจ็บซ้ำในเนื้อพระทัยของทั้งพระองค์เอง และพระมารดา คำที่เจ้าหญิงเอลีนีสทรงกระจ่างแล้ว ในสิ่งที่ทรงเพียร ‘แสวง’ ไม่รับรู้มาเนิ่นช้า

วางที่ความสัมพันธ์ของพระองค์เองกับเจ้าหญิงเพอร์นี่เลียคงเสมือนกับสองอาณาจักร อะแลมเบิร์กและบูลเลนเธีย

สองนครเคียงใกล้ สายสัมพันธ์แนบสนิหยิ่งกว่าบ้านพี่เมืองน้อง เนื่องจากจริงแท้บรรพบุรุษของอะแลมเบิร์กก็สืบเชื้อสายมาแต่พระราชวงศ์แห่งบูลเลนเธีย

อย่างไรก็ตาม ในภาพความสัมพันธ์แน่นอนหนา แน่หรือว่าต่างฝ่ายจะมีไยซิงดี

อะแลมเบิร์กเกรียงไกรด้วยฐานแห่งเศรษฐกิจ พื้นที่คล้ายรูปสามเหลี่ยมตะแคงมีจุดยอดอยู่ฝั่งตะวันตก อาณาบริเวณส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงกับที่ราบ แผ่กว้างระเรื่อสู่ฐานของสามเหลี่ยมซึ่งทอดตัวอยู่ทางตะวันออก มีลักษณะโค้งเว้าของอ่าวและพื้นที่ราบชายฝั่งกว้างใหญ่

แดนดินใต้ฟ้าครามล้วนอุดมพืชพรรณธัญญาหาร ประดุจของขวัญอันประทานจากองค์สุริยเทพและแม่พระธรณี ถึงขั้นมีคำกระทบกระเทียบด้วยความริษยาจากหัวเมืองไม่ใกล้ไม่ไกลว่า

‘ต่อให้ดินเปล่า ๆ ของอะแลมเบอร์กก็คงกินได้!’

ใช่เพียงนั้น โคင့်เว้าของอ่าวฝั่งตะวันออกยังบันดาลให้อะแลมเบอร์กคงความมั่งคั่งในฐานะเมืองท่าสำคัญของภูมิภาค

ต่างจากบูลเนเธียแทบจะเรียกได้ว่าตรงกันข้ามตั้งแต่รูปลักษณ์ของราชอาณาจักร

ขนาดพื้นที่ใกล้เคียง ตลอดจนรูปลักษณ์เหลี่ยมตะแคงเช่นกัน โดยวางตัวประกอบอยู่ทางด้านเหนือของอะแลมเบอร์ก ฐานของบูลเนเธียกลับแผ่กว้างอยู่ฝั่งตะวันตก แล้วรวบตัวเล็กลงสู่ยอดของสามเหลี่ยมทางฝั่งตะวันออก

ไม่มีใครปฏิเสธแนวแม่น้ำและทะเลสาบน้อยใหญ่ซึ่งใช้แบ่งแดนเปรียบเสมือนขีดคั่นแยกความอุดมจากบูลเนเธียมอบให้แก่อะแลมเบอร์กเกือบทั้งสิ้น!

ค่าที่อยู่ทางตอนเหนือ เป็นทิวเขาสลับซับซ้อนมากกว่า พื้นที่ส่วนใหญ่ของบูลเนเธียจึงทำการเกษตรและกิจการไม่คุ้มค่าเท่าหัวเมืองทางใต้ มิหนำซ้ำที่ริมทะเลน้อยนิตยังมีลักษณะเป็นเว้งผา

หากถึงอย่างไร ความโหดร้ายของพื้นที่กับทั้งภูมิอากาศกลับบ่มเพาะคุณสมบัติสำคัญเฉพาะของคนบูลเนเธีย

คุณสมบัติที่แฝงล้ำ อันคล้ายถูกกลบทับด้วยข้อด้อยทั้งหมด

แต่ -- แ่นละ -- เจกเพอร์นี่เลียและ ‘แม่ของเขา’ ในขณะนี้คุณสมบัติดังกล่าวกลับพลิกเป็นแต้มต่อได้คราวคับขัน!

‘บูลเนเธียหนาวกว่าอะแลมเบอร์ก แทนที่เราจะสนใจในความหนักเบาของอัญมณี เราจึงให้ความสำคัญจนกลายเป็นเชี่ยวชาญการสลักด้าย หรือสอดท่อเส้นไหมมากกว่า --’

ครั้งหนึ่งเจ้าหญิงวีเลินั้นสยงทรงจำได้ สุรเสียงอ่อนหวานละมุนละไมของเจ้าหญิงจากบูลเนเธีย -- ของผู้หญิงคนนั้น...

วงפקตร์แจลล์ม อ่อนหวาน และพระฉวีขาวจัดอย่างคนเมืองหนาว ซ้ำพระโลหิตผาดเป็นสีกลีบกุหลาบแรกแย้มละมุนระเรื่อ

หากแววเนตรต่างหากลือล้า

ไม่รู้ทรงดำริมากไปเองหรือไม่ หากเจ้าหญิงวิเลนนีสทรงแนพระทัย
บางคราว...มีแววเหลือบความหมายแห่งนัยอยู่ในความเนียนุ่มนั้น!

ใช่แล้ว...

นอกจากความงาม อัญมณีย่อมไม่มีค่าใด

เย็นชา ซ้ำหนักยังจุดให้ผู้ครอบครองตกสู่ที่ต่ำ!

ผืนผ้าต่างหากให้ความอบอุ่น แต่ขณะเดียวกัน โยประสานแน่นของ
เกลียวไหมใช้รัดคอศัตรูตายได้ในไม่กี่เสี้ยวนาที!

ที่สำคัญ ผู้‘เชี่ยวชาญการสอดสลบเส้นด้าย’ต้องใช้ความละเอียด
เยือกเย็น และมันสมอง!

ประกายเนตรของเจ้าหญิงวิเลนนีสสงบทอดสู่พระเนตรสีเหลืองจรัส
ของพระธิดา ดูจะส่งถ่ายความเจ็บช้ำและเข้าพระทัยระหว่างกัน

ถูกแล้ว ถึงเวลาที่ความละเอียด เยือกเย็น และมันสมอง จะถูก
ลองเชิงอีกครั้ง

พวกของผู้หญิงคนนั้นกำลังสอดด้ายรัดพันอะแลมเบิร์กแน่นขึ้น
อีกวาระ!

...

ล่วงจากพระหวารบานเล็กด้านหลังที่ประทับของเจ้าหญิงวิเลนนีสผู้สำเร็จ
ราชการแผ่นดิน พื้นดินราบถูกอัดเรียบด้วยแผ่นอิฐเป็นช่วง ๆ แทนทางสายเล็ก
เชื่อมสู่สายหลักอันกว้างกว่า

มรรคาคงกล่าวดำเนินเลียบริมอุทยานเขตพระราชฐานชั้นในต่อไปจรด
ชั้นนอก สองข้างจะมีก็แต่พุ่มไม้ตัดเป็นรูปเป็นเหลี่ยม หรืออย่างมากที่สุด
คงได้แก่ไม้สูงเพียวชะลูด ฉะนั้นร่างอวบที่ก้าวยาว ๆ ละเอมาจึงแทบหา
ที่บังแดดมิได้

อากาศของอะแลมเบิร์กไม่ร้อน ทว่าแสบผิว ลมจากเทือกสิงขรทางทิศ
ประจิมและอุตรทิศช่วยให้พอเย็นสบาย ภูเขาที่สตรีใช้คลุมต้นไทรถึงช่วงแขน
หรือบางที่ตั้งแต่ศีรษะเรื่อยมา นอกจากจะป้องกันผิวเกรียม ยังช่วยเก็บกัก

ความอบอุ่นในร่างกายไว้ด้วย

พื้นแนวต้นไซเปรสสูง ทางสายเล็กอีกช่วงทอดลงตามไหล่เนินซึ่ง
ถูกปรับเป็นขั้นต่างบันไดเตี้ย ๆ

ผู้จัดแต่งบรรจงใช้ศิลปะลัทธิทวยเทพ โดยเฉพาะเทพบุตรและ
เทพธิดาพระองค์น้อย พระกิงคารแลคนโทเรียงรายลดหลั่น รินและรอง
ธารน้ำสืบทอดมาแต่แอ่งน้ำพุหินอ่อนสีขาวยริสุทธ์เหนือเนินเบื้องบนนั้น

ช่วงนี้เองพระพี่เลี้ยงเสียดิเรกเริ่มเหลือบซ้ายแลขวา จากนั้นก็กลายเป็น
หันขวาแลซ้าย

ต่อเมื่อเห็นว่าปราศจากสายตาใครจึงถอนหายใจ ไหล่และคอที่พยายาม
ตั้งเข็ดเสียดอย่างผู้เป็นนายก็กลับห่อตก ทั้งทำเดินก็เปลี่ยนเป็นกระยอง-
กระแย่งแกว่งแขนไร้ราศี

มีชีไม่รู้ว่า พระพี่เลี้ยง ‘คนสนิท’ ย่อมรู้ดี ทำทางอย่างนี้แหละที่เจ้านาย
ไม่โปรดอย่างยิ่ง

‘ยังไม่ทิ้งเหง้าเดิม!’

เจ้าหญิงวิเลนนีสมีได้รับสั่งโดยตรง หากคือผ่านมาทางสายพระเนตร
เย็นเยียบแลคมกริบ ซึ่งสืบทอดมาโดยไม่ขาดตกบกพร่องสู่เจ้าหญิงเอลีนัส
พระธิดาผู้เลอสิริโฉม

เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ยู่ดี ในเมื่อพระพี่เลี้ยงเสียดิเรกได้เกิดแต่เขต
รั้วราชวังอย่างพระพี่เลี้ยงคนโปรดคนเก่า แถมกว่าจะได้เข้ามาถวายงาน -
หมายถึงตะกายมาเดินคอต้งเป็นข้าราชการทออยู่ในนี้ก็ปาไปเกินครึ่งค่อนชีวิต
แล้ว

สายโคลนและไอดินที่ย้อมวิญญานมากกว่าครึ่งชีวิตลบล้างง่ายละหรือ
อย่างไรก็ดี ในเมื่อดินและโคลนนี้คือฐลีเดียวกับที่หล่อหลอมเป็น
รากฐานแห่งบัลลังก์ที่เจ้าหญิงวิเลนนีสยังทรงกุมอยู่ ไยพระองค์จะทรงขับไล่
ฤๅละทิ้งเสียโดยง่าย!

เพราะอำนาจสูงที่สุดจริงแท้มิได้เกิดแต่เพียงพระยศ

การจะครองนครอันมีความมั่งคั่งเป็นสายโลหิตได้ เจ้าของมือต้อง

กุมเศรษฐิกิจ...หัวใจของแผ่นดินได้เสียก่อน!

พี่ชายของพระพี่เลี้ยงเลียขาคือคหบดีที่ร่ำรวยที่สุด และกุมอำนาจทางการค้าเกือบทั้งหมดของอะแลมเบอร์ก!

เจ้าหญิงวีเลนีนัสทรงตระหนักถึงความจริงข้อนี้ จึงทรงวางแผนกำจัดกุมแต่ต้น หลังจากพระเชษฐภคินีผู้เป็นราชินีองค์ก่อนตรอมพระทัยและเสด็จสวรรคตตามพระสวามีไป พระน้องนางในฐานะองค์มาตุจฉาของเจ้าชายรัชทายาทซึ่งทรงเยาว์ในขณะนั้น จึงทรงสามารถผงาดขึ้นค้ำบัลลังก์และอำนาจที่ยิ่งใหญ่สุดได้โดยไม่มีใครกล้าขัดข้อง!

ไม่มีใครกล้าแม้จะปรินิพพานครั้งใดที่เจ้าหญิงเอลีนัสทรงได้รับตำแหน่งพระคู่หมั้นขององค์มกุฎราชกุมาร ตั้งแต่ฝ่ายหญิงยังไม่ทรงประทับยืน!

ศักดิ์แห่งพระสัสสุย์อมจะอยู่เหนือกว่าเพียงพระมาตุจฉา ในเพลลาที่เจ้าชายไอเนส -- เจ้าชายรัชทายาท -- ทรงเจริญพระชนมายุครบยี่สิบพรรษา

เพลลาที่ตำแหน่ง 'ผู้สำเร็จราชการ' ลื่นอายุขัย!

และ -- ไซ -- ลีกลงไปก่อนนั้น พระพี่เลี้ยง 'คนสนิท' ย่อมรู้พระทัย

นั่นคือหนทางเดียวอันจะส่งให้เจ้าหญิงเอลีนัสทรงอยู่เหนือกว่าพระธิดาของพระชายาอีกองค์ตลอดกาล!

ถึงจะเป็นเพียงชายาบรรณาการเจ้าหญิงต่างเมืองก็ตามที่เธอจะ

ไม่รู้เป็นโชคดีหรือโชคร้าย พระราชาองค์ก่อนเสด็จสวรรคตไว้อย่างบรรณาการจาก 'ฝั่งนู้น' จึงล่วงสู่เจ้าชายพระอนุราชสกุลวงศ์แทนที่...

ครานั้นเจ้าหญิงวีเลนีนัสทรงกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่เดิมาก็ทรงขึ้นชมระทมพระทัยเพราะความมารักของพระสวามีมีอยู่แล้ว กระนั้นต้องยอมรับ ต่อให้พระสวามีจะทรงเรียกรวดไปกับนางพระสนมแทบหมดเขตพระราชฐาน หากลำดับชั้นของพระชายาอย่างพระองค์มิได้ถูกกระเทือนกระทบเท่ากับการที่คนจากตำแหน่งสูงส่งเช่นเดียวกันเสด็จแทรกเพื่อมาอยู่ในระดับเดียวกัน

บุเลนเธียจึงคือศัตรูตัวฉกาจแห่งเจ้าหญิงวีเลนีนัสนับแต่นั้น!

พระองค์เคยทรงตำริว่า หลังจากโรคร้ายกลางป่าคร่าพระชนม์ชีพของ

พระสวามีไป ซาयाอีกพระองค์นั้นอาจเสด็จกลับบูรณเวียนเสียได้ ทว่าผลอัน
สืบมาจวบปัจจุบันกลายเป็นคำตอบ คำตอบที่ตอกย้ำสิ่งซึ่งทรงกลางแกลง
พระทัยให้แจ่มชัดยิ่งขึ้นทุกขณะ

และนี่เป็นอีกเรื่องที่พระพี่เลี้ยงคนสนิทต้องรู้

ฉะนั้น ที่รับสั่งเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้า ไปตรวจดูซิว่าทางนั้น *เรียบร้อย*
ดีมั๊ย จึ่งกินนัยที่ลึก...และลึกลงไปกว่าความริษยาในฐานะ ‘หลวง’ กับ ‘น้อย’
เฉกทุกครั้ง!

...

ตำหนักที่เล็กที่สุดในเขตพระราชวังอะแลมเบิร์กอยู่ห่าง
ลงไปบริเวณเชิงเนิน นอกจากตั้งในตำแหน่งต่ำสุดแล้ว ยังคล้ายถูกซ่อนไว้
ด้านหลังสุดของเนินลูกนี้อีกด้วย

พระพี่เลี้ยงเสียดาความมาว่าพระชายาผู้มาที่หลังทรงเป็นผู้ตัดสิน
พระทัยเลือกเอง โดยเฉพาะศิลปะและสถาปัตยกรรมที่ทรงให้ตกแต่งนั้น
แทบจะถอดแบบบ้านในยูเลนเรียมาทุกกระเบียดนิ้ว

แทนเรือนไม้อย่างที่พิกทั่วไปในอะแลมเบิร์ก ที่ประทับส่วนพระองค์
ของชายาลำดับสองก่อสร้างจากหินธรรมชาติหลากหลายลักษณะ หลังจาก
ขัดสีจนค่อนข้างสะอาดเรียบ แต่ละก้อนถูกอัดแน่นเป็นเสาและผนัง หลังคา
ที่เอียงลู่รับแนวลาดของเนินเกิดแต่ศิลาเช่นกัน กระนั้นสรรเฉพาะสีเหลืองส้ม
ตัดกับผนังหินเทาหม่น แล้วบรรจงกะเทาะเป็นแผ่นบางหากคงความแข็งแรง
ตามชายคาสลักละเอียดราวฉลุ แต่ละรูปก่อปรด้วยเส้นสายโค้งตัว -- บ่งชี้
ถึงความเป็นยูเลนเรียอีกเช่นกัน ทั้งนี้แทบทั้งพระราชวังอะแลมเบิร์กทุกอย่าง
ล้วนถูกออกแบบเป็นรูปเหลี่ยม

เมื่อแรกที่ประทับเริ่มเป็นรูปร่าง คืออีกครั้งที่เจ้าหญิงวิลินีนทรง
เตือนในพระอุระยิ่ง

‘ผู้หญิงคนนั้นตั้งใจป่าวประกาศว่า ตัวเขากับเมืองของเขาได้รับการ
ดูแลต้อนรับอย่างต่ำกว่าเจ้านายทั้งหมดในอะแลมเบิร์ก!’

ครานั้นพระพี่เลี้ยงเสียดาเพิ่งสลัดคราบโคลนเข้าเป็นขำรองบาท สิ่ง
จำชัดคือคำทูลเตือนหรืออีกนัย...การปลอบพระทัยของพระพี่เลี้ยงคนโปรด

คนเก่า

‘ทางนั้นอาจมีพระประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นว่า ทรงยินดีอยู่ในฐานะที่ต่ำกว่าฝ่าบาทก็ได้นะเพคะ --’

‘ไม่จริง!’ มีสักกี่ครั้งที่สุรเสียงเย็นบาดจิตของเจ้าหญิงวิเลนีห์สจะตัววัดร้อนได้เพียงนั้น

‘-- หน้าที่ดูแลต้อนรับผู้หญิงคนนั้นขึ้นตรงต่อเราทั้งหมด! เขารู้ดี แล้วเขาก็รู้ด้วยว่าคนอื่นทุกคนต้องรู้ดี!’

พระอารมณ์ราวหม่นตวยุหอบพระองค์ไปถึงที่ประทับชั่วคราวของเจ้าหญิงบุเลนเธียในอีกไม่กี่อึดใจ ทว่าเพียงสุรเสียงนิ่มหวานจากอีกฝ่ายเจ้าหญิงวิเลนีห์สถึงกับรับสั่งกระไรไม่ออก

‘หม่อมฉันเพียงอยากรู้สึกเหมือนยังมีได้จากบ้านมาไกลนัก บ้านในบุเลนเธียส่วนใหญ่ต้องพยายามก่อตั้งในที่ต่ำ ลาดรับกับแนวผา เพราะหาไม่ยิ่งอยู่สูง พายุแรงจัดจะพัด คนบนที่สูงนั้นให้พบกับความพินาศชนิดที่คาดไม่ถึง!’

นั่นคือครั้งแรกที่พระสติปัญญาของชายาบรรณาการเป็นที่ประจักษ์

และเป็นสิ่งซึ่งเจ้าหญิงวิเลนีห์สทรงใช้เตือนองค์เองเช่นกัน

‘จะประมาทมิได้!’

...

อย่างไรก็ดี ในวันที่ ‘บ้านในที่ต่ำ ’ คงตั้งสงบได้เงาไม้อันแผ่อารมณ์ครื้น

จากบันไดตรงโหล่นเนินแลลงไปให้ความรู้สึกลมหายใจอบอุ่นเหมือนบ้านตุ๊กตา หรือหากเป็นจริงขึ้นมาหน่อยคงคือบ้านน้อยชายป่าของชาวเขาที่ไม่ช้าจะต้อนรับฝูงสัตว์กลับมาพบอ้อมกอดต้อนรับของเมียและลูก ๆ ผิงไฟจากเตาปะทุอบอุ่น กับกรุ่นซุซขึ้นร้อน ๆ ที่เพิ่งยกลง

ก็ปีแล้วหนอเจ้าของที่ประทับนั้นทรงกระทำตนสมกับความตั้งพระทัยที่ได้ลั่นโอษฐ์ไว้จริงแท้

กระทำ... ประหนึ่งตำแหน่งนั้นเป็นเพียง ‘บ้าน ’ อันสงบเรียบง่าย ห่างไกลจาก

การแก่งแย่งวุ่นวายทั้งปวง

ต้องยอมรับหลายคราวที่ลอบลงมาเสาะข่าว กระทั่งพระที่เลี้ยงผู้เปี่ยมไปด้วยมานะแห่งความทะยานอยากยังอดไม่ได้ที่น้อยหนึ่งในใจจะอยากหลบพัก คิดถึงบ้านที่จากมานานเหลือเกิน...

ลมหิววู่วิว แต่ไม่ใหญ่ยังใช้เป็นเครื่องพรางกายได้ดี ร่างอ้วนหลบหลังลำต้น พยายามกระซิบชายผ้าไม่ให้ปลิวพันกำบัง ชะเง้อแลผ่านบานับฉุรเข้าไปภายใน เริ่มจากห้องกระจิวหลิวส่วนหน้าอันใช้ต่างที่เฝ้า ต่อมายังห้องสำราญพระอิริยาบถซึ่งเคยเห็นทรงใช้เป็นห้องเสวย

ไม่มีใครอยู่ในนั้นเลย

แปลก ผิดว่าปกติที่ประทับห่างไกลนี้จะเงียบสงบเสมอ ด้วยว่านอกจากผู้เป็นมารดาและเจ้าหญิงเพอร์นี่เสียแล้ว จะมีก็แต่ข้าราชการอีกเพียงสาม -- หรืออย่างมากที่สุดก็สี่ -- คอยถวายการรับใช้ ทว่าวันนี้วันที่กำลังจะถึงงานใหญ่แท้ๆ ในที่ประทับกลับร้างไร้ราวไม่มีใครอยู่

หรือจะเสด็จไปประจ้อประแจกับองค์อาคันตุกะในฐานะที่เสด็จมาจาก 'บ้านเดียวกัน'

ปริศนาถูกไขในนาทีที่เคลื่อนไหวกายตลบตบถึงบัญชีห้องสุดท้ายของที่ประทับ

ระยะใกล้เข้ามาช่วยให้เห็นถนัดขึ้น เหนือปล่องหินสูงสุดบนหลังคา บัดนี้มีควันลอยเบาบาง ส่วนต่ำลงมายังช่องบัญชรรูปกลมกว้าง ปรากฏสตรีสามรายกำลังสาละวนอยู่ด้วยสิ่งละอันพันละน้อยที่ถูกแบ่งใส่จานแปลและชามอ่าง

หนึ่งในสามคือวรวงศ์ไปรงบาง ทากรคมีลิลับแฝงจนจับชัดถึงอำนาจบางอย่าง เป็นอำนาจในทางตรงข้ามกับเจ้าหญิงวิเลินัสแทบจะโดยสิ้นเชิง!

แม้พระชนมายุคงไม่น้อยกว่าพระชายาลำดับหนึ่งสักเท่าไร วงพักตร์นั้นกลับยังงามละไมประหนึ่งหญิงสาว ใต้คราบเคราขมุกขมัวคือพระฉวีสีเผือกผิดชาวอะแลมเบิร์กทั่วไป รอยยิ้มสรรวระบายกว้างทั้งที่เสโทเลอะเทอะจนปอยเกศเข้มชดชอดแนบแนวปรางและพระนลาฏ การขยับ

วราภยกระหน่ำกระเนงว่องไว และต่อให้มิได้ยินพระสุรเสียงดังต่อให้ความคิด ส่วนใหญ่โน้มเอียงมาทางนายเหนือหัวแห่งตน คนแอบมองยังอดนึก จินตนาการมิได้ถึงความหวานนุ่ม แจ่มใส

สุรเสียงที่ประทานให้ใครต่อใครโดยไม่เลือกชนชั้น

นี่คงกำลังรับสั่งบางอย่าง อาจจะเป็นเคล็ดลับจากทางบุญเลนเรียกระมัง

ใช่ ทุกครั้งที่ทรงเล่าเรื่องเกี่ยวกับ ‘บ้าน’ แว่นตรานั้นจะยิ่งสูงกระจ่าง ราวจะฉายแสง รอยยิ้มสรवलแผ่กว้าง ทั้งหน้าพระสุรเสียงก็เปี่ยมสุขยิ่ง บางคราวที่พระพี่เลี้ยงเลียขาออกมาเสาะข่าวแล้วผลอได้ฟังทั้งที่จับความ ได้บ้างไม่ได้บ้างยังผลอหลุดยิ้มหรือแอบหัวเราะตามบ่อย ๆ

คงเพราะบานทวารด้านหลังถูกเปิดค้างอยู่ครั้ง ๆ สายลมอ่อนเอื่อย ยามบ่ายแกจิ่งพัดเฉื่อยพากลิ่นหอมลอยมาเรียงจุก

ซุบใส เนื้ออย่างสุกใหม่ และ...ที่แปลกไปคือกลิ่นเครื่องเทศ

ไม่เผ็ดหรือฉุนจัดอย่างเครื่องเทศที่ปกติชาวอะแลมเบิร์กใช้ ทว่า ในเนื้อกลิ่นนั้นกระซาซัดถึงความหวานแกลมเค็มปะแล่ม รสชาติคงอ่อนกว่า แต่แก่กลิ่น คนดมยังตัดสินได้ โอชาจนชวนหน้าลายสอ!

เหอะ! นี่หากยังเป็นสมัยอย่างเข้ามาในวังใหม่ ๆ -- สมัยที่ยังมีพระพี่เลี้ยง คนโปรดคนเก่าคอยชี้แนะและเลยถึงควบคุมความประพฤติ พระพี่เลี้ยงเลียขา ต้องถูกตำหนิจกกัดเป็นแมนมนั้น

‘ก็เพราะอย่างนี้เล่า ออกจากเขามาอยู่วังไม่เท่าไร นางอายเลยกลายเป็นสุกร!’

ตอนนั้นเพราะยัง ‘กลายเป็น’ ไม่สมบูรณ์หรือ ‘นางอาย’ จึงไม่กล้าย้อน เต็มปาก

‘สุกรวังไหนจะสวยได้ขนาดนี้เจ้าคะ!’

กระนั้นด้วยขณะนี้นางอายได้กลายเป็นร่างครบลิ้น ความสามารถพิเศษ ด้านการหลบลอบตามสุมทุมและมูมเส้าจึงปราศไป ความมั่นใจพลอยกลายเป็นความคิดผิตถนัด

“ทำอะไรตกเนินจนต้องเดินมาเก็บถึงนี่อีกแล้วคะ พระพี่เลี้ยง”

เสียงนั้นดังมาจากด้านหลัง คนแอบอยู่ถึงกับตัวแข็งค้าง ตาเบิกกว้าง
ในพลัน

ต่อให้ไม่เห็นหน้าเห็น พระพี่เลี้ยงเลียขายังระลึก รู้ เจ้าของสำเนียง
หวานหู ทว่าคมคำจิกกัดสะท้านทรวงมีอยู่ผู้เดียว!

เป็นใครไม่เป็น ทำไม่ต้องมาเป็นเจ้ากรรมนายเวรรายนี้ด้วยนะ!

ทันทีที่ร่างอวบหมุนกลับมาเผชิญหน้า ความตั้งใจว่าจะโต้คารมกลับ
ชะงักค้าง ไตร่ตรองไม่ไม่ห่างเกินไบนัก ท่ามกลางลำแสงสุริยเรือ่เรื่องราวจะสลับสี
หาได้มีคนแค่คนเดียว

รายแรกค่อนข้างท่วมด้วยวัย อยู่ในชุดเครื่องแบบละม้ายกัน ทว่า
คงความเรียบเยียมเยิ่ง ลีกลงไปในกิริยาสงบสง่านั้นยังคงความแคล่วคล่อง
อยู่มาก

อีกหนึ่งคือวรองค์โปรดบางประทับนั่งอยู่ด้วยแววพระเนตรไม่สลาย
พระทัยนัก ภูษาทรงสีฟ้าอ่อนประดับลูกไม้ตัวโปรดเปื้อนละอองดินละอองไม้
แทบทั่ว ประกาศว่าพระองค์มีส่วนพระองค์ก็คงทอดถ้อยมาแต่พระมารดา
เช่นกัน คือหาได้ถือพระองค์หรือทรงหมกมุ่นอยู่แต่กับ ‘ภาพลักษณ์’ อันจะ
สื่อถึงพระอิสริยยศตลอดเพล

กระนั้นต่อให้ความมัวหมองใดกรายกล้า ยังยากจะปิดบังพระสิริโฉม

แม้จะมีได้งามเฉิดชวณพริ้งเพริศเฉกพระพี่นางต่างพระมารดา วรองค์
ตรงหน้าคงคือเจ้าของนิยาม ‘งามพิศ’ จริงแท้ เมื่อแรกยลจะรู้สึกเพียงว่างาม
ต่อเมื่อพินิจนานเข้า ความงามแต่ละส่วนจะยิ่งเข้มข้น กระทั่งสุดท้ายผู้ได้ยล
ย่อมมีอาจละลายตาไปได้โดยง่าย

วงพัทตร์ถอดพิมพ์มาจากพระมารดา ก่อนข้างน่าเสียดายที่เชื้อสาย
บุญเนียบส่วนใหญ่มีรูปพัทตร์กลมกว่าอะแลมเบิร์ก ถึงกระนั้นเครื่องพัทตร์
แต่ละส่วนล้วนพิลาสแลถูกจัดวางเหมาะเจาะ ตั้งแต่แนวขนงค่อนข้างเข้ม
เชื่อมสู่นาสิกปลายมน และริมพระโอษฐ์เล็กบางดุจกลีบกุหลาบเผยอแย้ม
กลีบกุหลาบนั้นแดงจัดตัดกับสีพระฉวีอันเป็นส่วนประสมระหว่างพระบิดา
และพระมารดา คือมิได้ขาวเผือดหรือเป็นสองสีโดยชัด ทว่าขาวอมชมพูดุจ

พระโลหิตผาดทั่ววรกาย

ลักษณะเด่นอันเป็นจุดหยุดสายตาได้แก่รูปพระเนตรใหญ่เฉียงยาวขึ้น กอปรด้วยดวงเนตรกลมโตสีน้ำตาลเข้มล้อมจุดกึ่งกลางดำสนิทประดุจหยุดหยาดแห่งห้วงรัตติโทยม แผงแวงซุกซนระคนอ่อนเตี้ยงสา พร้อมกับความอ่อนหวานเอื้ออาทรยิ่ง

มณีเนตรนั้นเป็นสิริรับกับขนงและเส้นพระเกศหนา ซึ่งค่อนข้างขมวดแล้วคลี่ประดุจคลื่น ให้สีน้ำตาลไหม้เหลือบประกายสีน้ำผึ้ง

พระที่เลี้ยงคนโปรดคนเก่ากับเจ้าหญิงเพอร์นี่เสีย!

...

ห้องครัวคือห้องสำคัญที่สุดสำหรับคนบุญเลนเรีย

เนื่องจากอยู่บนที่สูง ฤดูหนาวกินเวลายาวนาน การหาอาหารกระทำไต่ยากยิ่ง ห้องครัวจึงถูกประยุกต์สำหรับเก็บรักษาอาหารแห้ง อีกทั้งเตาใหญ่ให้ความอบอุ่นได้ดี บางทีสำหรับคนยาก บ้านทั้งหลายซึ่งมีเพียงหนึ่งห้อง จะมองคล้ายครัว คือกองไฟสำหรับเป็นเตาและเตาผิงอยู่กึ่งกลาง ด้านข้างเป็นที่ประกอบอาหาร ลีกเข้าไปใช้เก็บรักษา ส่วนอีกด้านที่เหลือจึงไว้ซุกนอน

ความหนาวเหน็บทารุณในเหมันตฤดู บางที่ยังเปรียบเสมือนกรงคุก กักขังให้ออกไปไหนไม่ได้ คนบุญเลนเรียจึงฆ่าเวลาหน้าเตาผิงไฟด้วยการสร้างสรรค์งานศิลปะได้วิจิตรจนน่าทึ่ง บุรุษร่างยักษ์อาจเป็นเจ้าของงานฝีมือชิ้นกระจิวหรืออย่างรูปสลักอ่อนละเอียด สตรีบุญเลนเรียนิยมการถักผ้า ลวดลายโค้งไหวแต่ละเส้นสายคือตัวแทนของความลุ่มลึกและทรหดมุ่งมั่น

ต่างกับอะแลสกาที่ถูกละเลยถึงความอุดมว่า ‘กระทั่งดินยังแทบกินได้’ เนื่องจากภูมิอากาศมิได้เย็นจัดนัก ทั้งทำเลที่ตั้งยังอำนวย คนอะแลสกาจึงให้ความสนใจกับการค้าพาณิชย์มากกว่า

เมื่อหายใจเข้าเป็นเงิน หายใจออกก็เป็นเงิน ความหลงใหลละเอียดอ่อนอันสืบทอดมาจากบรรพบุรุษบุญเลนเรียเช่นกัน จึงผันกลายเป็นศิลปะเพื่ออวดโอ่ความยิ่งใหญ่มั่งคั่ง

ปล่องไฟและเตาผิงไร้ความหมาย ห้องรับแขกกลายเป็นห้องสำคัญ
เกือบที่สุดของคนอะแลมเบิร์ต

เมื่อการค่านำมาซึ่งการแข่งขันเข้มข้นขึ้นทุกขณะ ลายกระหวัดโค้งไหว
ซับซ้อนจึงกลับกลายเป็นลายเหลี่ยมแทน แลกเปลี่ยนลดทอนกับเวลาอัน
มีค่าที่จะต้องสูญเสียไป

ภายในบ้านเชิงเนินหลังน้อย แม้จะมีห้องรับแขกตามลักษณะนิยม
ของอะแลมเบิร์ตร่วมด้วย ทว่านอกจากนั้นความเป็นบุเลนเรียปรากฏชัด

ห้องท้ายสุดในบ้านยังยิ่งใหญ่ ปล่องไฟสูง เตาหินหน้ากว้างบางที่อาจ
แสดงถึงความโปรดปรานส่วนพระองค์ของผู้เป็นเจ้าของด้วยก็ได้ เพราะ
เครื่องมือเครื่องไม้ในครัวล้วนพร้อมสรรพ

ถึงวันนี้ บนโต๊ะไม้ใหญ่กลางห้องยังเพียบด้วยส่วนประกอบสำคัญ
ทั้งหลาย เครื่องเสวยบางส่วนที่ทรงกำกับการและปรุงเสร็จแล้ว ถูกแยก
ยกใส่จานหรือชามต่างหาก

อย่างไรก็ดี ทั้งวันนี้ของบนโต๊ะพิเศษกว่าวันอื่น ๆ ผู้เข้ามาใหม่กลับ
มิได้สนพระทัยจนพระเนตรโตเช่นทุกที วรองค์เล็กบางอย่างพระมารดา ทว่า
สูงโปร่งกว่า คงนั่งประทับอยู่ข้างบานพระบัญชาครลมกว้าง

ภายนอกแม้เนินเขาลาดสูงชันจะมีไม้ใหญ่เรียงราย หากยังสามารถ
เห็นหลังไวย ๆ ของร่างอวบใหญ่ชัดเจน ราชันน้อยตัวมเตี้ยมโตบันไดจากไป
ยังที่ที่เพิ่งจากมา

จวบกระทั่งลับหลังนั้นละ ผู้เฝ้าจับพระเนตรอย่างเอาพระทัยใส่
จึงค่อยหันกลับมาয়พระมารดา พระองค์หลังคงทรงสาละวนอยู่กับงานบนโต๊ะ
กลางห้อง

“จะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอีกรีเปล่าคะแม่”

“อะไรจ๊ะ”

สุรเสียงที่ทรงใช้ตอบ ทั้งเนตรงามซ้อนหันมาสบพระธิดาก็กลับคง
ความสุกใสมิแตกไปจากวินาทีที่เพิ่งพบเจ้าหญิงพระองค์น้อยเสด็จกลับมา
หรือกระทั่งตั้งแต่ได้สดับคำทูลเรื่องพระพี่เลี้ยงฝั่งนู้นผู้มาบ้านเป็ยอยู่แถวนี้

“ก็พระพี่เลี้ยงเลียขา...” ถ้อยที่พระธิดาทรงใช้ดูจะติดมาจากพวกสาวสรรรภาน์ลในเช่นกัน

“อืม” ที่นี้พระมารดาพยักพักตร์ “คง ‘เป็นเรื่อง’ จริงๆ ด้วย คาดว่า จะเป็นเรื่องน่าอาย”

“ทำไมล่ะคะ”

“อ้าว ก็ขามา ‘เก็บของ’ ที่ไรเป็นได้เห็นลูกแม่มอมเป็นแมวทุกที ซ้ำวันนี้แม่เองยังมอมเป็นเจ้าของกันคร้วเหมือนกันอีก”

พระธิดาพลอยสรรลหลุดมาได้ “แหม แม่ตัวเบื่อนก็ยงสวยอยู่ค่ะ เอ้อ จริงสิคะ มัวแต่เป็นห่วงเรื่องพระพี่เลี้ยงของเจ้าหญิงเอลีนัส เกือบลืมไปแน่ะคะ หญิงมีอะไรจะเล่าให้แม่ฟังด้วย รับรองว่าต้องน่าตื่นเต้น!”

เห็นได้ชัด ผู้รับสั่งทรงเป็นมองโลกในแง่งาม ไม่ใคร่ติดพระทัยกับเรื่องชวนชุ่นช้องนานนัก

เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียแยมสรรลแจ่มจ้ำราวกับเด็ก ๆ นัยน์พระเนตรแฝงแววระยิบระยับส่งไปถึงพระพี่เลี้ยงเจ้าระเบียบเบื่องปฤษฎางค์พระมารดาด้วย

ภายหลังนี้ได้แต่ขมวดคิ้วพึมพำ “เรื่องตื่นเต้นอะไรกันนะเพคะ ตอนเสด็จมาไม่เห็นรับสั่งกับหม่อมฉันเลย”

...

ราวชั่วโมงก่อน

วาระนั้นสุริยาทิพย์เพิ่งชักเลื่อนคล้อยจากกึ่งกลางเค็ยรไปเพียงน้อย อุทยานดูจะเป็นสีเดียวใสและเรื่องขึ้นได้ราวต้องเวทยามนตร์

วรงค์ไปรังบางในภูเขาทรงสีฟ้าประดับลูกไม้ชุดโปรด เริ่มเลาะมาตามริมหมู่ไม้ระดับความสูงเท่าพระองค์เอง แต่ละต้นถูกตัดแต่งเป็นพุ่มกลมบ้างหรือเป็นรูปเหล่าสิ่งสาราสัตว์บ้าง หาก-ทุกพุ่มที่เสด็จผ่าน ทรงเลือกที่พอจะใช้เป็นกำบังได้ค่อนข้างมิดชิด

ยิ่งเข้าไปใกล้เขตอุทยานด้านที่ประทับของเจ้าหญิงวิเลนนัสและพระธิดาหมู่ไม้ยิ่งเพริ้ว เตี้ย สุดท้ายแทบไม่เหลือไม้ใหญ่ใด ลานอันกินอาณา

ไพศาลีใช้เพียงพันธุ์พุ้มระดับต่ำกว่าเอวทั้งไม้ดอกและไม้ใบ ต่างสีหลากหลาย ลักษณะ บ้างดอกเป็นดาว ใบเป็นหัวใจ บางช่อละม้ายเถาแขวนระฆังคว่ำ กระฉิวหลิว แล้วบรรจงเรียงเล็ียง ตัดแต่งอย่างประณีตวิจิตร หากมองลงจากเหลี่ยมชั้นบนที่ประทับไม่ไกลนั้นคงแลละม้ายศิลปกรรมบนผืนผ้าใบ

จากแอ่งน้ำพุหินอ่อนสีขาวยระยับกึ่งกลางประดับรูปสลักนางอัปสรบรรเลงเครื่องสายบางละเอียดราวเส้นเกศา ถัดมาคืออุทยานหินขาวเหลืออมุกสะท้อนแดดเป็นประกายเลื่อมรุ่ง อู่หัตถ์แห่งกาลเวลาบรรจงประทับรอยจารเป็นร่องชั้นชวนพิศวง แต่ละก้อนล้วนต่างขนาดแลรูปทรง ผู้ลอบองค์เข้ามาเคยทรงพิศเพลินนานเกือบชั้ววัน กระนั้นสุดท้ายยังไม่อาจตัดสินพระทัยได้แต่ละก้อนมีลักษณะเหมือนสิ่งใดแน่ เพราะแง่มุมหนึ่งอาจคล้ายสิ่งหนึ่ง ต่อเมื่อเคลื่อนไปอีกมุมรูปก็กลับเปลี่ยนกลายเป็นอีกสิ่ง

เกือบกึ่งกลางอุทยานหินขาวนี้เอง ท่ามกลางกองศิลาซ้อนสลับเป็นวงล้อมดุจสถานประกอบพิธีกรรมของชนเผ่าปริศนา ประติมากรรมหนึ่งตั้งอยู่โดดเด่น

เสาไม้เดี่ยวสูงผอม ทว่าแข็งแรงยิ่ง ส่วนบนยื่นเป็นคานสลักละเอียดราวผ้าลูกไม้โปร่งรับกับสิ่งซึ่งถูกแขวนไว้

ทรงสภูณชาติรูปโค้งขนาดใหญ่ แต่ละซี่ประกอบจากโลหะเคลือบขาวเช่นกันกับตัวฐาน อันขลิบขอบด้วยเนื้อทองเงากระจ่าง มีดอกไม้บรรจงร้อยเป็นพุ่มประดุจระบาย

ทันทีที่ท่องคล้อง ๆ ล่อ ๆ พันเหลื่อมหินก้อนใหญ่มาหยุดใกล้ สิ่งมีชีวิตในกรงก็อ้าปากกางปีก มันขับเสียงทั้งโลดโผนไปมาจนทั้งกรงโยกไหวอย่างจะต้อนรับผู้เพิ่งมาใหม่ด้วยความดีใจล้นพ้น

เจ้าหญิงเพอร์รี่เลียทรงยื่นพัคตร์แทบแนบกรง ‘เดลิท! เดลิท!’

แทนรับสั่งให้เงียบทรงยกดรชนี้แต่ริมโอษฐ์ ขณะเดียวกันหัตถ์อีกข้างยังซุกใต้ชายภูษาคลุมองค์เสมือนเพื่อซ่อนบางสิ่ง

เห็นได้ชัดมันเชื่อฟังโดยดี เจ้าวิหคน้อยหยุดกระโตกกระตาก มันโดดจากคอกทองมาเกาะมุมกรงช่วงใกล้ปิยมิตรมากที่สุด

เมื่อแนบปีกกลางข้างกาย ตัวมันคงใหญ่เพียงฝ่ามือบุรุษกำยำ ช่วงคอ
สั้นตามสายพันทูแผ่ความงามส่งอย่างหายากยิ่ง ขนทั้งร่างขาวสะอาดมัน ขลิบ
ช่วงปลายปีก ปลายหาง และแผงคอประดุจสายสร้อยหรือทับทรวงเป็น
สีเขียวเหลือบฟ้าคราม ตัดกับขาสีชมพูและดวงตาสุกปลั่งสีดำประกายแดง
เข้มซึ่งบัดนี้เปี่ยมแววปราโมทย์

‘ดีแล้ว’ ทรงเคาะปลายตรรชนีลงบนซีกรงไกล้มัน ‘รู้จักสำรวมกิริยา
เสียบ้าง ขืนโผงผาง เจ้าหญิงเอลีนัสกับพระมารดาสะอวดพระทัยมาพบเข้า
เราทั้งคู่จะไม่ถูกทำโทษแต่เท่าที่ผ่านมา’

กระแสรกระชิบคละแววห้วนฤทัย โดยเฉพาะเมื่อรับสั่งถึงบุคคลที่สาม
และสี่มีความเกรงกลัวเจืออยู่โดยแจ้ง

เจ้าของนามเดลิเทียนจะอวยปากสีเขียวครามออกมาหว่างซีกรง ทำ
สะบัดขนตรงหัว-หาง มองดั่งกับคนแลบลิ้นลื้อเลียนก็ไม่ปาน

‘เจ้าทำกล้าได้เพราะไม่ต้องอยู่คอยฟังเสียงเย็น ๆ กับสายพระเนตร
ยะเยือกของสองพระองค์นี่นา!’ ผู้รับสั่งยกอ้อมส่ายอย่างสยดสยอง

อันที่จริงสำหรับเจ้าหญิงเพอร์นี่เลีย มันเป็นความรู้สึกเคล้าคละระหว่าง
ซีขนม เคารพ กับทั้งอย่างยิ่งคือความยำเกรง

สิ่งแวดล้อมในบ้านน้อยเชิงเนินกอปรบันนี่ห้องตัวเองแตกต่างจากความ
เป็น ‘เจ้าหญิง’ อยู่แล้ว ทั้งพระจริยาวัตร ถ้อยรับสั่ง หรือการวางองค์

พระมารดาไม่ทรงสูงส่งกับใครอื่นนัก อย่างมากเสด็จเพียงเพื่อ
ประกอบราชพิธีที่อารามหลวง

และท่ามกลางความทรงจำรางเลือนของเจ้าหญิงพระองค์น้อย ภาพ
แรกขององค์เซษฐภคินีที่ประทับอยู่ในดวงกมล คือ ‘เจ้า’ แห่ง ‘หญิง’ ที่เลอ
ด้วยสิริลักษณ์ เลิศด้วยสิริกิริยา ยากจะหาเจ้าหญิงพระองค์ใดเทียมเทียบ
เพียงทรงเคลื่อนผ่าน ทุกสายตาคะลอบมองชื่นชมจวบพันปฤษฎางค์ไปราว
ตกอยู่ในห้วงฝัน

หาก -- เช่นกัน -- ความสง่างามนั้นมักทิ้งแผ่ด้วยความแข็งกระด้าง
กับที่สำคัญพระเนตรงามปานบุษราคัมซึ่งเคยเหลือบมาขณะทรงล่องผ่าน

กระแสนางประการปราดาบ บาดลึกกลางดวงหทัยจนเจ้าหญิงเพอร์นี่เลีย
ไม่บังอาจสบเนตร!

อย่างไรก็ดี ทั้งที่มีคำ 'น่ากลัว' แทรกลึกในความงามดังกล่าว ทุกคราว
ที่ทรงทราบว่าจะได้พบ กลับคงเป็นทุกครั้งเช่นกันที่เจ้าหญิงพระองค์น้อย
จะเฝ้าคอยชื่นชมพระบารมีของพระพี่นางอย่างพระทัยจดจ่อ

'ทำไมหญิงถึงไม่เคยได้คุยกับพระองค์เลย ทั้งที่เรามีทูลกระหม่อมพ้อ
องค์เดียวกัน'

เคยทำให้เหล่านางพระกำนัลหลายรายถึงกับเมื่อใบ้เพียงเพราะถ้อยถาม
บริสุทธ์ใสนั้น

มีเพียงพระองค์เดียวที่ประทานคำตอบได้พร้อมรอยยิ้มสรวลอบอุ้น
รักใคร่ และพระหัตถ์ที่บรรจงยี่ไล่พระเกศของพระธิดาเสมอ

'เพราะหญิงได้คุยกับเจ้ากระรอกสีส้ม เจ้านกสีขาบ แล้วก็เจ้าหนอนน้อย
บนต้นหญ้าหลังบ้านเราแทนแล้วยังไงล่ะจ๊ะ'

มีนัยแห่งความจริงแฝงอยู่ในถ้อยที่ประทานตอบ

เจ้าหญิงพระองค์น้อยทั้งสองต่างได้รับถวายเป็นเลี้ยงดูแยกห่างออกไป
จนละม้ายแปลกหน้า

องค์หนึ่งประทับในที่สูงกว่า ห้อมแห่นไปด้วยข้าบริวาร พรั่งพูนทรัพย์
ศฤงคาร อีกทั้งอำนาจอันจะไม่ทรงยอมให้ใครบังอาจคัดค้านพระประสงค์ได้

อีกองค์ในที่ต่ำกว่าทรงเป็นเสมือนหัวหน้าของหมู่บริวารเพียงสาม - สี่
รายในบ้าน ทรงถูกปลูกฝังว่าสมบัติและความภาคภูมิพระทัยจะมีมิได้หาก
ไม่ทรงรู้จักพึ่งองค์เองเสียก่อน จากนั้นจึงจะเป็นฝ่ายสอนสั่งชี้แนะให้ผู้อื่น
เชื่อฟังตาม

สายพระโลหิตจากต้นธารเดียว ทว่ากลับระเลี้ยวแยกห่าง ฉีกดซิด
กันที่สุดคงเป็นได้เพียงเส้นขนาน!

'นำสงสารพระพี่นางนะคะ ประทับไกลอยู่บนเนินคางทรงเหงาแย'

องค์ต่ำเสียดอีกเคยทรงปรารภขณะประดิษฐ์ดาวน้อยจักสานเพื่อรอร
ถวายเป็นด้วยกันสักวันหนึ่ง

ตอนนั้นยังไม่ทรงเข้าพระทัยจริงๆว่า ต่อให้ห้วงนภาจะเหินบหนาว
ทว่าไม่เคยมีดาวดวงใดปรารถนาร่วงลงเกลือกความอบอุ่นในแดนดิน

กว่าจะทรงตระหนักซัดว่า จริงแท้...ดาวซาชินจนเก็บความหนาวนั้น
รวมเป็นอันหนึ่ง ก็ต่อเมื่ออุ้งหัตถ์แห่งพระราชาซีดกำหนดธาราทั้งสองเส้น
ให้เบนมาจบก้นชนิดผู้ใดก็จะมีชีวิตกันอีกมิได้

เพราะพระชนมายุห่างกันเพียงชั้นษา มาตราว่าคักติแลพระยศที่ฝ่ายหนึ่ง
เชิดชูเสียยิ่งนักจะทำให้มิได้รับการอภิบาลคู่กันมาแต่ครั้งยังทรงพระเยาว์
หากครั้นชวบวัยแห่งการศึกษาล่วงเข้า ย่อมยากยิ่งที่เจ้าหญิงวีเลนั้นจะทรง
หาข้อคัดค้านมิให้พระธิดาจำประทับร่วมห้องเรียนเดียวกับพระกนิษฐา

‘จริงหรือคะ?! หญิงจะได้เรียนห้องเดียวกับพระพี่นางจริง ๆ หรือคะ
แม่?!’

ฝ่ายที่ตื่นพระทัยยิ่งคงคือเจ้าหญิงพระองค์น้อย

ทรงพิถีพิถันเลือกฉลองพระองค์ด้วยองค์เอง บรรจงรวบเกล้าเกล้า
เป็นเปียตั้งเรียบ ทั้งที่ปกติทรงรำคาญและแทบไม่เคยเอาพระทัยใส่

‘หญิงจะนั่งอย่างนี้ได้มั้ยะคะ’

ทรงขยี้บวรองค์ตรงแทบไม่กระดิก ตอนแรกตั้งพระทัยจะใช้เพียง
พระเนตรเหลือบมาทางพระมารดา หากแล้วก็หลุดจากท่าจนได้ตามประสา
ผู้อยู่ไม่สุข

‘แหม หญิงเกร็งไปหมดแล้วคะ กลัวว่าจะไม่พอพระทัย ก็พระพี่นาง
ทรงสิริโฉมแล้วก็เรียบร้อยสง่างามเหลือเกินนี่คะ’

การณืเป็นว่าวันแรกในห้องเรียน ต้องทรงรณรงค์เซษฐภคนี้อยู่นาน
เกือบชั่วโมงกว่าจะเสด็จลง

ตลอดเพลาดังกล่าว เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียทรงงุ่นง่านตื่นพระทัย จน
พระอาจารย์และเหล่านางกำนัลประจำห้องที่รออยู่เบื้องนอกถึงกับมองแล้ว
อมยิ้มตาม

ต่อเมื่อทรงสดับเสียงประกาศนำเสด็จ ความปลาบปีติของเจ้าหญิง
พระองค์น้อยยิ่งฉายชัด

เจ้าหญิงเอลีนัสทรงล่องผ่านพระทวารอันมีเกลียววิสูตรรวบกระหวัด ด้วยพู่ทองเป็นสองไข ทรงงามสง่าราวเจริญชันษากว่าพระชนมายุจริงสักสิบปี วรวงศ์พอมบางละมุนละม้ายตุ๊กตากระเบื่อง กระนั้นแฝงความเจ็บกระด้าง ซึ่งดูจะเป็นเสน่ห์ที่ประหลาดประจำพระองค์

ความขัดแย้งดังกล่าวส่งผลให้ผู้มองยิ่งตกใต้อ่านาจจนไม่อาจถอนสาย พระเนตร

ท่วงท่าที่ทรงดำเนิน...เนียบซ้ำ ระหง วรกายตรง พระศอตรง พระเนตร จับแน่นเบื่องพักตร์ ปลายพระหนุเซ็ดขึ้นแต่น้อยทำให้หน้าสิกปลายแหลม ยิ่งดูรื่น เนกกันกับริมโอษฐ์เล็กบางเม้มปิดยั้งดูถือองค์

‘ถวายบังคมพะคะ!’

ผู้มารออยู่ก่อนรีบถวายบังจุกมณาการอย่างต่ำยั้ง และโดยพยายาม ให้งามยิ่งกว่าครั้งไหนๆ เนตรวาวจรัส ปรางระเรื่อ และริมโอษฐ์แย้มย่อย อย่างเป็นปลื้มที่ได้ยู่ใกล้ชิดยิ่งกว่าครั้งไหนๆ เช่นกัน

ผู้เข้ามาใหม่มิได้หยุดตอบรับ กลับดำเนินผ่านโตะทรงอักษรของ พระกนิษฐาสู่ส่วนขององค์เองด้านใน

เมื่อหยุดประทับนั่ง สิ่งแรกที่ ‘ยู่ในสายพระเนตร’ คือโตะทั้งสองตั้ง ประจันกระดานดำหน้าห้องในระดับเสมอกัน

ผู้ถวายบังคมม้วนขึ้นชมพระบารมี มิได้สะดุดพระทัยครั้งองค์เชษฐ-ภคินีทรงปราดเนตรสู่นางพระกำนัลส่วนพระองค์ที่ก้าวตามมา

อย่างรวดเร็วและรู้พระทัย ราชันรี่เข้ามาขยับโตะถวาย

ตำแหน่งใหม่เลื่อนห่างไปอีกทางด้านข้าง ที่สำคัญ ‘ต่อง’ ล้ากว่าโตะของ พระกนิษฐาต่างพระมารดามาเบื่องหน้าอย่างน้อยหนึ่งองค์สิ!

ผู้อ่อนชันษาว่ายังสรวลแจ่มในวงพักตร์ เกือบจะทรงขยับลุกหาก เพียงรำลึกขึ้นได้เสียก่อน

‘พระพี่นางพะคะ หม่อมฉันขอประทานอนุญาต --’

ไม่ทันจบคำทูล ทั้งไม่ทันที่ผู้ขยับลุกจะประทับยืนได้มั่นคง เจ้าหญิง เอลีนัสทรงเบือนพักตร์กลับมาด้วยพระอาการนิ่งซ้ำ

สุรเสียงและสายพระเนตรที่ส่งตรงมา ทั้งเห็นห่างทั้งยังเยือกยิ่งจน
ราวจะบาดทั่วทุกอณูขุมขน

‘เจ้าหญิงเอลีนัส! จำไว้! --’

ถ้อยประกาศที่ค้างแต่่น้อย ชะลอจังหวะให้พระกนิษฐาผงจะจนถึงแก่
ลดสายพระเนตรหลบลงไปเอง

เจ้าของถ้อยค่อยทรงเชิดพัทตร์ขึ้น คราวนี้ทรงเลื่อนมูมพระเนตร
จรดทะลุไปยังนางพระกำนัลประจำห้องที่คงรับหน้าที่จัดเครื่องทรงต่าง ๆ แต่
แรกแต่ละรายล้วนก้มหลบต่ำชนิดแทบไม่เหลือคอ

‘-- นี่คือ ตำแหน่งของเรา!’

ใช่! ประโยคนั้นยอมแปลได้ทั้งสองความหมาย

ตำแหน่งที่จะ ‘ต้อง’ จัดให้ประทับ

กับตำแหน่งที่ ‘ใคร’ ไม่ควรรีบอ้างมาใช้ ‘คำอื่น’ ทดแทน!

วินาทีนั้นต่อให้เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียจะยังทรงพระเยาว์เพียงไหน หรือ
ต่อให้พื้นพระอุปนิสัยจะบริสุทธิ์กระจ่างมองโลกในแง่งามยิ่ง ก็ยังทรงแจ้ง
หทัย พระพินางไม่ประสงค์ข้องเกี่ยวในทางใดทั้งสิ้น!

นั่นจึงคือบทเรียนแรก

บทเรียนที่ยังจะได้รับการตอกย้ำต่อ ๆ ไปว่าจะต้องทรง ‘สำนึก’ และ
‘กระทำองค์’ เยี่ยงไรตราบยังอยู่ในแผ่นดินเดียวกันนี้!

...

“เจ้ากับเราก็คงเหมือนกันคือเกิดในที่ผิด”

สุรเสียงที่ทรงใช้กับเจ้านกน้อยแผ่วหองยลงไปอีก ความกังวลแสดง
ชัดเจนเจ้าเดลิทยังน่าจะสัมผัสได้ มันร้องอุทานเบา ๆ ราวจะปลอบพระทัย
อย่างเข้าใจลึกซึ้ง

บางทีเพราะมีชะตากรรมเหมือนกัน...และ ‘ร่วมกัน’ นี้ละ เจ้าหญิงกับ
เจ้านกน้อยจึงเข้าอกเข้าใจ ต่างปรารถนาดีจนกลายเป็นสหายสนิทชนิด
นำมิตรระหว่างมนุษย์ยังไม่อาจเทียบได้

“เรามีเวลาอีกไม่มาก” ในที่สุดทรงรับสั่งขึ้นแพ้วเบา “บอกเจ้าแล้วนี่
เย็นนี้เราต้องขึ้นไปร่วมโต๊ะเสวยกับ พระองค์”

คำอันมีความนัยยอมเป็นที่เข้าใจระหว่างเพื่อน เรียวหัตถ์ที่ซุกใต้ภูษา
คลุมพาหาและอังสะแต่ต้น ค่อยเขยื้อนออก

แต่ดวงสีสะท้อนกระทบของเนหัตถ์จนเกิดประกายวาว เดลิทผลจาก
จุดที่ยืนอยู่แต่ต้นเหมือนตกใจ มันหลบไกลไปซุกอีกมุมหนึ่งของกรง

ก่อนที่เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียดจะทรงได้ทำอะไร จู่ๆ เสียงหัวหนึ่งกลับ
ตั้งขึ้นจากเบื้องปฤษฎางค์

“วาง ‘กริช’ นั้นลงเดี๋ยวนี้!”

เรื่องตื่นเต้นชวนประหลาดพระทัยเริ่มต้น ณ อีตี่ใจนั้น

...

เมื่อหันกลับไป เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียทรงพบว่าผู้ก้าวเข้ามาใหม่คือเจ้าของร่างสูงสมส่วน แม้ค่อนข้างผอมยังสังเกตเห็นเค้าโครงแกร่งแห่งกล้ามเนื้อ ผิวขาวจัดผิวดาวอะแลมเบอร์กทั่วไป เจ้าตัวโปกคีระชะด้วยผ้าสีเขียวแกมน้ำตาลเข้ม ช่วงที่ขัดทับกันแล้วลัดเข็มตราทองคำสลักรูปอินทรีดูจะร่นสูงขึ้นไป ผมปอยหนึ่งจึงหยักลงมาค้ำเหนื่อหน้าผากนูนได้รูปสวยชุดที่สวมนั้นละม้ายเครื่องแบบทหาร ทว่าแทนสีก็ก็แกมแดงเงราของครีทซ์ในเขตตัวนี้ ตัวเล็กลัดค้อมทรงระยับกับกางเกงขายาวเข้ารูปซึ่งซ่อนครึ่งล่างอยู่ในมูตุดำสูงกลับเป็นสีน้ำเงินเข้ม ตัดกับผ้าคลุมยาวสีเดียวกับผ้าโปกคีระชะ เนื้อผ้าหนาพล้วนนั้นลึบแต่บั้งทองแล้วยาวแทบจรดข้อพับช่วงเข่า บนเสื้อยิ่งผึ่งผายเพราะยศประดับนานา น่าเสียดายที่ผู้สังเกตไม่อาจเข้าพระทัยความหมาย

“คิดจะทำอะไร” ถ้อยถัดมาดังขึ้น คนตัวใหญ่ในผ้าคลุมก้าวมาหยุดลงไม่ไกล

ระยะที่ใกล้ขึ้นนี้เอง เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียเพิ่งทอดพระเนตรชุดเครื่องแบบพรางให้ผู้เบื้องพระพักตร์ดูสูงวัยกว่าความเป็นจริง ทรงประเมินจากปราดเดียวเห็นว่าเจ้าตัวคงอายุโสกว่ากันสัก 5-6 ปี น่าจะอายุประมาณยี่สิบถึงยี่สิบสอง รุ่งราวคราวเดียวกับ...องค์ยุพราช...

นับเป็นคนหนุ่มที่รูปร่างที่เดียว แนวคิ้วสีทองเข้มกับสันจมูกสูงตรง หากค่อนข้างแคบ ช่มให้ช่วงตาของเจ้าตัวจมลึก แต่ก็ช่วยลดทอนความหวานในดวงหน้ารูปเหลี่ยมให้ดูเข้มขึ้น เป็นความคมคายที่กลมกลืนกับ

รูปปากบาง เล็ก เป็นสีชมพูเนกสตรี และดวงตากกลม ใหญ่ สีฟ้าครามใส
ราวน้ำในทะเลสาบจากการสะสมและละลายของหิมะเหนือเทือกภูสูง

“คะ...คือ...เรา...” เจ้าของกรีซตะกุกตะกัก พระสตีหายลับเพราะอาราม
ตระหนก จนไม่อาจทรงคาดเดาว่าเบื้องพักตร์คือใคร ฤๅเจ้าตัวล่องเข้ามาถึง
อุทยานชั้นในเช่นนี้ได้เยี่ยงไร ในเมื่อปกติทรงเที่ยวเล่นจนแทบรู้จักและจดจำ
ราชของครีทซ์เขตนี้ได้ถ้วน

แต่ที่มีใช้ เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียทรงเหยียวหาพระสหายในกรงคล้าย
จะหาตัวช่วย หรืออีกที...เป็นการปริศนาระหว่างหนึ่งองค์กับหนึ่งตัวที่ลงเรือ
ลำเดียวกัน

นาวาแห่งความผิด!

“เฮ้ มัวแต่ทำเล็กเล็ก ตกลงจะบอกรึไม่บอกว่าจะทำอะไรกันแน่”
คงเพราะเห็นเจ้าของกรีซมีพิรุณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เสียงหัวจึงทวีความดุตัน
กระนั้น หากผู้ถูกดูตำรงพระสติเสียหน่อยก็จะพอสังเกตได้ไม่ยาก -- ลักษณะ
ละม้ายผู้ใหญ่สร้างขู่เด็ก!

“คะ...คือ...เรา...”

“หา...?! ออย่าบอกนะ เจ้าคิดจะทำร้ายนกในเขตอุทยานของเจ้าหญิง
วีเลนีส!”

สรุปความเสร็จ เจ้าตัวก็หันขวับทำท่าจะปาวร้อง

“เดี๋ยว! ไม่ใช่!”

ไวกว่าคนแปลกหน้า เจ้าหญิงจากตำหนักน้อยทรงถลันเขย่งตะครุบ
ปากอีกฝ่ายไว้ทัน

ก็พระนามที่ถูกเอ่ยถึงนั้นน่ากลัวไม่ยิ่งหย่อนกว่าเจ้าหญิงเอลีนีสผู้เป็น
พระธิดาเลย และที่จริงก็สองพระองค์นี้มีใช้หรือทำให้เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียต้อง
ทรงลับ ๆ ล่อ ๆ แต่ต้น *ขึ้นให้รู้ถึงพระเนตรพระกรรณเข้า...มีหวัง...*

จินตนาการไม่ทันแล่นโผนไปกว่านั้น เจ้าหญิงพระองค์น้อยก็ทรง
ประจักษ์ได้เสียก่อนว่า จู่ ๆ นัยน์ตาของคนตัวสูงที่ก้มมองมากลับเกิด
ประกายพราว

ราวกับ...เจ้าตัวกำลังฆ่าทำทางของเรา!

ต่อเมื่อหัวชนงเริ่มขมวด ปลดหัตถ์ แล้วถอยออกห่าง จึงทรงพบว่าอีกฝ่ายกำลังยิ้มในหน้าจริง ๆ

“ขอประทานอภัย เจ้าหญิงเพอร์นี่เสีย!”

คราวนี้ผู้ตื่นพระทัยอยู่แล้วถึงกับเบิกเนตรกว้าง

“ไม่คิดว่าจะทำให้ตกใจขึ้นมาจริง ๆ” เสียงหัวกลับสดใส หากแล้วก็เริ่มแฝงความไม่มั่นใจเพราะท่าทางงอแงของคุณสนทนา “เอ...ไม่ใช่เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียหรือ?”

คำถามยังเป็นตัวการเรียกพระสติคืนมา

“มะ...ไม่ คือใช่ เราเอง...เพอร์นี่เสีย...”

ระหว่างรับสั่งตอบ ผู้ตอบทรงประหม่น ในวังนี้มีเจ้าหญิงรุ่นราวคราวเดียวกันแค่สองพระองค์ รายนี้ น่าจะแยกออกด้วยคงเคยได้รับคำขนาน ‘องค์ที่ทรงมอมแมม ๆ’ ละมั้ง

“ตะ...แต่...” ผู้ประหม่นยังไม่แนพระทัย ยกดรรรชนีเหมือนจะชี้ไปที่อีกฝ่ายก็ กัง ๆ

“อ้อ!” คุณสนทনার้องเสียงสูงอย่างเพ็งนึกได้ รอยยิ้มฉาบฉวยโค้งศีรษะลงน้อย ๆ “ขอประทานอภัยอีกครั้ง เรา...ที่เบอร์เทียช แห่งบูลเลนเรีย”

ที่เบอร์เทียชแห่งบูลเลนเรีย?

ชื่อคุ้นอย่างกับคนที่จะต้องเสด็จไปร่วมเสวยด้วยคืนนี้แน่ะ!

พระสหายคงรำคาญ จึงโดดจากมุมกรงอีกฝั่งมาส่งเสียงข้างพระกรรณเหมือนเตือนพระสติ เมื่อนั้นเองเจ้าหญิงเพอร์นี่เสด็จทรงสะดุ้ง โอบุษฐ์อ้าคางอย่างลืมนิหว่าเป็นการเสียกิริยา สิ่งที่ทรงระลึกได้ในลำดับแรกคือ “ฝ่าบาท! เจ้าชายที่เบอร์เทียช!”

มกุฎราชกุมาร...องค์อาคันตุกะจากบูลเลนเรีย!

วรองค์ในชุดสีฟ้าประดับลูกไม้โปร่ง ย่อลงต่ำยิ่งโดยอัตโนมัติ “ถวายบังคมพะคะ!”

“ระวังกริชจะบาดถูกตัว” วรกายสูงกว่าโน้มลงมาประคองขึ้น ช้ายัง

ทรงถือวิสาสะยึดอาวุธด้ามเล็กไปกุมเอง ออกโอษฐ์ว่า “ไม่คิดว่าจะโชคดี
ได้พบกันเร็วกว่าหมายกำหนดการ ตอนแรกแค่จะหลบมายืดเส้นยืดสาย
พอดีมีวุ่นกับความงามของอุทยานที่นี่”

เจ้าชายอาคันตุกะรับสั่งยาวเป็นชุด ทั้งสุรเสียงก็ผ่อนคลายเป็นกันเอง
ยิ่งราวกับมิใช่ผู้เพ็งรู้อักกันเพียงไม่กี่นาที

“ว่าแต่ เจ้ายังไม่ได้ออกเลยว่ากำลังจะทำอะไรกับเจ้ากฤษณี”

เพราะพระอัครยาศย์ของเจ้าชายทีเบอร์ทียชนั้นนั่งดมเป็นมิตร เจ้าของ
กฤษณีจึงทรงผ่อนคลายเป็นมากขึ้น ในพระทัยตัดสินว่า น่าจะแล้วได้ หากไม่วาย
ทรงเหลียวหาเจ้าสหายราวจะถามความเห็น

“หากหม่อมฉันทูล” ตอนที่ทรงหันกลับมาจ้องเจ้าชายอาคันตุกะหน้า
มีแววขอร้อง “จะทรงเก็บเป็นความลับระหว่างเราได้มั๊ยเพคะ”

เจ้าชายอาคันตุกะไม่ต้องทรงเสียเวลาพิเคราะห์ รอยยิ้มแถมเต็มริมโอษฐ์
เล็กบางอย่างอิสตรี ดวงเนตรบอกความเอ็นดูมีประกายลือเลือนอยู่บ้างอย่าง
คนขี้เล่น ทรงยกหัตถ์แตะอุระอย่างพระราชทานสัญญาขณะเลิกขนงไคร้รู้
พลางค้อมเศียรแต่น้อย “ด้วยเกียรติแห่งเรา”

ผู้ได้ฟังจึงทอติบัสสาสะคลายพระทัย

เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียทรงเหลือบพระเนตรไปเบื้องขวา - ซ้ายอีกอึดใจ
ครั้นทรงพบว่าไม่มีเงาใครย่างใกล้จึงเริ่มทูลด้วยสุรเสียงเบาแผ่ว “หม่อมฉัน
จะไขกรงปล่อยเดลีออกมาเพคะ!”

ขนงของผู้สดับลอยสูงขึ้นอีก สี่พัทตร์หลากพระทัยเหมือนไม่ทรงเชื่อว่า
ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างเจ้าน่ะหรือ

แทนคำทูลตอบ เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียเป็นฝ่ายค้อมเศียรบ้าง

ครั้นรับพระแสงเล่มเล็กหยักบางคืนมา เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียทรง
หันกลับ บรรจงแหยปลายแหลมลงรูแม่กุญแจบนประตูกรง เพียงพลิก
ดรชนี้และปลายอังกูฐเล็กน้อย อึดใจเสียงคลิก! ก็ตรงเบา ตัวคล่องคลาย
สลัก!

ลักษณะการอันบังซัดไซ้แค่มั่วสุม แต่ถึงขั้นชำนาญ!

ผู้สังเกตุการณ์ต้องหรีพระเนตรลงเยี่ยงผู้ที่ต้องประเมินสถานการณ์ใหม่ เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียไม่รอให้อีกฝ่ายแปลกพระทัยไปกว่านั้น ทรงเฉลยว่า “ตลอดเจ็ดปีนี้เป็นภารกิจของหม่อมฉันทุกบ่าย”

กลายเป็นว่าคำเฉลยยิ่งชวนกังขา

“ฟังดูเหมือนตารางฝึกซ้อมการทหาร”

คนเคียดแค้นแรกกลับหลุดสรวลได้ “ถ้ามีบันทึกในตารางงานประจำวันก็ดีสิเพคะ ฝ่าบาทก็ทรงเห็น หม่อมฉันต้อง...” ทรงหยุดคิดหนึ่งเพื่อค้นคำ “ลับ ๆ ล่อ ๆ” อีกฝ่ายทรงต่อให้

เจ้าของกรีซทรงพยักรับ

อาจด้วยพื้นนิสัยของเจ้าหญิงเพอร์นี่เลียช่างจ้านรจาและเข้ากับคนง่ายอยู่แล้ว ครั้นบุคคลตรงหน้าค่อนข้างถูกพระราชาตั้งยังสนทนาถูกศอ จึงทูลเล่าต่อได้ง่าย ๆ “หม่อมฉันกับเดลิทเหมือนมีชะตาสมพงศ์สัมพันธ์กันด้านความผิดเพคะ ตั้งแต่แรกเกิดเลยทีเดียวน...”

ระหว่างทูลถวาย พระหัตถ์ปลดแม่กัญแจและค่อยเปิดกรง วิหคน้อยภายในขยับปีกพุ่งออกราวกระหายอิสระภาพมานานชั่ว

มันกระพือปีกส่งร่างลอยสูงขึ้น ๆ และหมุนเป็นเกลียวเมื่อสูงขึ้นไปอีก ประหนึ่งลำแสงสุริยาทิพย์และกลิ่นหอมอันโชนยอ่อนมาพร้อมพระพายเย็นจะปลุกอณูซุ่มขึ้นแห่งชีวิตชีวาให้เจ้าทิจากรยั้งระเริง

เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียทรงเงยตามจวบลับเงาเจ้าวิหคจึงทรงปิดกรงอย่างเก๋า

“ไม่ต้องห่วงเพคะ เดี่ยวสักพักมันจะกลับมาเอง” รับสั่งพลางดำเนินนำไปยังต้นไซเปรสสูงเพียว อันเป็นจุดเดียวที่พอจะให้ร่มเงาได้

“หม่อมฉันเห็นมันตั้งแต่ยังไม่เกิด หมายถึง...วันนั้น...ในชั่วโมงเรียน มันน่าเบื่อระเพคะ สายตาเลยคอยแต่จะเบนออกไปนอกห้อง ที่นี้หม่อมฉันสังเกตเห็นว่ามันกตัวหนึ่ง มันบินคาบเศษฟางเศษใบไม้วนมาเกาะกิ่งไม้แถวนี้ อยู่บ่อย ๆ...”

หนั้น ความอยากรู้อยากเห็นพาให้เด็กชุกชนจนไม่น่าเป็นเจ้าหญิงได้

ออกวิ่งเข้าไปชะเง้อดูใกล้ ๆ ทันทีที่หมดคาบ

“มันมาทำจริง?”

“ใช่เพคะ พ่อของเดลิท!” สุรเสียงตื่นเต้น ในเนตรเป็นประกายคล้ายได้เห็นภาพนั้นอีกครั้ง “ไม่กี่วันพอเสร็จเสร็จ แม่นกก็บินมาวางไข่แล้วนั่งกก แต่ที่นี่...เป็นความผิดของหม่อมฉันเอง...” สุรเสียงหงอยลง

“เกิดอะไรขึ้น?”

“หม่อมฉันเป็นเด็กชนมากเพคะ” ทรงกล้ำทูลตามตรงเสียอีก “ด้วยความตื่นเต้นเลยขอบันโตมาป็นขึ้นไปดูลูกนกเกิดใหม่ตอนที่แม่ฉันไม่อยู่ ที่จริงมีคนเตือนแล้วว่าเดี๋ยวแม่ฉันจะผิดกลืนแล้วทิ้งลูกไป แต่หม่อมฉันก็ไม่เชื่อ แหม ฝ่าบาทเองก็ไม่เคยทอดพระเนตรลูกนกเหมือนกันใช้มั้ยละเพคะ”

สีพระพักตร์ของผู้ฟังแสดงว่าต้องทรงกลั่นขันอย่างยิ่ง ก่อนจะพยักหน้าให้เห็นเป็นเรื่องใหญ่ตามกัน

“ที่นี่เลยเป็นเรื่องละ!” ผู้เล่าจะทรงถวายเป็นอันให้แก้ความไม่เอาไหนขององค์เอง “วันต่อมาจะไปป็นดูอีก แต่ได้ยินเขาคุยกันว่าแม่นกเขี่ยลูกตกลงมาแล้ว แถมทิ้งรังบินหนีไป หม่อมฉันตกใจรีบไปดู ปรากฏว่าจริงเพคะ! ลูกนกตกอยู่บนพื้นใต้คาบนั้น หม่อมฉันรู้สึกผิด ตกใจ แล้วก็เสียใจ มันลับสนอลห่านเขียว เคยทรงเป็นมัยเพคะ”

ยิ่งเล่าเจ้าของเรื่องก็ดูจะยิ่งตกในห้วงพระอารมณ์ ไป ๆ มา ๆ ถึงกับสพพระเนตรถามพลางถือโอกาสเม้มเสียโอษฐ์ซึ่งเริ่มแห้ง

“อืม...” เจ้าชายทีเบอร์เทียชทรงพยักอย่างวิสัยของผู้ฟังที่ดี

“นั่นละ! โชคดีที่มันยังไม่ตาย แต่ก็เหมือนเคราะห์ที่หายมร้าย ตอนที่หม่อมฉันกำลังหัวหมุนตัว ๆ และรีบวิ่งไปหา จู่ ๆ เสียงผีเห่ามาก็ดังขึ้นดังกับระเบิดพื้นเป็นลูลึ ที่ร้ายคือเริ่มเห็นลึบ ๆ ว่ามันน่าจะครบตรงมาที่เจ้านกน้อย หม่อมฉันไม่รู้ตัวเลย หวังแต่ว่ามันจะได้รับอันตรายยิ่งไปกว่าเดิม เลยรีบปราดเข้าไปเอาตัวบังไว้ ที่นี่...”

ถ้อยสุดท้ายเริ่มอ่อยลงไป ท่ากลืนพระเชษะก็ยากเย็น แสดงว่าจุดนี้ละ

เนื้อหาสำคัญของความผิด

“ทำไมหรือ” เจ้าชายทีเบอร์เทียซคงทรงเห็นว่าเจ้าของเรื่องหยุดไป จึงทรงชักไข่ “ถ้าลูกนกตัวนั้นคือเจ้าเดลิทตัวนี้ ก็น่าจะแสดงว่าเจ้ากับมัน ไม่ได้รับอันตราย”

“นั่นสิเพคะ ะ... ถ้าเป็นหม่อมฉันจะยังดีซะกว่า...” จู๋ ๆ สุรเสียงเริ่ม ลั่น ทั้งนัยเนตรก็เริ่มริ้นด้วยอัสสุชล

ผู้ฟังถึงกับตกพระทัย แต่ยังไม่ทันรับสั่งอะไร เจ้าของเรื่องก็เล่าต่อ

“ผู้ทรงม้าตัวนั้นคือองค์ยุพราช!”

“เจ้าชายไอเนสนี่รี?!” ผู้ถามทวนคงพอจะเห็นเหตุแห่งความยุ่งยาก และความผิดมหันต์จึงรับสั่งต่อว่า “ถูกทำโทษหรือ”

จากสีพักตร์ ผู้ถามน่าจะเข้าพระทัยว่า เจ้าหญิงพระองค์น้อยคงถูกลงทัณฑ์สาหัสจึงฟังพระทัยกลัว

เจ้าตัวเท่านั้นหรือจึงทรงรู้ดี

ความกลัวที่ฟังพระทัย เกิดแต่ความผิดนี้มีเจ้าหญิงวีเลนินัสเป็นผู้ออกโรงไกลเกลี่ย!

ผู้ไกลเกลี่ย ทรงเยือกเฉยเฉกท่อน้ำแข็งสลัก ทำให้ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าเป็นประสงค์ขององค์ใดแน่ ในเมื่อตลอดเวลานั้น เจ้าชายไอเนสมิได้พ้นจากห้องบรรทมยาวนานนับเดือน ทั้งผู้ก่อความผิดและพระมารดาที่ได้รับพระราชทานอนุญาตให้เข้าเฝ้า อย่างน้อยเพื่อขอพระราชทานอภัยและแสดงความเสียพระทัยต่อเหตุอุบัติร้ายกาจดังกล่าว

การณื้นนั้ค่อยคืบผ่านเชื่องช้า เปรียบเสมือนเครื่องทรมานบีบรัด กัดตั้น ทั้งเจ้าหญิงพระองค์น้อยและพระมารดา

เจ้าหญิงวีเลนินัสทรงแสดงท่าละม้ายไม่ปรารถนารับสั่งถึงพระอาการขององค์ยุพราช มักทรงไหลไปเรื่องที่จะทรงรับหน้าที่เป็น ‘ผู้เชื่อมประสาน’ แทน กระนั้นไม่รู้เพราะอคติหรือไร ใครต่อใครก็รู้สึกคล้ายพระองค์เอง นั่นละ ตั้งพระทัยแขวนเรื่องค้าง กับทั้งกิดขวาง ‘ความจริง’ ระหว่างสองฝ่าย ไม่กระทั่งลงดาบ ว่าความผิดครั้งนี้ควรมีโทษสถานใด

นายเนตรที่ใช้เหลือบมายิ่งแฝงความเมตตาคว่าปกติเพียงไหน ผู้ถูก
จ้องกลับยิ่งหยาบพระทัยขาด

ครั้งหนึ่งผู้กระทำผิดเคยได้ยินเสียงซุบซิบระหว่างนางรับใช้ว่า ‘หวังดี
แต่พระประสงค์ร้าย...!’

ใช่! ทั้งมวลนั้นฤมิได้แสดงถึงพระปรีชาของเจ้าหญิงวีเลินัส ในการ
ปั่นจินตนาการของเบียให้ทำลายตัวมันเอง!

สภาพยาวนานที่เป็นอยู่กดดันให้เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียทรงสิ้นความอดทน
ออกโอรุถึงสิ่งที่ค้างคาพระทัยมาตลอดต่อพระมารดาในคราวหนึ่ง

‘บางที...เจ้าชายไอเนสอาจไม่ทรงเป็นอะไรเลย ตอนที่ทรงตกจาก
หลังม้า หญิงเห็นแค່รอยถลอกเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น --’

‘หยุดเดี๋ยวนี้นะหญิง!’

ไม่เคยเลยที่พระมารดาจะแผดสุรเสียงใส่ ทว่าก็เพราะครานั้น...

ชั้นต้น เจ้าหญิงพระองค์น้อยถึงกับทรงชะงักค้างไปทั้งวรกาย พระเนตร
เบิก พระโอรุอ้า ทว่าไม่มีสุรเสียง

เพียงอึดใจถัดมา พระมารดาทรงถลารอบทั้งพระธิดาไว้ในอ้อมอุระ
แน่นจนเจ้าหญิงเพอร์นี่เลียแทบหยาบพระทัยไม่ออก

แน่น... จนทรงสัมผัสได้ถึงพระอาการสั่นระริกไปทั้งวรกายของ
พระมารดาเช่นกัน โดยเฉพาะอาการสั่น...ของดวงพระหทัย

พระมารดาทรงวางพระหนุลงบนเคียร ผู้อยู่ในวงตระกองจึงทรง
สัมผัสซัดถึงหยาดน้ำแต่ละหยดที่หล่นต้องเกศา

เวลานั้นเอง รสชาติแห่งความผิดทั้งมวลซึมซาบ เสียบแทงดวงหทัย
มันเข็ดขม เจ็บแสบ ราวหยดน้ำต้องเกล้าคือน้ำกรดอันรินรดเนื้อพระทัยให้
แปลกใหม่ตามหทัยพระมารดา!

ใช่! เพิ่งเข้าพระทัยว่าระยะยาวนานที่ผ่านในท่วงทำนองหวานตลอด
เวลาที่ทุลกระหม่อมแม่เพียรปลอบขวัญ จริงแท้คือช่วงเวลาแม่แน่นละเปี่ยม
ปรารมภ์ คงทรงอัดอั้น ทั้งหวาดเกรงพระอาญาจากพระวิมาดาเหลือแสน

แม่คงโกรธที่เราก้าวสู่บ่วงภัยโดยไม่ระวังตัว!

เมื่อนั้นเอง ไม้ว่าก็ลั่นคำขอโทษ เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียก็ทรงตระหนักว่าไม่อาจทดแทนหรือกระทั่งลบล้างความรู้สึกผิดต่อพระมารดาออกได้

และแล้วในวันฟังคำตัดสิน หัตถ์ของพระมารดากับพระองค์ก็เกี่ยวกันแน่นหนา เป็นสองหัตถ์ที่ข้างเย็นซี้ด

ผู้เชื่อมประสานแยมส์รวลเย็นจนจนจับเหน็บ ขณะทรงแจ้งข่าว 'ไม่ต้องห่วงไป พระยูพราชไม่ทรงถือสาอะไรแล้ว'

การจงพระทัยต่อด้วยคำ 'อะไรแล้ว' อาจเพราะมีประสงค์ย้าถึงความเมตตาที่พยายาม 'ไกล่เกลี่ย' ให้โดยตลอด

เจ้าหญิงวีเลินั้นสลับส่งต่อไปว่า 'เจ้าชายไอเนสทรงเข้าพระทัยว่าเป็นความผิดของเจ้านกนั้น มิใช่ความผิดของเพอร์นี่เลีย อันที่จริงน่าจะทรงชื่นชมถึงความมีเมตตาต่อสัตว์ของเพอร์นี่เลียด้วยซ้ำ'

คงเพราะอคติอีกนั้นละ คนเมตตาต่อสัตว์ทรงสัมผัสชัดว่า ประโยคท้ายละม้ายเจือแววหยันลึกกล้า

'ฉะนั้นด้วยพระมหากษัตริย์คุณ เจ้าชายไอเนสทรงตัดสินให้จับเจ้านกนั้นใส่กรงเลี้ยงไว้กลางแจ้งในอุทยานหิน ห้าม นำมันไปหลบใต้ร่มต่อให้ลมฝนหรือแดดจัด!'

ไม่ช้า ทว่าเหมือนทรمانให้ตายทั้งเป็นซัด ๆ!

แม้แต่คุกของคนยังพินฝนแดด!

'ส่วนเจ้า เพอร์นี่เลีย'

ผู้ถูกเรียกทรงสำเหนียกถึงนิ้วพระหัตถ์ของทูลกระหม่อมแม่ที่กดแน่นเข้า

'เจ้าเป็นเจ้าหญิงที่มีพระทัยดี แต่ยังไม่รู้จักเลือกแสดงออกด้วยจริยาวัตรอันเหมาะสม --' ถ้อยรับสั่งซัดทุกคำ ราวทรงหมายประกาศย้าถึงความบกพร่อง 'เจ้าชายไอเนสจึงมีรับสั่งให้เข้มงวดต่อการสั่งสอนมากยิ่งขึ้น ทรงขอให้เราส่งคนที่มีความสามารถเหมาะสม ไปช่วยขัดเกลาความประพฤติของเพอร์นี่เลียที่ตำหนักนั้น --'

และนี่เอง สาเหตุการมาเยือนของ 'พระพี่เลี้ยงคนโปรดคนเก่า!'

‘นับแต่นี้เป็นต้นไป เกลียนี่จึงจะไปประจำอยู่กับพวกเจ้า ขอให้เข้าใจตามนี้!’

ตลอดเวลาที่สดับฟัง ต่อให้พระมารดาจะทรงนิ่งเฉย แต่เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียแน่พระทัยว่า *แม่อ่านออก*

ผู้ไกล่เกลี่ยทรงต้องการวาง ‘สาย’ ที่มีประสิทธิภาพและเชื่อพระทัยได้ในวงศ์ตระกูลต่างหาก!

อย่างไรก็ตาม เสียงที่แม่ใช้ทูลถามมิได้แสดงความผิดปกติดันใดเลย ‘แล้วพระยุพราชตอนนี้ทรงเป็นอย่างไรบ้างเพคะ’

พระเนตรผู้ไกล่เกลี่ยจ้องเขม็งอย่างจะอ่านพระทัย แม่จึงแสดงความบริสุทธิ์ใจต่อ

‘หากรู้พระอาการ หม่อมฉันอาจตอบแทน *น้ำพระทัย* และขอใช้ความผิดของเพอร์นี่เลียได้บ้าง เพราะพอจะรู้จักตำรับยาของบุญเลนเรีย อีกอย่างอยากจะขอพระราชทานพระราชนุญาตนำเพอร์นี่เลียเข้าเฝ้าเพื่อ --’

‘เจ้าทั้งสองจะได้เข้าพบเมื่อมีพระราชประสงค์!’

พระวิมาดาได้รับสั่งตัดบท จนอยากจะตีความเป็นคำตอบ ‘ประสงค์ขององค์ใดแน่’ ไปด้วยในที!

‘อ้อ’ ผู้ตัดบทเสมือนทรงนึกอะไรได้ ‘แล้วก็คงไม่จำเป็นสำหรับตำรับบุญเลนเรีย อะแลมเบิร์กเองมีสรรพวิชาด้านการแพทย์ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน!’

...

โคลงยาวบทนี้เป็นเรื่องมีบังครวให้บุคคลวงนอกล่วงรู้ ในที่สุดเจ้าหญิงเพอร์นี่เลียจึงทรงเลือกให้เจ้าชายอาคันตุกะที่กำลังประทับยืนอยู่เบื้องพักตร์เข้าพระทัยไปเองตามที่ควรเข้าพระทัย ไม่ทูลอธิบายถึงความจริงบางอย่าง... อันยากยิ่ง...

อย่างไรก็ดี มกุฎราชกุมารแห่งบุญเลนเรียทรงเอียงเศียร “แปลก เจ้าน่าจะถูกทำโทษหนักหนาพอควร ทำไมกลับยังกล้าแอบมาปล่อยเดลิททุกวัน”

ไม่ทันได้รับสั่งยาวกว่านั้น ทั้งเจ้าบ้านเองก็ไม่ทันได้ทูลตอบ ฝ่าเท้าหนึ่งวิ่งตัดเขตอุทยานมาหยุดใกล้ เสียงทูลต่อเจ้าชายที่เบอร์เทียซไม่มีแวกกระหืดกระหอบเลย ทั้งที่เจ้าตัวน่าจะวิ่งมาไกลพอสมควร

“ขอพระราชทานอภัยพระเจ้าค่ะ”

เจ้าฟ้าชายแห่งบูเลนเรียทอดพระเนตรร่างที่ค้อมศีรษะน้อยๆ ในชุดเครื่องแบบทหารสีเเดดเดียวกับพระองค์ ทว่าสีอ่อนกว่า และปราศจากผ้าคลุมยาว ทรงครองในลำพระศอ “หืม...ได้เวลาต้องกลับแล้วรี”

ราชองครักษ์ส่วนพระองค์คงนั่งอยู่ มิได้ทูลอะไร ปล่อยให้เจ้านายทรงเป็นฝ่ายหันหาคู่สนทนา

“น่าเสียดายที่หมดเวลาคุยซะแล้ว คงเป็นเพราะเรื่องเล่าของเจ้าสนุกมาก ทำเอาเราลืมเวลาไปเสียสนิท”

“ขอพระราชทานอภัยเพคะ” ผู้ตอบกลืนหน้าตาไปสิ้นแล้ว เหลือเพียงรอยสรวลในวงพักตร์ละมุน

เจ้าชายที่เบอร์เทียซเองก็สรวลใส “แล้วพบกันใหม่ที่มีโอกาสนะ เพอร์นี่เสียด”

เจ้าหญิงพระองค์น้อยถวายเป็นมงคลจรจบลับพระปฤษฎางค์ไป ขณะทอดพระเนตรตามยังอดรู้สึกโล่งพระทัยมิได้

เกือบไปแล้วมัยละ! จะทูลอย่างไรได้ในสาเหตุแห่งความหวาดเกรงที่ลี้กไปกว่านั้น

มิใช่เพราะพระอาญา อาญาทำได้เพียงความรู้สึกผิดที่มีต่อพระมารดา เป็นสำคัญ

ความหวาดเกรงที่เกิด เป็นเพราะอีกคน...ที่จะต้องทรงพบในมือค่านี้นี่ต่างหาก

เจ้าชายไอเนส มกุฎราชกุมารแห่งอะแลมเบอร์ก!

มิใช่เฉพาะความผิดที่เกิดกับรายนั้น ทว่าช่วงเวลาก่อนหน้าเหตุการณ์นั้น ทั้งที่แทบไม่เคยได้พบพักตร์ มีเพียงบางคาบเรียนที่เสด็จมาร่วมฟัง ทว่าบางครั้งดังกล่าวก็ยังเป็นทุกครั้งที่เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียดทรงสัมผัสได้ถึงกระแสนะเยือกและกดดันชวนอึดอัดยิ่งกว่าวัคมีจากองค์เซซซูกินีต่าง

พระมารดาเสียอีก!

เรื่องกล่าวขานเกี่ยวกับเจ้าชายพระองค์นั้น คือต้นตอความรู้สึกขยาด
จนมิหาญเข้าใกล้

ใช่เพียงไม่บังอาจสบสายพระเนตร ทว่ากระทั่งลมหายใจยังต้อง
ทรงระวัง!

เรื่องกล่าวขาน...อันเก็บงำเฉพาะคนในราชสำนักอะแลมเบิร์กเท่านั้น
จะล่วงรู้

...

บานพระกวาร ในตำหนักน้อยเชิงเนินล้วนเป็นไม้เนื้อหนา
ทว่าสีอ่อนที่ทาบทาช่วยทอนความกระด้างหึงของตัวมันเองกับทั้งฝาอันก่อจาก
ศิลาได้เป็นอย่างดี

เมื่อผลึกเผย ไม่ปรากฏห้องใดมีวิสูตรระย้า ค่าที่เจ้าของทรงออก
ความเห็นแต่ต้นว่า ‘บ้านเล็ก มีมานะยิ่งรักและดูแล’

ความอ่อนหวานกระชดกระช้อยจึงถูกแทนด้วยช่อมาลีหรือบุหงารำไป
เป็นส่วนใหญ่ กระทั่งค้นจับบานพระทวารอันเป็นทองเหลืองหล่อรูปกวางโดด
ยังถูกคล้องด้วยมัลลยบุพพานาพวรรณ ‘บ้าน’ ทั้งหลังจึงอบอวลโดยไม่ต้อง
อาศัยเครื่องหอมใดๆ

บัดนี้องค์เจ้าของความคิดทรงหยุดฝีพระบาทข้างพระทวารบานหนึ่ง
หัตถ์ข้างหนึ่งยังเกาะเกี่ยวพระธิดายอดดวงหทัย พระองค์หลังเสด็จตามมา
พร้อมกับพระพี่เลี้ยงนามเนลายน์

พระมารดาทรงหันมารับสั่ง โอบอุ้มบางแตระรอยแยมสรवलน้อยๆ
หลังจากสดับเรื่องราวของพระธิดาจนจบ “ดีแล้วละจ๊ะ ถึงเจ้าชายทีเบอร์เทียช
จะทรงมีพระอัชฌาศัยและน้ำพระทัยงดงาม แต่บางเรื่องก็ควรเก็บไว้เฉพาะ
ภายใน ไม่ควรแพร่งพรายให้คนภายนอกล่วงรู้”

“หญิงก็คิดอย่างนั้นละคะ ถึงยังอดเสียดายไม่ได้”

“เสียดาย?”

“เสียดายที่ทรงเป็นแค่คนนอก ไม่งั้นคงได้คุยกันจุใจกว่านี้” ทรง
ระบายปัสสาสะน้อยๆ ก่อนว่า “ที่จริงน่าจะสลักระหว่างพระยุพราชสอง

พระองค์นะคะ อย่างน้อยถ้าอะแลมเบิร์ตก็มีเจ้าชายอย่างเจ้าชายที่เบอร์เทียซ ลักองค์ หญิงก็คงไม่ต้องเที่ยวไปคุยกับนกกับเต่า”

“แน่!” พระมารดาสุรเสียงสูง ประทานผางหนึ่งลงบนหัตถ์พระธิดา เบาๆ ขณะที่พระพี่เลี้ยงข้างหลังพลอยหัวเราะตาม

“พูดอย่างนี้ได้หรือจะหญิง! เหลวไหลใหญ่แล้ว นี่ลองหลุดปากแบบนี้ แสดงว่าแอบไปหาเจ้าเดลิทในเขตเจ้าหญิงวิลเน่สน์อีกละสิ มีนาถึงพบองค์ อาคันตุกะเข้าง่าย ๆ”

พระธิดาพักรตร์หงอย พระศอกตก

“ดี้อจจริง ๆ เรานะ”

“ขอโทษค่ะแม่ ก็หญิงคิดถึงมันนี่นา...”

“เนลายนกับแม่หาไม่เจอ จะได้ไม่ต้องขึ้นไปร่วมโต๊ะมื่อคำด้วยโซ่มัย”

พระมารดาตักพระศอก

ต่างเป็นที่รู้จักันดี...ความหวาดเกรงที่พระธิดามีต่อ ‘ใคร’ ผู้นั้น...

“เอาเถอะเพคะ” ในที่สุดพระพี่เลี้ยงกลับเป็นฝ่ายแทรกขึ้น ครั้นเห็นว่าเจ้าหญิงพระองค์น้อยเริ่มถูกรุกหนัก “ฝ่าบาททรงจัดการเครื่องเสวยต่อดีกว่า ปล่อยให้เป็นที่หม่อมฉันจัดการพระธิดาแสนตนเอง ใกล้เคียงเวลาเข้าไปทุกทีแล้ว เตียวจะเสด็จไม่ทัน”

“จริงด้วยค่ะแม่! หญิงต้องรีบไปอาบหน้าแล้วละ” สบโอกาสรอด พระธิดาพลอยนัยเนตรและสุรเสียงใสขึ้นทันควัน

“เข้ากันปานเข็มกับด้าย!” พระมารดาสายเคียวทั้งรอยยิ้มสรวล

“เอาละ ไปเถอะจ๊ะ ฝากเนลายนด้วยนะ ถ้าหญิงดื้อหรือชนนาก็ให้ทำโทษได้เลย”

“แน่นอนเพคะ” พระพี่เลี้ยงยิ้มรับ แล้วต้องเป็นฝ่ายรุมพระปฤษฎางค์ พระธิดาแสนชนเข้าไปในห้อง

หากถึงอย่างไร ชั่ววินาทีที่หันกลับมาหับบานประตู ไม่ใช่เรื่องยาก ที่พระพี่เลี้ยงผู้แสนละเอียดประณีตจนถึงกับเจ้าระเบียบจะสะดุดใจ

ในดวงเนตรสีน้ำตาลเข้มเฉกเดียวกับพระธิดาไม่อาจทรงปิดความ

กังวลพระทัยได้มิด...

...

ห้องสรงมีอาณาไม่กว้าง เมื่อล่องผ่านพระวิสูตรประดิษฐานจากลูกปิดกับลูกไม้
แห่ง จะพบถังไม้ขนาดใหญ่สำหรับคนลงแช่ได้ทั้งตัว หากเป็นกลางคืนแสง
จากเทียนกิ่งเล็กกิ่งน้อยจะแววมวาม กระนั้นบัดนี้แดดอ่อน รอยต่อหว่าง
ป้ายแกะและยามเย็นทอลอดบานกระจกใสชลิบขอบฝ้าลงมาเป็นลำดับเรื่อง ๆ

ตัวห้องอยู่ไม่ห่างจากครัวด้านหลัง เหตุสองประการคือ ปกติหลังบ้าน
จะมีลำไม้ต่อสำหรับส่งถ่ายและไขน้ำใช้ได้สะดวก กับทั้งหากเป็นฤดูหนาว
เมื่อยกน้ำลงจากเตาในครัว มันจะถูกไล่เลียงสู่ถังได้โดยไม่เปลืองแรงยก

ใช่แล้ว เหตุทั้งสองประการนี้มิได้สะท้อนถึงวิถีของอะแลมเบอร์ก
แต่อย่างใด

ภูมิประเทศในที่ราบไม่น่าสังเกตได้ถึงหลักของแรงดันน้ำ กับทั้ง
ภูมิอากาศแบบอบอุ่นเป็นส่วนใหญ่ก็แทบไม่น่าให้ความสำคัญกับการอบ
น้ำร้อน

ที่แท้ ภูมิปัญญา ‘คนป่า’ ตกทอดสู่อะแลมเบอร์กโดย ‘คนเมือง’ กลับ
ไม่เคยระลึก!

ระยะยาวนานและห่างไกลจากวันที่ต้นราชวงศ์อะแลมเบอร์กอพยพจาก
‘แดนเดิม’ สู่ที่ตั้งปัจจุบัน คนอะแลมเบอร์กในวันนี้ส่วนใหญ่จึงหลงลืมไปว่า
จริงแท้ตนมีรากเหง้ามาแต่ไหน

ประวัติศาสตร์ถูกลดค่าเหลือเพียงตำนาน หลายตำนานถูกลบแล้ว
จารีใหม่ให้สมเกียรติความเกรียงไกรแห่งมหานคร

คนอะแลมเบอร์กส่วนใหญ่จึงดูถูกคนบนยอดเขา *ป่าเถื่อน ใช้แต่
กำลัง!*

หากทว่า หนึ่งรายที่ต้องคิดใหม่คงคือ ‘คนเมือง’ ผู้ได้คฤกลุกลิขิตีแก่
พระชายาบรรณาการจากเมืองป่า

“เนลายน...” สุรเสียงหวานใสเรียกดังจากพระธิดาของคนในห้วงคำนึง

เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียทรงก้าวไปหยุดหน้าบานพระฉายรูปรีสูงเสมอพระเคียร ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากถังไม้กลางห้อง

นอกจากความอดอ้อนอ่อนหวานอันเป็นลักษณะประจำตัว ในสุรเสียงยังมีกระแสแห่งความกังวลพระทัยเจือร่วม “แม่คงยังไม่รู้เรื่อง... กรง... เดลิทไซท์ใหม่จ๊ะ”

ถ้อยแผ่วเบาแซมซ้ำ เป็นการส่งทราบความนัยระหว่างกัน *กรงที่หญิงเปิดออกง่าย ๆ*

เปิดและปล่อยเจ้าเดลิทมานานกว่าเจ็ดปี!

เนลายน์คงยืมละไม่อยู่ในหน้า

นี่เป็นคำถามที่ยากแก่การแปลงไข!

ชั้นต้น คนที่รู้และสมควรเป็นผู้ทูลแจ้งแก่พระมารดาย่อมมิใช่ใครนอกไปจากพระพี่เลี้ยง ในเมื่อหน้าที่หลักทั้งจาก ‘นายเก่า’ และ ‘นายใหม่’ ล้วนคือคุมประพฤติเจ้าหญิงพระองค์น้อย ต้องคอยช่วยถวายเป็นการอบรม ชัดเกล้าให้สมกับความเป็นเจ้าแห่งหญิง

กระนั้นก็ด้วยสิ่งใดเล่าที่หักล้างทำให้กระทั่งคนเจ้าระเบียบเจ้ายศ-เจ้าอย่างดั่งเนลายน์ยังต้องมองแล้วคิดใหม่

กับอีกเหตุผล คือพระสติปัญญาแยบยลของพระมารดาเจ้าหญิงเพอร์นี่เลีย...

ใช่! จากเดิมที่เนลายน์เคยรับรู้พร้อมกับเจ้าหญิงวิเลนนีสต่อเมื่อถูกส่งมาประจำยังตำหนักนี้ เพียงมิซ้า ‘สาย’ ผู้เยี่ยมความประณีตถ้วนถี่จึงแจ้งใจจนถึงกับน้อมรับความเปรี๊ยะปราดลึกลับซึ่งของนายใหม่

‘ความเป็นอยู่โดยรวมของบุญเลนเธียยากลำบาก และอาจถึงกับทุรกันดารเมื่อเทียบกับชีวิตในอะแลมเบิร์ก แต่ความยากลำบากเป็นความทุกข์อันสำคัญ แล้วโดยธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อทุกข์จะต้องดิ้นรนหาทางละทุกข์นั้นเสมอ

‘การหมั่นคิดย่อมเหมือนกับการลับสติปัญญา คนบุญเลนเธียใช้ปัญญาเพื่อแปลงความยากแค้นของธรรมชาติ ให้กลายเป็นตัวช่วยในด้านต่าง ๆ

ตลอดมา’

นั่นย่อมคือที่มาแห่งลำประปาและอีกมากที่คนอะแลมเบิร์กผู้ ‘มีรัฐ’ กลับ
ผยอง

‘ปัญญาของคนบุญเลนเรี่ยยิ่งเฉียบคมที่สุด จะยิ่งแฝงอยู่ในวิถีอันเป็น
ปกติสุดแห่งธรรมชาติ’

นำแปลกที่ขณะรับสั่งอธิบาย มีเค้ารำลึกหม่นหมองพาดผ่านในเนตร
งามคุ่นั้น ราวกับว่า ‘ความทุกข์อันสำคัญ’ เป็นดั่งหนึ่งอุปมาถึงบ่อเกิดแห่ง
ปัญญาอันแฝงอยู่ในความเรียบง่ายยิ่งขององค์เอง

เณรนี้แล้วมีหรือเพียงความลับน้อยนิดของพระธิดาจะมิทรงรับทราบ
อย่างไรก็ตาม ถ้าความเยือกเย็นแข็งแกร่งคือความเหมือนกันระหว่าง
พระมารดาและพระธิดาของตำหนักนั้น ความอ่อนละเอียดยื่นออกเห็นใจ
ก็คงคือความเหมือนกันระหว่างพระมารดาและพระธิดาของตำหนักนี้

เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียทรงปิดบังเพราะเกรงความรู้จะทำให้องค์ชนนี้กังวล
พระทัย

ทว่าองค์ชนนี้เองก็ทรงปิดบังความรู้เพื่อมิให้ลูกน้อยไม่สบายพระทัย
เช่นกัน

“ถ้าทรงกลัวพระมารดาจะทรงทราบ ทำไมจึงยังเสด็จไปเยี่ยมเจ้าเดลิท
อยู่ทุกเมื่อเช้าวิน”

สุดท้าย การเลือกทางเสี้ยมยอมดีที่สุด

นอกจากความประณีต พิถีพิถัน มั่นสมองคือสิ่งสำคัญอันทำให้นาง
กำนัลเนลายน้ก้าวไต่สู่ตำแหน่งคนโปรดของเจ้าหญิงวิลเฮนีส หากถึง
อย่างไร มาตราว่าคุณสมบัติดังกล่าวผนวกกับปมหลังที่แทบจะเติบโตขึ้นมาใน
เขตราชฐาน ได้หล่อหลอมให้เจ้าตัวมีความทะนงตน แจ่มแจ้งอย่าง หาก
สิ่งที่ตั้งความแตกต่างจากข้าส่วนใหญ่มุ่งคือจุดยืนอันมั่นคงต่อมโนธรรม
ในส่วนลึก

คนเป็นพระพี่เลี้ยงทอดถอนใจให้กับสี่พระพักตร์ปั้นยากของเจ้าหญิง
พระองค์น้อย

“สบายพระทัยเถิดเพคะ ลัญญายอมเป็นลัญญา หม่อมฉันไม่มีทาง
ทูลพระมารดาแน่นอน”

เท่านั้นผู้สดับก็กลับพระพักตร์บ้าน “เนลายน์น่ารักที่สุด...”

ใช้เพียงรับสั่ง ยังทรงอุตสาห์โผเข้ามารวบร่างอวบท้วมไว้ทั้งตัว

“ดูเถอะ!” คนเป็นพระพี่เลี้ยงจุกปาก “มีเจ้าหญิงที่ไหนทรงทำอย่างนี้”

นั่นสิ *มีอย่างที่ไหน* พุดแล้วยังเหมือนใจตนกระตุกวาบ

นั่นฤาผีใช้ถ้อยเยาะหยันอันเป็นเหตุให้นายเก่าถือโอกาสส่งเนลายน์มา
ที่นี่!

“พวกเมืองป่าต่อให้ออกลูกอยู่ในวังก็ยิ่งสั่งสอนให้เหมือนเฟิงหลุดออก
มาจากป่าอยู่นั่นแล้ว!”

ยามรับสั่ง เจ้าหญิงวิเลินีสทรงหรีพระเนตรเป็นประกาย

เนลายน์จึงไปจับตาเฝ้าพวกนั้นไว้ให้ดี พวกเมืองป่าบางทีจะมี *ลูกไม้พิช*
แฝงอยู่!

ความยุ่งยากมิใช่เพราะการจับตา

จริยวัตรและหน้าพระทัยของคนปากกลับเป็น ‘ลูกไม้’ เรียดินที่ทำให้จับใจ

“ชอบใจเนลายน์มากนะจ๊ะ!” แด่คำนี้ก็เป็นที่ถ้อยที่ไม่มิวันได้ฟังจาก
‘ฝั่งนู้น’ “หญิงรู้ว่าเป็นความผิด แต่การทรมานเดลิทไว้อย่างนั้นก็ไม่น่าเป็น
เรื่องถูกต้องเหมือนกัน หญิงสงสารมัน ขนาดราของครักซ์เซตนั้นเป็นชาย
อกสามศอกแท้ ๆ ยังสงสารมันเลยนี่จ๊ะ”

คนฟังมิใช่เพียงรับฟัง แต่ยังรับรู้

ตั้งแต่เจ็ดปีก่อนตอนพระชนมายุเพียงแปดชันษา เจเพาะเด็กหญิงอายุ
เพียงเท่านั้นมีหรือจะอาจหาญฝ่าแนวกำลังราชของครักซ์ที่ถูกจัดให้เฝ้าเป็น
พิเศษได้ ต่อให้ล่วงพ้นอีกปีถัดไป ความเข้มข้นจะถูกทอนลงบ้างแล้ว หาก
ที่มาแห่ง ‘กุญแจ’ และ ‘วิธีการ’ ย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดเช่นกันถึงการรู้เห็น
เป็นใจ

แปลกดีฤาผีไซ่ ทั้งที่อำนาจเหนือเกล้าแห่งเจ้าหญิงวิเลินีสกดหัว
ทุกผู้ให้ลู่ราบราวตฤณชาติต้องลม แต่ลมแห่งความหวุ่นหวาดยังมีอาจสยบ

อำนาจยึดเหนี่ยวในอภิศวรรตอันไพศาล!

ใช่ ความสงสารเจ้านกน้อย จริงแท้หาเทียบความนิยมและสนิท
เสนหาในหน้าพระทัยของเจ้าหญิงเพอร์นี่เลย!

‘ทำไมทหารยืนกลางแดดเบรียง แต่กลับใส่ผ้าโพกกลม ๆ ไม่มีปีกปิด’

‘เพราะดูเป็นระเบียบเรียบร้อยมากกว่านี้พระเจ้าข้า’

‘เหมือนต้นไม้ฝั่งนี้ที่ต้องตัดเป็นรูปกลม ๆ โกร่น ๆ เกือบทั้งหมดละสิ’

‘คงอย่างนั้นพระเจ้าข้า’ นายทหารผู้ทูลตอบต้องกลั้นขันไปด้วย

‘เป็นเพราะ พระองค์โปรดทอดเนตรแต่ก่อนเพชรพลอยกลม ๆ เกลี้ยง ๆ’

ถึงเป็นเด็กก็ทรงรู้จักทำที่พยักพเอิดอย่างผู้ใหญ่ ทรงพยักไปยังที่ประทับของ
องค์เจ้าของอุทยานฝั่งนั้น ‘สักวันหญิงจะแอบเอาสมุดภาพรูปช้างตัวใหญ่ยักษ์
ไปวางใกล้ ๆ โต๊ะทรงพระอักษร รับรอง! ช้างพวกนั้นน่ารักจะตาย ต่อไป
ต้องทรงสั่งตัดต้นไม้ให้เผกึ่งกำนใหญ่ ๆ เป็นรูปช้างบ้าง ที่นี้แดดก็จะได้
ไม่ส่องแรงนัก ทหารก็จะรักษาระเบียบได้ แถมไม่ต้องร้อน’

และแล้วไม่กี่วันถัดจากนั้นหรือ นอกจากสมุดภาพช้างจะถูกประทาน
มาให้ได้ยล แต่ละคนยังได้ของฝากเป็นผลไม้ชิ้นเล็กชิ้นน้อยจากเจ้าหญิง
แสนชวนอีกด้วย

‘แม่บอกว่าผลไม้เก็บหน้าไว้ในหัว เวลากินจะทำให้สดชื่น เมื่อคืน
หญิงแอบเข้าครัวไปปอก คุณสิมีตบาคนิ้วเลย!’

ด้วยเหตุนี้ เจ้าหญิงพระองค์เล็กนอกสายตานับวันจึงยิ่งสะสมฐาน
อำนาจอันมีผลทางใจยิ่งกว่าองค์ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน โดยที่ฝ่ายนั้นแทบ
มิเคยทรงระแคะระคาย!

นี่เองนอกจากจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ข้าแห่งอะแลมเบิร์กค่อยคล้อยความ
จงรักท่วงจากภักดี จึงคงคือคำตอบแห่งคำถามที่เคยเคาะใจคนเป็นพระพี่เลี้ยง
ทั้งที่พระจริยาวัตรงดงาม แม้พระสติปัญญาทำให้ได้ยิ่งหย่อนไปกว่า
พระชายาลำดับหนึ่ง โฉน ‘นายใหม่’ จึงมิได้วางองค์ริดาไว้สมกับตำแหน่ง
อันควรให้ประทับอยู่

นี่ฤมิตใช้ความแยบคายในวิถีปกติสุดแห่งธรรมชาติ

อำนาจไฉนยิ่งใหญ่กว่าอำนาจทางใจเป็นไม่มี!

จวบวันนี้ ความจริงแท้ในเบื้องลึกของเหล่าผู้เกี่ยวพันกับเจ้าหญิง
พระองค์น้อยคงคือ

‘ขอให้ทรงเป็นเช่นนั้นต่อไป อย่าได้เป็นเจ้าหญิงผู้เยือกเย็นยิ่งใหญ่เช่น
พระพี่นางเลย’

คนห่างไกลยังคิดได้เพียงนั้น ประสาอะไรกับผู้ซัดไถ่ที่ติดกับทั้งสอง
พระองค์

ใช่! อติตพระพี่เลี้ยงคนสนิทของเจ้าหญิงวิลินีส...นางผู้ยึดมั่นกฎ
ระเบียบจนเป็นที่กล่าวขวัญเกรงกลัวกันไปทั้งวังนี่ละ...

‘หน้าที่คุณประพุดเจ้าหญิงลูกครึ่งเมืองป่าคงยากเย็นไฉนย่อย เพราะ
เดือนแล้วเดือนเล่าก็ยังเห็นทรงกระโดดกระเดกเป็นลูกม้าป่า เอ หรือว่าจะ
เป็นความจงใจละเลยของคุณเนลายนี่กันเล่าคะ’

เรื่องคงรู้ไปถึงพระกรรมของนายเก่าบ้างหรอก หากไม่พระพี่เลี้ยงเลียขา
หรือจะกล่าวลวงมหาเรื่องตีฝีปาก

เมื่อนั้น เนลายนี่ยิ้มเย็น ‘เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียมิได้กระโดดกระเดก
และคนที่ฝึกยากยิ่งกว่าลูกม้าป่าก็มีให้เห็นอยู่หนอ!’

อันที่จริง คำที่เป็นคนสนิทนานมาทำให้ยอมรู้ คนฝึกยากยิ่งกว่า
ลูกม้าป่า เช่นพระพี่เลี้ยงเลียขา ถ้ามิได้มีค่าแอบแฝงยอมหาที่ยืนในปราสาท
เดียวกับเจ้าหญิงวิลินีสได้ยาก ยากจนไม่น่ามีทางเป็นไปได้ แต่เพราะ
‘ภาวะผูกพัน’ ทำให้ยังมีโอกาสอยู่ในพระเนตรพระกรรม

‘นกสองหัว!’ เมื่อโทโสเข้าครอง คนฝึกยากก็ออกไล่ได้ไม่ยาก ‘ทำตัว
เหมือนจะฉลาด เฮอะ! ที่แท้ซั้วพักก็ถูกพวกเมืองป่าบั่นหัวจนเห็นดีเห็นงาม
แปรพักตร์ได้ง่ายๆ อีกไม่ช้าหรอก แผ่นดินไว้กลบหน้าก็จะหาไม่!’

‘ถ้ากังวลจนเก็บมาคิดได้ขนาดนี้ ก็รีบกลับไปเตรียมหามาไว้กลบหน้า
ตัวเองแต่เนิ่นๆ เสียเถอะไป!’

ความโกรธรุนแรงของคนที่ไม่เคยแสดงอาการโกรธ ย่อมง่ายต่อการ
แพร่กระจายเป็นข่าว โดยเฉพาะในสถานที่เกิดเหตุเล็กกระจ้อยเช่นในตำหนัก

น้อยนี้

‘ขอบใจที่เนลายนับปกป้องเพอร์นี่เลีย’

องค์ผู้รับสั่งมิได้แสดงความยินดีในชัยชนะแห่งการแปรพักตร์ของ ‘สาย’ จากอีกฝ่ายหนึ่ง กลับเปี่ยมความกังวลพระทัยด้วยซ้ำ

‘-- แต่สิ่งที่พระพี่เลี้ยงฝั่งนู้นจะนำขึ้นทูลเจ้าหญิงวิเลนนีสย่อมจะนำความลำบากมาให้เจ้าในที่สุด อย่างน้อยก็คงต้องลำบากใจในหน้าที่และเชื้อสายของตัวเอง’

หน้าที่อันถูกวางไว้เพื่อบอนทำลายพระองค์เอง กับเชื้อสายที่ในเมืองลึกลับยังกินแหนง ดูเถิดยังกลับทรงเมตตาเป็นห่วง

‘หม่อมฉันขอประทานอภัยที่ทำให้ร้อนพระทัย และขอขอบพระทัยที่ฝ่าบาททรงเป็นห่วง’

ถ้อยถวายหาใช่คำที่ซ้ำหนึ่งฟังเปิดทูลต่อเจ้านาย หากคือความจริงสุดหัวใจของคนที่ไม่แฉงแล้วซึ่งความจงรัก

‘-- กระนั้นวันนี้หม่อมฉันยังยินดีที่ได้ยึดมั่นความถูกต้อง --’

‘ในความถูกต้องมีความผิด และในความผิดยังมีความถูกต้องเสมอเนลายนี’

เจ้าของตำหนักน้อยรับสั่งราวทอดทะเลไปถึงแก่นกลางใจ ทรงถอนพระทัยยืดยาว เป็นครั้งแรกที่เด็ยวที่น้อยเนตรมีความชุ่มหมองอย่างคนหนักใจชัดแจ้ง

‘เราอยากให้นะลายนทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป เพราะในที่สุดหน้าที่จะเป็นสิ่งจุดดิ่งให้เดินต่อไปได้แม้ในวันที่ยากลำบาก’

...

หน้าที่กับวันที่ยากลำบาก...

คนฟังไม่เคยเข้าใจถ่องแท้ กระทั่งวันนี้ วันที่ได้เห็นความชุ่มหมองในแววพระเนตรคุณนี่อีกครั้ง!

เสียงเรียกสติดังด้วยหยดน้ำหยาดจากพระเกศาหนาซึ่งเคยขมวดหยัก

เป็นคลื่น บัดนี้กลับเป็ยกลูล้อมวงพัคตร์ ขณะพระฉวีสีออกชมพูระเรื่อ ถูกซบจนแห้งแล้ว

“สบายตัวจังจะ วันนี้เนลายน์ผสมน้ำหอม...หอม”

ร่างบางที่ก้าวขึ้นจากถังไม้ แม้ถูกโอบแล้วคลุมด้วยภูษาผืนหนาเพื่อเสด็จออกทรงฉลองพระองค์ที่ห้องติดกัน กระนั้นในสายตาพระพี่เลี้ยงยังกระจางซัด เตี้ยนี้ความประเปรียวกลับเริ่มเอิบอ้อม ปรากฏแนวโค้งและว่าราวถูกบรรจงปั้นเสลาสล้า

ค่าที่ถวายเป็นสิ่งดูจริตใกล้ เนลายน์จึงแทบไม่เคยสังเกตเห็นความเติบโตใหญ่เจ็ดปีที่คลุกคลีกันมา ให้ถึงอย่างไรเจ้าหญิงเพอร์นี่เลียยังคงเป็นเจ้าหญิงพระองค์น้อยในสายตาของผู้อภิบาลอยู่เสมอ

หากทว่าเรื่องเล่า ‘นาตื่นตื่น’ ที่อุบัติความกังวลพระทัยในดวงเนตรพระมารดานั้น กลับสะกิดเตือน

เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียหาใช่เพียง ‘เด็กหญิงแสนซน’ อีกสืบไปจริง ๆ

เจ้าชายอาดันตุกะที่เสด็จมาเยือน แน่หรือว่าเพียงเพราะราชการกิจอันประกาศแต่ต้น

คนที่แทบใช้ทั้งชีวิตเติบโต...จนเกือบแก่ตายไปท่ามกลางความวุ่นวายในราชวัง ซาบซึ้งดีถึงวิถีแก่งแย่ง ยึดยึดอำนาจ และความจริงอันมิเคยเลียบ

ทุกความยุ่งยากบนโลกนี้มีบ่อเกิดจากความเห็นแก่ตัวทั้งสิ้น

โดยเฉพาะภพนั้นพิเศษตรงที่ยิ่งอยู่สูง...ความยุ่งยากจะยิ่งซับซ้อนและแนบเนียน!

บุเลนเธียมีความต้องการสูงสุดในสิ่งใดนั้นเป็นที่รู้จักกันดี หากเพื่อพันธไมตรี เรื่องดังกล่าวย่อมมิถูกพูดถึง

ก็ความพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า ต่อให้การเสด็จมาขององค์เจ้าของตำหนักน้อยแห่งนี้ก็เถอะ -- เจ้าหญิงซาบรีเนียแห่งบุเลนเธีย!

ถึงองค์เองมิเคยปรือโชน หาก็หรือจะมีทรงล่วงรู้

บุเลนเธียย่อมจะเพิ่มความโกรธแค้นในพระทัยของเจ้าหญิงวีเลนีส์เป็นแมนมัน ในเมื่อ...ใช่เพียงพระสวามีที่ถูกแย่งชิง หากกาลต่อมาความ

ไว้วางพระทัยจากพระเชษฐภคินี -- ราชินีองค์ก่อน -- ก็ถูกทำให้ชายพระพักตร์
ไปเท่าไร เพราะก่อนเสด็จสู่สวรรคาลัย พระพี่นางทรงไม่ปรารถนาให้เจ้าชาย
ไอเนสอยู่ในการดูแลของเจ้าหญิงวิเลนีส์

ตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทบแคลนคลอนเพราะบุญเลนเรียอีกผู้

‘ให้ เขา ดูแลไอเนส --’

จวบวันนี้ หน้าทีกับวันที่ยากลำบาก...

ทั้งที่เริ่มสังหรณ์ลึกร้ายในอก พระพี่เลี้ยงเนลายนัยยังอยากวิงวอนต่อ
องค์สุริยเทพผู้ทรงปกปักรักษาชีวิตบนแผ่นดินใต้ฟ้าสี่คราม

‘ขออย่ามีอันตรายใดมุ่งร้ายต่อเจ้าหญิงเพอร์นี่เลยเลย...’

...

ห้องบรรณ ของเจ้าชายอาคันตุกะผู้เป็นถึงองค์มกุฎราชกุมาร แห่งบูเลนเรียตั้งอยู่เหนือมุขหนึ่งของปราสาทใหญ่ การจัดพื้นที่ภายในห้อง นับเป็นเรื่องน่าพิศวง เพราะรูปทรงหักศอกก่อแง่มุมซับซ้อนได้ไม่ยาก หากสถาปนิกหลวงดูจะสามารถจัดและลำดับสัดส่วนการใช้งานได้ดีโดยอาศัย ความสืบเนื่อง ขณะเดียวกันก็บังเกิดความงดงามแปลกตา

ผนังด้านที่หันสู่สวนกรูกระจกใสตลอด ไม่ว่าจะประทับ ณ ตำแหน่งใด ย่อมทัศนาคความวิไลประหนึ่งภาพศิลป์ของอุทยานชั้นในได้เสมอ ตั้งแต่ตรง พระแท่นบรรทมต่อมาจนจรดมุขทรงพระอักษรอีกด้าน แต่ละมุขล้วนปรากฏ ทิวทัศน์แตกต่าง แสดงถึงการออกแบบอย่างชาญฉลาดทั้งสองดคล้องยิ่ง ระหว่างภูมิสถาปนิกและผู้ออกแบบตัวปราสาททั้งภายใน - ภายนอกแต่ เบื้องต้น

งาม...จนเจ้าชายทีเบอร์เทียชอดพระทัยไม่ไหว ต้องลอบเสด็จลงไป จนได้พบใครคนหนึ่งเข้า

เวลานี้วรงค์สูงค่อนข้างผอมเปลี่ยนมาอยู่ในฉลองพระองค์แบบลำลอง ท่อนบนแขนยาวสีขาวสะอาด ดูเรียบ ต่อเมื่อพินิจให้ดีจะพบลวดลายฉลุ ไหวละเอียดยิบ ขลิบทบรอยจับจีบอยู่แทบข้อพระหัตถ์ ขณะที่ท่อนล่าง คือสนับเพลาไร้รูป ส่งให้วรงค์สูงดูชะงืดสง่างามยิ่งขึ้น สีครีมอ่อนนั้น ตัดกับผ้ารัดบนพระองค์สีน้ำตาลเข้ม ปมขมวดกระชับอยู่ข้างหนึ่งแล้วทั้งชาย าวดลายนัยก่อนช่วยด้วยไหมทองคำละเมื่องพระโสณี

การแต่งองค์ไม่ทรงมีผู้คอยถวายเป็นการปรนนิบัติ ประการหนึ่งเพราะ

ทรงปฏิเสธข้าหลวงประจำองค์จากผู้ทรงสำเร็จราชการแต่ต้น

‘ขอบพระทัยพระเจ้าค่ะ แต่หม่อมฉันคงสะดวกกับการช่วยเหลือตัวเองมากกว่า’

‘ทรงโปรดอย่างไร?’ รอยยิ้มแต่มีมุมโศกเศร้าเจ้าหญิงวีเลนีห์สละมุนละไมตลอดเวลาที่ทรงถวายนการต้อนรับ มิได้เยินยาแจกที่อาคันตุกะเคยทรงสดับมา

องค์ผู้สำเร็จราชการแห่งอะแลมเบิร์กรับสั่งต่อไปว่า ‘คนหนุ่มกระมังหม่อมฉันยังว่าไม่ทรงมีกระหังราชของครักซ์คู้พระทัยติดตามด้วย’

คำปรารภนั้นน่าจะกินความลึกลงไป เพราะจะว่าไปกระบวนเสด็จก็เล็กจนแทบไม่น่าเชื่อว่าผู้เสด็จเป็นถึงองค์ยุพราชจากอีกเมือง

‘องค์ครักซ์คู้ใจอยู่ในนี้’ ผู้ตอบยิ้มสรรลกระจ่างราวไม่รับรู้ความนัยดังกล่าว พลายยกหัตถ์ทาบอุระเบื้องซ้าย ‘ยิ่งคนมากจะยิ่งยุ่งยาก สุดท้ายขบวนติดตามทั้งหมดจะต้องเดินทางกลับไปก่อนอยู่ดี ทูลกระหม่อมพอรับสั่งอยากให้หม่อมฉันรู้สึกเหมือนอยู่โรงเรียนประจำ’

‘รับสั่งอะไรเช่นนั้น’ คู่สนทนาโบกพระหัตถ์ผอมยาว ‘ฝ่าบาทควรทรงรำลึกว่าอะแลมเบิร์กคือบ้านอีกหลังมากกว่าพะคะ’

เป็นอันว่าข้อกังขาแรกล่วงไป ช่างสมดังเจตนารมณ์ที่ผู้วางหมากประเมินไว้

ความเฉลียวฉลาด พระจริยาวัตรตรงดงาม กับทั้งรูปโฉมแลบุคลิกอ่อนหวานน่าสนิทสนมหา ล้วนคือคุณสมบัติของราชทูตชั้นเยี่ยม!

เบื้องพักตร์ หน้าที่อีกอย่างถูกดึงจากลิ้นชักออกวางในพระหัตถ์
แปลก ซองจดหมายเนื้อหยาบสีน้ำตาลซึ่งผนึกแน่นนี้ บางและเบาจนชวนสงสัย เหมือนไม่น้ำหนักอะไรอยู่ข้างในด้วยซ้ำ ทว่ามันกลับแผ่ละไออุ่นชาน ยิ่งแต่นานยิ่งเกิดอำนาจต่อพระหัตถ์แล้วแล่นตรงสู่หทัย

ของร้อน!
ชั่วขณะที่กำลังซึ่งพระทัยถึงหน้าที่ เสียงเคาะกลับดังขึ้นจากเบื้องหลังบานพระทวาร

“หม่อมฉันเองเพคะ”

แทนเสียงขานเสด็จ นั้นย่อมแสดงถึงความเป็นกันเองจากองค์ผู้สำเร็จราชการอะแลมเบิร์ก

เมื่อเทียบกับสตรีวัยกลาง สूरเสียงของเจ้าหญิงวิลเฮนี้นส์ค่อนข้างทุ้มต่ำ ในฉาบหน้าแห่งความสนิทสนมชอบพอแฝงเร้นด้วยอำนาจและการถือองค์

อย่างรวดเร็ว จดหมายฉบับนั้นถูกซุกเข้าช่องลับในแขนเสื้อ วรรณคดีสูงสืบพระบาทยาว ๆ เพื่อตั้งบานพระทวารเผยออก

คนข้างนอกแยมั้สรวลสว้ย “ขอพระราชทานอภัย เห็นไม่มีต้นห้อง กีดกั้วลไม่ได้ ทรงสะดวกสบายดีนะเพคะ?”

เจ้าของห้องทรงแยมั้รับ เบี่ยงวรกายเปิดเป็นช่องให้เจ้าของบ้านเสด็จเข้ามา

ในวัยล่วงสี่สิบห้าชันษา วรกายของเจ้าหญิงวิลเฮนี้นส์โปร่งระหงและสง่างาม ขณะนี้ทรงฉลองพระองค์สีดำยาวระพื้น เดินลายละม้ายช้ายคำสลับดอกปักจากอัญมณีสีแดงเพลิงกระจริด ครั้นเคลื่อนวรกายทั้งชุดจะพริบพราย ล้อแสงสุริย์สุดท้ายและอัจกลับแก้วราวอัครีระกียมต้องลม รัตพระองค์อันบรรจงจัดเป็นช่อดอกไม้ล้วนทองอร่าม

เจ้าหญิงวิลเฮนี้นส์ทรงดำเนินเนิบช้า ปราดจักษุสำรวจความเรียบร้อยโดยรวมภายในห้อง

ผู้เข้าพักค้อมพระเศียรให้แต่น้อย “เป็นพระกรุณาพระเจ้าค่ะ ที่นี่เหมือนบ้านของหม่อมฉันจริง ๆ”

“ดีจริง” ผู้อาวุโสกว่าหันกลับมา “เช่นนั้นหม่อมฉันขอพระราชทานอนุญาตนำเสด็จ ตอนนีที่ห้องเสวยคงพร้อมแล้ว”

ทรงดำเนินตามออกมา ครั้นล่วงพระทวารประดับวิสูตรกำมะหยี่สีแดงเข้มระย้าย่อย เจ้าชายอาคันตุกะจึงทรงพบว่า นอกจากนางพระก้านัลตามเสด็จเจ้าหญิงวิลเฮนี้นส์ ที่อยู่หน้าสุดคือวรองค์โปร่งระหงไม่ผิดพระมารดา

เจ้าหญิงเอลีนัสทรงถวายบังคมแล้วประทับยืนนิ่ง แทนการก้มต่ำอย่างแสดงความนบนอบกลับวางพักตร์ในระดับตรงคล้ายจะเซ็ด มีเพียงพระเนตร

งามปานบุษราคัมเจียรระไปหลุบตำราวกำลังทรงทอดหาภุมราที่เกาะอยู่ปลายพระนาสิกขององค์เอง

เจ้าชายทีเบอร์เทียชดำริพลางทรงเม้มโอษฐ์กั้นชั้น เมื่อนั้นบุคคลในตำริผลอซ้อนนัยนาขึ้นเพียงน้อย สบเข้ากับเนตรวาวจรัสอย่างคนขี่เล่นซึ่งจ้องสังเกตอยู่ก่อนแล้ว

ด้วยพระอัชฌาศัยประจำองค์เจ้าชายทีเบอร์เทียชทรงเหยียดมุขโอษฐ์ขึ้นอีกนิตเป็นรอยยิ้มสรวลทักทาย

ผู้รออยู่ก่อนกลับเสไปเบื้องพัทตร์ขององค์เอง จากนั้นครั้นพระมารดาออกนำเสด็จเป็นองค์แรก เจ้าหญิงเอลีนัสก็ทรงจับพระเนตรแนวก้าวเยื้องตามปฤษฎางค์องค์อาคันตุกะแต่่น้อย สีพระพัทตร์มิได้ละความเรียบนิ่งจนติดจะดูเย่อหยิ่งเลย

เป็นสีพัทตร์อย่างเดียวกับไม่กี่ชั่วโมงก่อนตอนขบวนเสด็จอันก่อปรด้วยพลอาชาเขียวทะมึนเดินม้าผ่านทิวธงสะบัดไสวและเสียงกึกก้องโห่ร้องต้อนรับจากเหล่าข้าราชการอะแลมเบอร์ก ตรงมาสู่บานพระทวารแรกแห่งมหाराชวังซึ่งประกอบด้วยเสากลมสูงละลือแลรูปสลักสิงห์สยายปีกตัวมหึมามีผู้สำเร็จราชการและองค์พระธิดาประทับคอยอยู่

ผู้เป็นอาคันตุกะทรงคิด เจ้าหญิงเอลีนัสคงถูกตามพระทัยมาแต่ต้นจนไม่ทรงเท่าทัน พระกิริยาเฉยชาเจกนั้นย่อมจุดให้ราชทูตพิเคราะห์ความต่อไปได้ประปรังเพียงไหน!

“พระกระยาหารมือนี่จะเป็นเพียงการเลี้ยงถวายเฉพาะภายในก่อน” สুরเสียงของผู้ดำเนินนำดังขึ้น “เราจะใช้ห้องเล็กอันเป็นห้องโปรด ทั้งหมดนี้เพราะเจ้าชายไอเนสจะเสด็จร่วมต้อนรับฝ่าบาทด้วย”

ผู้สดับคอยรับรู้ หมายถึง ‘รู้’ จุดประสงค์ที่อีกฝ่ายรับสั่งขึ้นคล้ายชวนคุย

คงเกรงจะถูกนีกตำหนิหรือสงสัยในราชพิธีที่ดูไม่สมพระเกียรติผู้มาเยือนเท่าใดนัก

ก็ตั้งแต่ลงจากม้าแทบจะต่อจากปฏิสันถาร เจ้าหญิงวิลีนัสก็จุด

ประเด็นดังกล่าวบอกเล่ามาแล้วคราวหนึ่ง

‘ขอพระราชทานอภัยแทนองค์ยุพราช หม่อมฉันกับลูกสาว...เอลินัสรับหน้าที่แทน เพราะพระพลานามัยของเจ้าชายไอเนสไม่เอื้อให้เสด็จออกข้างนอก พระองค์จะทรงต้อนรับฝ่าบาทในมื่อค่ำแทน--’

ชาวคราวที่ได้รับก่อนหน้าคือเจ้าฟ้าชายแห่งอะแลมเบิร์กทรงประจวบกระเสาะกระแสะมาแต่ปฐมวัย อะแลมเบิร์กพยายามเก็บงำพระอาการมิดเม้น ด้วยยอมคำนึงถึงแผนการด้านความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

อย่างไรก็ดี ความลับนี้มีใช้สำหรับบุเลนเรีย

และอะแลมเบิร์กก็ยอมเท่าทันกันดี

การที่เจ้าหญิงวิเลินัสทรงอ้างดังนั้นก็จึงดูมีน้ำหนัก ให้นำเชื่อถือเพียงพอจะลบล้างข้อครหา ข้อครหาที่กระทั้งพระธิดาในองค์เองยังสำแดงแจ่มแจ้งอยู่!

“-- พรุ่งนี้จึงจะมีการจัดงานเลี้ยงทั่วราชอาณาจักรเพื่อเฉลิมฉลองพระเกียรติเพคะ...”

เมื่อผู้ฟังน้อมเศียรเพียงน้อยแต่โดยดี รอยยิ้มของผู้เล่าจึงจุดประกายลึกรื่นในชั่วแวบ

จริงแท้ก็คือสิ่งที่พระนางเหนือหัวแห่งอะแลมเบิร์กทรง ‘วาง’ พร้อมแต่ต้น

ผลตอบแทนการถือดีลุ่มคมของบุเลนเรีย!

แต่ครั้งรัชสมัยของกษัตริย์สองรุ่นก่อน - พระอัยกาของเจ้าชายไอเนส บุเลนเรียเริ่มส่ง ‘สาย’ มาแทรกซึมภายในราชสำนักของ ‘บ้านพี่เมืองน้อง’ มาแล้วครั้งหนึ่ง ด้วยเหตุผลเกี่ยวกับการมาเยือนขององค์อาคันตุกะคราวนี้

“-- บุเลนเรียปรารถนาให้เชื้อพระวงศ์ได้รับการศึกษาด้านพาณิชย์กรรม ซึ่งนับเป็นแขนงงานที่อาณาจักรของเรายังอ่อนแอยิ่ง จึงขอพระราชทานพระมหากษัตริย์คุณรับองค์ราชกุมารเข้าเป็นศิษย์ร่วมรุ่นเดียวกับเจ้าฟ้าชายแห่งอะแลมเบิร์ก เพื่อเป็นเกียรติและกระชับสัมพันธ์ไมตรีระหว่างสองราชอาณาจักรสืบไป--”

ด้วยเหตุนี้ ในทางการทูตย่อมยากจะปฏิเสธ โดยเฉพาะลึกเร้นไป
กว่านั้น เสียงลือเสียงเล่าอ้างต่างโจษจนถึงแสนยานุภาพทางกำลังทหาร
ซึ่งแฝงกายอยู่ทุกซอกทุกช่อง!

คำถามคือ บูลินเรียมีเทือกผามากเท่าไร

ความสงบเงียบ เว้งว้าง เปล่าตาย หลายครั้งระคนด้วยยากแค้น
วังเวง ที่แท้คือความตระหนักรู้แห่งเงื้อมและทรหดอดทน

คนที่จะมีชีวิตอยู่ได้ในบูลินเรียต้องฉลาดพอ แกร่งพอ และหิ่ยม
พอ!

แลประวัติศาสตร์ต่อให้ ‘ชาติมหาอำนาจ’ พยายามปลอม - แปลง หาก
แท้จริง ยิ่งแปลงฤทธิใ้ยิ่งฝังใจจำ

จากต้นขั้วในถิ่นเดียวกัน ผู้แพ้เท่านั้นต้องเป็นฝ่ายหลีกเร้นร่นถอย!

เชกนั้นจึงคือสายธารที่ทอดมาเสมอด้วยชั้นเชิงและแผนกลซับซ้อน
ห้าห้า

แสนยานุภาพเงียบเรียบมิดมั้นของบูลินเรียกับความมั่งคั่งพรั่งพร้อม
แห่งอะแลสกา เบิร์ก ก็อันเล่าที่ต่างต้องรู้จักใช้คานอำนาจของอีกฝ่าย!

บัดเดี๋ยวนี้ดวงเนตรระยิบระยับของ ‘ผู้วางหมาก’ ผินสำรวจผู้เสด็จ
ตามอีกครั้ง

ในวรกายพอมแก้งก้างอย่างหนุ่มกระหง ใต้เปลือกกลมแห่งความงาม
พร้อมทั้งรูปสมบัติ จริยวัตรอ่อนหวานละมุนละไมจนแทบไม่น่าเชื่อได้ว่า
มาจาก ‘เมืองป่า’

เจ้าฟ้าชายเมืองป่าดูจะมีปัญญามากกว่าที่เคยคาด!

หากทว่าต่อให้อริราชเสด็จมาด้วยองค์เองก็เถอะ เจ้าหญิงวีเลนีนัส
ยังหาได้ยั้งระย่อ!

เกมนี้องค์อาคันตุกะควรต้องอ่านได้ โคมหน้าประวัติศาสตร์กำลังจะ
เปลี่ยนไปเพราะเหล่าแห่งกษัตริย์บูลินเรียเองนั่นเล่า!

สายข่าวของคนพวกนั้นย่อมรายงานพระอาการของไอเนสไม่รู้แล้ว
ข้ออ้างนี้จะยึดเยียดให้ ‘บ้านพี่’ จำยอมละข้อครหา ขณะเดียวกัน ‘ชาว’

ที่จะกระพือสู่หัวเมืองน้อยใหญ่เกี่ยวกับรูปการณ์การต้อนรับเจ้าฟ้าชายจาก
บูเลนเรีย จักกลายเป็นเสียงปาวร้อง ยืนยันความเฝอผยองเข้มแข็งแห่ง
อะแลมเบิร์กโดยแท้

บูเลนเรียไม่อยู่ในสายตาอะแลมเบิร์กอีกสัปดาห์!

หึ! ก็สมดีกับที่ขอมหาหรือมิใช่...

ชาติกระจ้อยที่ต้องคอยพระมหากษัตริย์คุณ!

...

โถงทางเดินกว้างนั้นลาดพรมสีนวลอ่อนลายบุปผชาติ อัจกลับแก้วเหนือ
เพดานสูงแทบดูลับขึ้นไปแต่ดวงสว่างตะแคงหนึ่ง คีลาชาวอมชมพูในชั้นเนื้อ
ราวโรยด้วยกากเพชรสะท้อนเป็นประกายเลื่อมระยับ บางช่วงคือพระบรม-
สาทิสลักษณ์แบบสีน้ำมันบนผืนผ้าใบของกษัตริย์พระองค์ก่อนๆ อีกบางตอน
เป็นกระถางหรือแจกันเคลือบทรงสูงจัดดอกไม้เป็นหมุ่มพุ่ม ส่งกลิ่นหอมหวาน
ระรวยในบรรยากาศที่เริ่มเย็นลงทุกขณะ สุดปลายทางคือบานทวารไม้เนื้อแข็ง
สีน้ำตาลเข้มสลักเป็นรูปดอกไม้ในกรอบเหลี่ยม

นายทวารทั้งคู่ค้อมศีรษะระดับต่ำยั้ง เสียงขานเสด็จก็ก้องแล้ว
บานทวารก็ถูกดึงเปิดทั้งสองข้าง

ชั้นต้นแสงสว่างเข้มขึ้นจากข้างในทำให้ผู้เสด็จมาใหม่โดยเฉพาะองค์
อาคันตุกะที่ยังไม่ทรงคุ้นกับสถานที่ ต้องปรับสายพระเนตรพอสมควร
ต่อเมื่อความพร่าพราวมลายเลื่อนจึงทรงประจักษ์ เบื้องพักตร์คือห้องกว้าง
รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าในตอกลี ผนังสองด้านใช้พระวิสูตรกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้ม
คลุมรอบ อัจกลับแก้วระย้าขนาดมหึมาบนเพดานกลางห้องประดับเทียนต้น
ส่องแสงพราว สายร้อยเกล็ดแก้วสีบู่ช่อโคมแต่ละมุมห้องล้วนระยิบระยับ
ขณะใต้โคมคือเชิงเทียนก้านทองสูงปลั่งชูเหนือช่อดอกไม้ไม้เนื้อใหญ่ซึ่งถูก
จัดไว้วิจิตร

บนพรมลายกลีบไม้ตรงกลางห้องโต๊ะเสวยรูปทรงรับกับองค์ห้อง
ตั้งอยู่ ขนาดใหญ่พอสำหรับแขกยี่สิบราย ปูลาดด้วยผ้าพื้นสีน้ำเงินเข้ากัน

กับพระวิสุตร กึ่งกลางมีเชิงเทียนหล่อด้วยแก้ว จัดเข้ากับช่อดอกไม้และ
ระฆังทองคำประดับใบกระจิวหิวดวงดงามแปลกตา เครื่องเสวยสามชนิด
ถูกซ่อนอยู่ในชุดโลหะชุบเป็นสีทองแวววามบนโต๊ะกว้างโล่ง

“ถวายบังคมเพคะ”

เสียงแสดงความเคารพดังจากผู้เข้ามาก่อนแล้ว ที่พระเก้าอี้วรวงระหง
ทั้งสองนับเคียรและย่อลงอย่างต่ำ

เจ้าหญิงซาบริเนียทรงอยู่ในพัสดรารณีสีม่วงกลีบลาเวนเดอร์ ส่วน
องค์ธิดาใช้ภูษาทรงสีฟ้าใสอย่างสีน้ำในทะเลสาบกันหุบเขา

“เชิญเสด็จเพคะ” ผู้นำเข้ามาทรงกระทำเสมือนมองไม่เห็นบุคคล
ทั้งสอง เพียงหันกลับมายืดถึให้อาคันตูกะ ทรงดำเนินสู่พระเก้าอี้ตำแหน่ง
หัวโต๊ะฝั่งเดียวกับสององค์นั้น จวบครั้นเจ้าชายทีเบอร์เทียชเสด็จไปหยุดใกล้
ตำแหน่งดังกล่าว เจ้าหญิงวิเลนีส์จึงทรงแนะนำ

“ไม่แน่ใจว่าทรงเคยพบกันมาก่อนหรือไม่ เจ้าหญิงซาบริเนีย - พระปิตุจฉา
กับพระธิดา - เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียดเพคะ”

ทั้งสององค์ถวายบังคมนาการอีกครั้ง หากคราวนี้องค์ยุพราชจาก
บูเลนเรียเสด็จประคองบุคคลผู้มีสายสัมพันธ์ตามชั้นอาให้ทรงลุกขึ้น

“อาหญิง ดูเหมือนเราจะไม่เคยพบกันเลย”

“เพคะ” คำรับอ่อนหวาน สายเนตรที่ทอดจ้องวรวงศ์สูงเบื้องพักตร์
เปี่ยมแววชื่นชม “ตอนที่หม่อมฉันจากมา ฝ่าบาทเพิ่งจะทรง... ลักสองชั้นษา”
ถ้อยนั้นหยุดลงเสียตื้อๆ ราวกับผู้รับสั่งทรงพยายามสะกดบางคำไว้แต่ห้วง
หฤทัย

คำเล่าแปรไปเมื่อทรงเริ่มประโยคใหม่ “ทรงคล้ายพระมารดานะเพคะ”

“ใครๆ ก็ว่าอย่างนั้นพระเจ้าค่ะ” รอยยิ้มสรวลแจ้วอยู่บนเรียวโอษฐ์
ผู้รับ โดยเฉพาะเมื่อผินยังบุคคลลำดับถัดมา

ยังไม่ทันที่เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียดผู้ทรงระบายยิ้มรออยู่แต่ต้นจะได้ออก
โอษฐ์ปฏิสันถาร พนักงานประจำห้องก็กระวีระวาดออกมาขยับพระเก้าอี้
ถวายเจ้านายทั้งหมด

และต่อให้ต่างประทับนั่งลงก็คงไม่ทันรับสั่งกระไรอยู่นั้นแล้ว ในเมื่อพระวิมาดาผู้เสด็จประทับฝั่งตรงข้ามเจ้าชายอาคันตุกะ และดูจะจับพระเนตรสังเกตุอยู่แต่ต้นเช่นกัน กลับชิงรับสั่งเสียก่อน

“แปลกจริง ไม่เคยพบองค์ปิตุจจา แต่ดูเหมือนว่าฝ่าบาทจะเคยทรงพบเพอร์นี่เสียมาก่อน?”

ถ้อยหวานเจื้อย เนิบจนติดจะเนือย ทั้งดวงพักตร์และดวงเนตรที่หันมาสบกับเจ้าชายทีเบอร์เทียชก่อนไล่เรื่อยมายังธิดาในชายาลำดับสองก็ยิ่งประทับรอยยิ้มไม่คลาย

แต่นั้นละที่ทำให้คนถูกจ้องถึงกับขนลุก พระทัยตกวูบ
พลาดสินดี!

เจ้าหญิงเพอร์นี่เสียทรงเห็นถนัดว่าองค์วิมาดากำลังสงสัย เป็นความสงสัยชนิดที่คำตอบแทบแล่นแต่จะปลายชีวหาขององค์เองนั้นทีเดียว ด้วยจุดวาวโรจน์ในเนตรนั้นแสดงชัดยิ่งว่าคงทรงคาดการณ์ต่อไปได้ประูประิ่ง ทั้งสองควรพบกันอย่างไรและที่ไหน!

พักตร์ของเจ้าหญิงเพอร์นี่เสียเริ่มปราศลี ดวงเนตรกลมใหญ่มีได้เบิกถลิ่งด้วยความตระหนกในพ่วงภัย ทว่าทรงรู้สึกได้ถึงอาการเกร็งสุดขีดตลอดถึงช่วงพระศอซึ่งกลืนเซพะยากเย็นเต็มที

ปริโอษฐ์เผยอย่างหาข้ออ้างไม่เจอ ความอ้ออิ่งก็ถูกกลบด้วยสุรเสียงหัวทว่าติดจะแจ่มใสจางวรงค์ที่ห่างไปเพียงข้างพระมารดา

“พระเจ้าค่ะ”

ถ้อยตอบรับของเจ้าชายทีเบอร์เทียชเป็นธรรมชาติ คลับคล้ายเจ้าของคำไม่ทรงรู้สึกรู้สึกอะไร คนซัดจึงยิ่งซัดและถึงกับตัวตพระพักตร์มองตามทั้งอุระวูบไหวง

รายนั้นรับสั่งต่อไปว่า “หม่อมฉันฉวยโอกาสตอนพักลงไปห้องความงามในอุทยาน พอดีเดินเพลินไป ทางโน้นจนเผชิญพบเพอร์นี่เสียเข้า”

ทางโน้นที่ทรงพบเิดกลับเป็นทิศตรงข้ามกับอาณาเขตต้องห้ามโดยสิ้นเชิง ผู้ถูกอ้างถึงจึงแทบจะถอนปีสสาสะเอือกใหญ่

ถ้อยถัดไปจากพระวิมาดา กลับตั้งขึ้นอีก “นั่นสิ เพอร์นี่เลีย เขาชอบ
ชมหนักชมไม้”

หวานและเย็นปานน้ำแข็ง نابพระฉวี!

เสียงสรรวลห้าว ๆ ตั้งขึ้นราวถูกพระทัย เจ้าชายทีเบอร์เทียชยังทรง
อุตส่าห์หันมาชวนพยก

“เรายังคุยกันอยู่เลยพระเจ้าค่ะ ถ้าบุญเล่นเรียมี่อุทยานนามเยียมเช่นนี้
วัน ๆ หม่อมฉันก็คงไม่เป็นอันทำอะไรเหมือนกันนอกจากชมหนักชมไม้”

แปลก บางอย่างในเสียงสรรวลนั้นแปลได้ทั้งความบริสุทธิ์พระทัย
ขณะเดียวกันคือการส่งสัญญาณบางอย่าง

เจ้าหญิงเพอร์นี่เลียจึงทรงรับสัญญาณนั้นกลับ ๆ กล้า ๆ “พ...เพคะ”

ตอนที่รับสั่งรู้สึกละม้ายเสียงนั้นหาใช่สุรเสียงขององค์เอง ทั้งยังกล้า
สบนตรหวานวับขององค์วิมาดาด้วยรอยแย้มสนิทพระทัย

“แม่เคยเล่าให้ฟังว่าอุทยานส่วนใหญ่ของบุญเล่นเรียมี่ยังเป็นเพียงสวนป่า
คือปรับให้ดังงาม แต่คงกลืนกับภาวะธรรมชาติเดิมเท่านั้น ไม่เหมือนกับการ
เนรมิตขึ้นใหม่ทั้งหมดอย่างของเรา”

“ของเรา?”

เป็นครั้งแรกที่สุรเสียงใสประดุจระฆังแก้วดังจากผู้ประทับเงียบใน
พระอาการนิ่งและประดุจจะเซ็ดอยู่ในที่ เป็นสุรเสียงหวานอีกด้วยพระชนมายุ
จึงยอม ‘หวาน’ กว่าพระมารดา ขณะเดียวกันเจ้าหญิงเอลีนัสเสมือนจงพระทัย
ไม่เจือจางรอยเยาะลักเท่าไรนัก

อย่างไรก็ดี ถ้อยถัดไปได้รับการเกลื่อนหรือดังกล่าวจนปลาสนาการไป
ในลักษณะละม้ายผู้ ‘เป็นใหญ่’ เอ็นดูผู้น้อย

“ของเจ้าต่างหากล่ะ เพอร์นี่เลีย อุทยาน ‘ด้านนั้น’ อยู่ในเขตพื้นที่ของ
ตำหนักน้อย”

เมื่อทรงหันมาสบตรง วิแววยะเย้าเท่าทันปรากฏชัดในพระเนตร
สีบุษราคัม ก่อนเปลี่ยนเป็นความอ่อนละมุนครั้งหันไปยังอาคันตุกะ

“ความงามนั้นนับเป็นฝีมือพระหัตถ์การออกแบบของท่านนำซาบรีเนีย

เพคะ ทรงได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นเลิศในงานศิลป์ ‘แทบ’ ทั้งปวง”
 คำ ‘แทบ’ ประจวบอยู่ด้วยความสิ้นเปลืองผู้สดับ ‘แทบ’ ไม่สะดวก
 “ดูเหมือนวันนี้ท่านน่าจะเตรียมพระกระยาหารมาถวายต้อนรับฝ่าบาท
 ด้วย”

รอยยิ้มทั้งของพระชายาลำดับหนึ่งและองค์ธิดาอ่อนโยนลงจนน่าจะ
 สามารถตีความได้คล้ายเจ้าของหัตถ์ที่กำลังเล่นกับลูกไก่

การณ์โดยอ้อมไม่เคยพ้นจากพระเนตรพระกรรณ!

ถึงกระนั้น รอยยิ้มที่คนลำดับสองบรรจงวาดขึ้นตอบอ่อนหวานก็ดู
 จะมีเฉพะอีกฝ่ายเท่านั้นที่ตีความได้เช่นกัน

เก่ง...

นางม้าเลียขา ‘เก่ง’ ไซ้เพียงกิริยากระโดดกระเดกจริง ๆ!

“เพคะ” แล้วคำตอบรับของเจ้าหญิงซาบริเย็ก็หันมาให้ความสนใจสน
 พระทัยกับเจ้าชายผู้มีสายพระโลหิตจากถิ่นเดียวกันมากกว่า

“เสด็จมาไกล คงทั้งทรงเหนื่อยและล้า เกรงว่าถ้ามีแต่สำรับพื้นเมือง
 ของอะแลมเบอร์กที่ยังไม่คุ้นจะยิ่งทำให้ส่วยลำบาก”

แค่เพียงน้อยหนึ่ง ผู้รับสั่งทรงผินพักตร์พยักยงเจ้าพนักงาน นาง
 ข้าหลวงพินอบพิเทาเข้ามาเปิดครอบสำรับกระยาหารเบื้องพักตร์ให้ทุก
 พระองค์ได้ทอดพระเนตร

“-- หม่อมฉันเลยเตรียมอาหารง่าย ๆ ของบูลเลนเรียไว้สองสามอย่าง
 เพื่อจะช่วยให้คล่องพระคอขึ้นเพคะ”

“ขอบพระทัยที่ทรงเป็นห่วงและอุตส่าห์เหน็ดเหนื่อยยุ่งยากพระเจ้า
 ค่ะ คงเป็นรสชาติแปลก แต่ก็เป็นนิมิตหมายอันดีที่รสแห่งบูลเลนเรียจะได้
 เคียงกับรสแห่งอะแลมเบอร์กบนโต๊ะเดียวกัน”

ประโยคดังกล่าวจบลงด้วยเสียงสรวลตามของทั้งผู้รับสั่งและผู้สดับ
 หากสำหรับผู้สดับบางรายดูจะไม่เต็มเสียงดี ในเมื่อเป็นประโยคที่แปลถึง
 มิตรไมตรีระหว่างกันก็ได้ หากอีกทางหนึ่งอาจแปลถึงการควมรวมและ
 กลืนกินก็ได้เฉกเช่นกัน!

“เจ้าหญิงซาบรีเนียทรงละเอียดรอบคอบเช่นนี้เสมอ” พระชายาลำดับ
หนึ่งประทานชมก่อนหันมาขยายความกับองค์อาคันตุกะ

“-- แล้วการครัวของเขาก็คงเยี่ยมไม่แพ้การทำสวน!”

เป็นความลึนไหลในถ้อยที่ประจงเลือกใช้ได้ไม่ต่างจากพระธิดา

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่อยากให้ลองเสวยตำรับอะแลมเบิร์กดูก่อนนะ
เพคะ รสชาติอาจจะจ้านและแปลกกว่า แต่เป็นเพราะเราใช้วัตถุดิบหลากหลาย
ประเภทออกไป ของบางอย่าง เครื่องเทศบางชนิดหาไม่ได้ในภูมิภาคแถบนี้
ต่อให้บางอาณาจักรที่ติดต่อกับชายกับเมืองไกลโพนเช่นเดียวกับเราก็กังไม่มี”

“กำลังจะประทานบทเรียนแก่หม่อมฉันเรื่องการผูกขาด?” เจ้าชาย
ที่เบอร์เทียซทรงหยิ่งแข็งทั้งยังพระเนตรพรราวอย่างทีจริงที่เล่น

“ไว้ให้เป็นหน้าที่ของราชครูเถิดเพคะ” องค์ผู้สำเร็จราชการทรงโบก
หัตถ์ดูเจเห็นเป็นเรื่องน่าเบื่อยุ่งยาก โดยเฉพาะอาจจะยากเกินความเข้าใจของ
ผู้ที่จำต้องฟังพระมหากษัตริย์คุณ หากถึงอย่างไร ด้วยสุรัสเสียงเจือสรवल
จะแจ้งกว่าทุกครั้งย่อมเหมือนการยอมรับอย่างไม่จำเป็นต้องถ่อมตนใน
กลยุทธ์อันชาติที่ใหญ่พอเท่านั้นจึงจะกระทำได้

ใหญ่จนกระไรเลย... ชาติที่ไม่มีกิงกระทั้งเครื่องเทศจะซุบมือเปิบ
สวาปาม!

“ได้ฟังรับสั่งอย่างนี้ยังกระตุนให้หม่อมฉันทั้งอยากได้เรียนและได้กิน!”

เมื่อเจ้าชายบุเลนเธียทรงบรรจงเฝ้าด้วยความนุ่มนวลและให้เกียรติ
สูงสุด คนฟังก็จืดประกายระโรจน์ขึ้นในดวงเนตรที่หริ่ง

“หึ!” เสียงรับเริ่มต้นจากลำพระคอเจ้าหญิงวีเลนีส์ “บางที่อาจ
เพราะ เครื่องเรือน่าย่อยจากองค์บิดาจนกระมัง”

สายพระเนตรของผู้รับสั่งปราดระรื้อผ่านพระกระยาหารก่อนตัวดจบ
ที่เจ้าหญิงพระองค์เล็ก

...

ผู้ถูกพาดพิง ด้วยสายเนตรยังไม่รู้สีกองค์ ทว่าเจ้าหญิง
ซาบรีเนียผู้เป็นพระมารดาต่างหาก ทรงวูบโหวงไปทั้งอุระ
ในที่สุดเพลานี้ก็มาถึง!

พระชายาลำดับสองทรงพยายามย่นวรกายทั้งที่พละกำลังหายหด
โอษฐ์เฝิ้มแน่น พักตร์เหือดลงด้วยความหวาดหวั่นลึกล้ำ

ลักษณะพระเนตรของเจ้าหญิงวิเลินีสที่หริ่งละม้ายพริ้ม จริ่งแท้คือ
ลักษณะการของนางสมิงแก่ ที่มีไซ่แค่ประเมิน หากมาดหมายเยื่อทั้งชีวิต!

ตลอดมาที่ฝ่ายนั้นทรงพยายามกดฐานะของเจ้าหญิงพระองค์เล็กให้
ต่ำเตี้ยสุด นอกจากเพราะการชิงแข่งในตำแหน่งชายาลำดับหนึ่งและสอง
คนเป็นสองแน่พระทัยเจ้าของสายพระเนตรนี้ไม่เคยคลายระเวงแคลงใน
ลูกเลี้ยงแม่แต่หย้อย

เพอร์นี่เสียดคงเสมือนหนึ่งเสี้ยนเสียดพระทัย เชี่ยวอกไม่ได้ ไซ่ต้อง
ระวังติดเชื้อ!

และเมื่อราชสาส์นแห่งองค์กษัตริย์บุเลนเซียส่งมาถึง กำหนดการเสด็จ
เยือนเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีสูงสุดโดยผู้กำลังจะรั้งตำแหน่งสูงสุดกลับมีไซ่
ความน่ายินดี ทว่าคือหมุดตอกเสี้ยนนั้นทันทีต่างหาก!

ความเคลือบแคลงของพระชายาลำดับหนึ่งย่อมกระจ่างในบัดดล!

ด้วยเหตุนี้ มันจึงคือหมุดตอกกระตุ้นความทรงจำใน 'หน้าที่' ของ
เจ้าหญิงซาบรีเนียเช่นกัน หน้าที่ที่ทรงพยายามเลื่อนลบตลอดมา

หน้าที่ทั้งของผู้เป็นแม่ ทั้งหน้าที่อันสืบสู่พระธิดาตั้งแต่เจ้าหญิง

เพอร์นี่เลียยังไม่ทันอุบัติในครรภ์ด้วยซ้ำ!

ณ ที่แห่งนี้ในอะแลมเบอร์ก แทบไม่มีใครล่วงรู้พระประวัติตั้งเดิมมาก
ไปกว่าเจ้าหญิงซาบริเนียทรงเป็นพระธิดาในกษัตริย์พระองค์ก่อน -- สมเด็จพระ
บรมอัยกาธิราชแห่งเจ้าฟ้าชายทีเบอร์เทียช ซึ่งประสูติแต่พระสนมผู้เป็น
ที่รักนางหนึ่ง

เกียรติยศระหว่างสองราชอาณาจักรทำให้ความจริงไม่อาจกำจาย ว่า
ที่แท้พระมารดาของเจ้าหญิงซาบริเนียเป็นแค่นางในไร้ศักดิ์ กำพืดเดิมคือ
ทาสทากรูกที่ถูกซื้อโดยข้าราชการชั้นผู้ใหญ่แล้วส่งถวายเข้าเป็นนางในแต่ยังเล็ก!

หน้าตาและเนื้อตัวของแม่ผุดผาด ตรงข้ามกับปัญญา

เมื่อแม่มีวาสนาสะดุดพระเนตรจึงได้ 'ขึ้นเฝ้า' หากก็เพราะเขลา
แม่ไม่อาจดึงพระทัยสวามีไว้มัน หน้าซำยังให้กำเนิดได้เพียงธิดา สูดท้าย
วาสนานั้นจึงมลายไปพร้อมแรงหนุนลับ ๆ กลายเป็นเพียงนางสนมตกอับ
ประคองชีวิตอยู่กับพระธิดาที่ถูกลืมหายวัง

กระนั้นความเขลาซึ่งมาพร้อมกับการมองในโลกในแง่งามดูจะกลายเป็น
เป็นข้อดี พระมารดาและเจ้าหญิงซาบริเนียอยู่ล่ำฟังกันได้อย่างปกติสุข

น้ำใจของผู้เป็นแม่ที่เผื่อแผ่สู่มิตรสหายนางในเสมอมาได้รับการตอบแทน
คุ้มค่าในวาระนั้น

'แม่รู้ดีว่าตัวเองเป็นคนโง่ แต่แม่ก็ชอบจะเป็นคนโง่ที่ดีมากกว่าเป็น
คนปัญญาที่ชั่วร้าย ซาบริเนีย ลูกได้รับพระราชทานของขวัญอันล้ำค่าจาก
ทูลกระหม่อมพ่อ ลูกเป็นคนเฉลียวฉลาด ฉลาดกว่าแม่ที่เป็นผู้ใหญ่แท้ ๆ
เสียอีก ลูกยอมเห็นนี้จะ ในความยากแค้น น้ำใจเท่านั้นที่ไม่เคยแห้งเหือด'

เป็นความจริงของแม่ ต่อให้อยู่กันอย่างลำบากกาย หากกลับเป็นช่วง
พระชนม์ชีพที่เจ้าหญิงซาบริเนียสุขพระทัยที่สุด

'ความสุขของพระมารดาฝ่าบาทนะไม่เหมือนใครเขาหรอกเพคะ'
สหายเก่าของแม่รายหนึ่งเคยกระซิบทูลครั้งแอบนำโอสถบำรุงมาถวาย 'ไม่ค่อย
จะเห็นค่าแพรพรรณหรืออัญมณีสักเท่าไร แต่ชอบไปขลุกลงในครัวหรือตาม
สุ่มทุมพุ่มไม้มากกว่า'

‘แม่ชอบทำอาหารแล้วก็ชอบสังเกตุสัตว์ค่ะ บางทีให้คนยกเก้าอี้ไป ถักผ้าในสวน’

‘ระวังหน่อยนะเพคะ เดี่ยวนี้พระพลานามัยไม่ใคร่ดี ต้องห้าค้ำงมาก ๆ จะประชวร’

แล้วแม่ก็จากไปอย่างสงบที่สุด กระทั่งงานศพยังประกอบเฉพาะ พิธีกรรมจำเป็นทำยารามหลวง

อย่างไรก็ดี กองเพลิงที่โหมลปร่มเงาแม่ดูจะจุดความยุ่งยากให้แก่ ผู้เป็นลูกนับแต่นั้น

‘ใครมันบังอาจรบกวณความสงบขณะองค์เหนือหัวเสด็จบำเพ็ญ พระราชกุศล!?’

เสียงแหบเกรี้ยวก้องจากบานทวารหลังสถานประกอบพิธี จุดให้ ทั้งวรกายในชุดขาวอย่างไว้ทุกข์นั้นแข็งที่อดด้วยอารามตื่นตระหนก สหายเก่า ของแม่ที่กระจายล้อมอยู่ใกล้ ๆ ถึงกับเข้าทรุดหันใด ครั้นร่างหนึ่งปรากฏขึ้น พร้อมกำลังทหารติดตามเบื้องหลังนับสิบนาย

ผู้ก้าวล้ำมาเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ตามแบบนักรบ รัศมีองอาจน่าครันคร้าม แผ่จากร่างในเครื่องแบบเขียวเข้มประดับตราเต็ม ใบหน้ารูปเหลี่ยมลิ้นหน กวาดมาด้วยคิ้วรกมุ่น ดวงตาในช่องซึ่งหรือลงอย่างชัดใจถึงเกือบประทุษร้าย เป็นสีแดงเลือดนก จมูกใหญ่เยี่ยงสันจะงอยเหยี่ยว มุมปากหนาข้างหนึ่ง กระจุกขึ้นด้วยแรงโทโส

‘ชะ...ขอภัยท่านเสนา เจ้าหญิงชาบริเนียทรงกำลังประกอบพิธีศพ พระมารดาเจ้าค่ะ’

ไม่รู้เพราะเสียงลั่นจากความหวั่นหวาด หรือด้วยเนื้อความบางตอน กันแน่ ผู้ฟังยังไม่สบอารมณ์

หน้าแบะมีคางเหลี่ยมกว้างสะบัดมายังผู้เดียวที่คงประทับยืนอยู่หลัง ม่านเปลวอัคคี น่าจะยังไม่ทันเห็นถนัด อีกเสียงหนึ่งจากด้านหลังก็ซังก สถานการณ์ปานเดือดออยู่บนกองเพลิงลงเสียก่อน

‘เจ้าหญิงชาบริเนียอย่างนี้รี’

เจ้าของพระนามยังทรงจำได้ สุรเสียงนั้นเข้มแฉงความสุขุมจนแทบไม่อาจจับความว่าผู้รับสั่งกำลังทรงรู้สึกนึกคิดเช่นไร

และยังทรงจำภาพพระบิดาที่ค่อยเสด็จผ่านกองกำลังรักษาพระองค์ตลอดจน ‘ท่านเสนา’ ตรงมา เป็นคราแรกที่ได้ออดพระเนตรพระชนกชิตไถ่และชัดเจนถึงเพียงนั้น!

ขณะเดียวกัน นั่นคือภาพแรกที่ผู้เป็นพ่อเพิ่งประจักษ์ ยังมีลูกสาวที่ทรงหลงลืมไปเสียนานอีกหนึ่งคน

เป็นภาพที่นำมาซึ่งความพลิกผันครั้งใหญ่ในชีวิตของเจ้าหญิงซาปริเนีย! ไม่กี่วันหลังจากนั้น งานเฉลิมฉลองยิ่งใหญ่ถูกจัดขึ้นตามพระราชอัธยาศัยซึ่งต่างรู้จักกันทั่วถึงความเจ้าสำราญของผู้ผ่านภพ พระธิดาท้ายวังถูกเรียกร่วมงานพร้อมพระราชทานเครื่องทรงและศิริภรณ์งดงามแพรวพราวจนไม่อาจประมาณค่าได้

หลายเสียงของสหายเก่าพระมารดาต่างปีติ พระบิดาทรงโปรดฝ่าบาทมากนะเพคะ คนข้างในเล่ากันว่า ได้ยินทรงปรารภว่า ฝ่าบาทนะ งามพร้อมทั้งรูปลักษณ์และกิริยา การสนทนาโต้ตอบกันคราวก่อนก็เยี่ยมพระสติปัญญายิ่ง...’

กระนั้นก็เพราะพระสติปัญญาอันเลิศนั้นเล่า เจ้าหญิงซาปริเนียจึงไม่มีทางปล่อยให้อีกหลายเสียงและหลายภาพผ่านไปโดยไม่ไยดี

นอกจากภาพแรกแห่งองค์บิดา อีกภาพที่ไม่อาจละความสนพระทัยได้เลยคือริ้วรอยคุกรุ่นจิตใจของ ‘ท่านเสนา’

แปลก ท่ามกลาง ‘เปลือก’ ที่เคารพนบมอบลงทันควัน เจ้าหญิงทำวังกลับทรงสะดุดชัดถึงความรู้สึก...เสียเส้น...

หมูเขาจะหาม เลือกเอาคานเข้ามาสอด!

มาตรว่าต่อมอาการดังกล่าวจะถูกกลบมิต ทว่าบางเสียงกระซิบจากฤทธิ์สุราในคันทานฉลองก็ลอยลมเข้าพระกรรณโดยที่ผู้พูดไม่ทันระวังด้วยซ้ำ

‘ยิ่งทรงจัดงานใหญ่เท่าไหน ก็ยิ่งแสดงว่าเจ้าหญิงทรงโปรดพระองค์ใหม่

ไว้ความสำคัญมากเท่านั้น!’

‘นั่นสิ อย่าย่ำแต่อะแลมเบิร์ก ซาตินีหรือกระทั่งคนในวังบูลเนอเยเอง ยังแทบไม่รู้จักพระนาม เจ้าหญิงซาบริเนียเลย...’

ชั้นต้น ‘เจ้าหญิงองค์โปรด’ พอจะแนพระทัย เสี่ยงกล่าวขานมากมาย ล้วนเป็นไปตามรอยสหายเก่าพระมารดา

งานประกาศตัวเจ้าหญิงองค์โปรดพระองค์ใหม่โดยแท้!

ทว่าแม้พระบิดาทรงโปรดความล้ำาญ แต่ความสุขุมในสุรเสียงนั้น หาได้แสดงถึงความรอบคอบลึกซึ้งละหรือ ยิ่งในสายพระเนตรของพระบิดา ฉายชัดถึงความโปรดปรานและพระมหากษัตริย์คุณ -- ซึ่งเจ้าหญิงซาบริเนีย เตือนองค์เองได้ว่า *มากเกินไป มากจนผิดสังเกตแล้ว!* -- ผู้เป็นลูกยังทรง พินิจได้ถึงจุดวาทหนึ่งอันแสดงความหมายมาดบางประการอีกด้วย

ใช่ มันคือพระราชประสงค์อันเป็นบ่อเกิดแห่งความโปรดปรานและ พระมหากษัตริย์คุณนั้นแน่แท้!

ท่ามกลางท่าทีรีนเหตุยของเจ้าหญิงซาบริเนีย ที่แท้จึงซุกซ่อนความ กังวล และเมื่อนั้น บางคำที่ได้สดับนับเป็นกุญแจดอกแรกสำหรับไขข้อกังขา *อะแลมเบิร์ก...*

ชาติเมืองน้อง อุดมด้วยทรัพย์ มั่งคั่งด้วยพืชพรรณธัญญาหาร เกี่ยวข้องประการใดกับการณ์นี้

การสืบข่าวไม่ใช่เรื่องยาก ในเมื่ออาการแรกของท่านเสนากอปรกับ คำกระซิบทั้งกิริยาเยาะหยามลับหลังทั้งหลาย ล้วนแปลได้ถึงความริษยา อีกการเสียผลประโยชน์ครั้งใหญ่ระหว่างโยงโยแห่งซัวอำนาจในราชสำนัก ซึ่งแน่นอนอำนาจที่เปลี่ยนซัวมักเป็นดั่งแม่เหล็กกำลังกล้า!

พระสติปัญญาเท่านั้นช่วยให้เจ้าหญิงซาบริเนียทรงฟันผ่านกลเล่ห์มาได้ ทั้งการทดสอบ ทาบรัศมี การกัมหัว ‘ตัวเล็ก’ เข้ามาเพื่อหวังปลา ‘ตัวใหญ่’ การหลอกใช้นาสนนิต แยกคายจนแทบคิดไม่ถึงและไม่น่าเชื่อ!

ทว่าเหนืออื่นใด ที่ทรงปฏิเสธรปลาตัวเล็กทั้งหลายมิใช่ทรงปฏิเสธข้อมูล จากคนถือคันเบ็ด

การเลียบเคี้ยวพอมิให้อีกฝ่ายระแคะระคาย รับสดับโดยแทบมิได้
ปรีโอษฐ์ จริ่งแท้คือวิธีระดมสารอันปรุปรังโดยการไต่ตรงลงลึกซึ้ง

และในที่สุด เป็นเช่นคาด เจ้าหญิงทำยวังถูกควานขึ้นเชิดเพื่อเดินเบียด
'เช่นหมาก' ในตาถัดไป!

อะแลมเบิร์กเป็นราชอาณาจักรใหญ่ นอกจากอุดมด้วยโภชนาสารพัด
ที่บุเลนเรียต้องพึ่งพา ยังเป็นเมืองท่าที่ทวีความสำคัญว่องไวจนต้องจับตา
ระวัง หากบุเลนเรียสามารถทอดเชื่อมสัมพันธ์ ผลประโยชน์มหาศาลจะ
หลุดมือไปไหนได้!

ผลประโยชน์อันย่อมจะแจกจ่ายมายังผู้หนุนหลังทั้งอยู่ในหัวอำนาจ
เดียวกันอีกต่อ!

ในสมรภูมิแห่งอำนาจนี้จึงมิใช่เรื่องน่าแปลกที่พระบิดาทรงพอพระทัยยิ่ง
ยังมีพระธิดาอีกองค์ถูกซ่อนห่างจากสายตาใครทั้งสิ้น!

ท่ามกลางการถวยาการรักษาเข้มงวด แต่ละลำดับการจึงล้วนรวดเร็ว
หลังพิธีเฉลิมฉลองเพื่อ 'ปาวประกาศ' ราชสาส์นพระราชทานพระธิดา
แต่กษัตริย์หนุ่มแดนใต้ถูกส่งสู่อะแลมเบิร์กพร้อมกำหนดการงานอภิเษก
ในไม่ช้า

นี่ถ้ามิใช่หนทางป้องกันกรกล้ำกราย ตอมไต่ของอำนาจอันไม่พึง
ประสงค์!

'ไม่น่าเชื่อ เพียงไม่กี่จิตใจ จากเจ้าหญิงตรุนวัยหลังกองไฟที่แทบ
ไม่มีใครรู้จัก จะกลับทรงศักดิ์และวาสนापานพญาหงส์ หม่อมฉันขอถวาย
ความยินดีอย่างสูงสุดพระเจ้าข้า'

ครั้งนั้นท่านเสนาถวยาความเคารพในพระราชพิธีสังเสดีจสุอะแลมเบิร์ก
ศิระล้านเลียนและคางเหล็กมที่ก้มลง...แต่น้อย จงใจไม่ปกปิดการหรีดดา
ประดุจจสรพิษร้ายเมื่อเวยขึ้น

ท่านเสนาทูลต่อ 'เห็นได้ชัดว่าโชคชะตาวาสนาไม่เข้าใครออกใคร
อำนาจอันได้มาโดยง่าย ถ้าอยู่ในมือผู้ไม่รู้จักใช้ ไม่ช้าจะหมดไปได้ง่ายยิ่งกว่า
ครั้งมาถึง!'

ระหว่างตาต่อตา ผู้ถูกเปรียบกับพญาหงส์บรรจงแย้มรอยสรวลละม้าย
ไม่รับรู้ความนัยอันซ่อนในประโยคดังกล่าว

‘ขอบใจในคำเตือน ท่านเสนา’

‘มิบังอาจพระเจ้าค่ะ’ ท่าก้มหัวยืมกริมเปี่ยมด้วยพิชสง ‘หม่อมฉัน
เพียงหลุคร่าฟุ้งถึงพระมารดาของฝ่าบาท...ก็เท่านั้น!’

การเดินทางยาวนานและยาวไกล เพียงครึ่งทางกลับได้รับข่าวด่วนร้าย
องค์กษัตริย์แห่งอะแลมเบิร์กสวรรคต!

การณ่นั้นไม่มีเพล่าให้ได้ประหวัดต่อการถูกเยาะหยันหากต้องเสด็จ
กลับ ทั้งนี้ราชโองการใหม่ -- *แผนใหม่* -- ถูกกำกับพวงท้าย

‘ให้อภิเษกกับเจ้าชายเจ้ากรมคลังแทน!’

คำว่าหน้าที่เท่านั้นทำให้เจ้าหญิงซาบริเนียสามารถข่มพระทัย ไม่อดสู
มากจนเกินไปใน ‘โชคชะตาวิเศษ’ ที่ได้รับ ทั้งกับการต้องระงับความหวั่น
หวาด ที่จำแบกพักตร์ไปยังที่หมาย ซึ่งแต่ต้นต่างรู้กันดีว่ามีใครดีต่อการ
เชื่อมสัมพันธ์ครั้งนี้อยู่แล้ว

อะแลมเบิร์กเป็นเมืองใหญ่ ด้วยความใหญ่เคียงใกล้บูเลนเธียกระมัง
หัวใจคนในอะแลมเบิร์กจึงมิได้ใหญ่ไปกว่ากันสักเท่าใดเลย

พระสวามีที่รออยู่ปลายทาง...เจ้าชายอนูราชสกุลวงศ์ที่กุมท้องพระคลัง
ความจริงทรงหมกมุ่นอยู่แต่สุรานารี อำนาจซึ่งควรเป็นรองเฉพาะผู้ครอง
มหานครอันมั่งคั่งด้วยทรัพย์ไพศาล ที่แท้จึงตกอยู่แต่เงื้อมหัตถ์แห่งพระชายา
ผู้ไม่ปิดบังสายพระเนตรมาดร้ายและดวงหทัยแคบคับนับแต่ครั้งพบพักตร์
องค์ราชินีผู้เป็นเซษฐภคินีของเจ้าหญิงวีเลนีนีสตางหากดูจะทรงแสดงการ
ต้อนรับแบบเนียนจนชวนเชื่อว่าเกิดจากพระทัยจริงแท้

แม้สภาพการณ์จะสงบลงกว่าครั้งดำรงตำแหน่ง ‘เจ้าหญิงทรงโปรด’ ที่
บูเลนเธีย หากเจ้าหญิงซาบริเนียเองเท่านั้นจึงจะทรงลำเหนียวกว่า *มิใช่*

คมศาสตราวุธเป็นประกายเพียงถูกพรางใต้คลื่นน้ำนิ่ง!

สายตาคู่จับดูอยู่ทุกฝีบาท อำนาจลวงตาของสวามียอมไม่อาจคุ้มภัย
หน้าซำครั้นทรงครรภ์ได้เพียงเดือนเศษ เจ้าชายเจ้ากรมคลังก็สิ้นพระชนม์

ด้วยโรคร้ายกลางดงดิบไปเสียก่อน เจื่อมเงาสูดท้ายที่ยึดปกเกล้าได้คือร่ม
พระฉายอันห่างไกลแห่งพระชนก

ราชทัตตเลขาจากกษัตริย์บูลเลนเรียที่แสดงความยินดีในประสูติกาล
แห่งพระเจ้าหลานเธอ -- เจ้าหญิงเพอร์นีเลีย -- ประดุจตราย้ำถึงความ 'สำคัญ' ยิ่ง
'-- จงดูแลรักษาเขาไว้ให้ดี หลานสาวพ่อคนนี้ ต่อไปจะเป็นผู้ปลดไข
ลัทธิลัทธิญาที่บรรพกษัตริย์บูลเลนเรียให้ไว้แก่แผ่นดินเกิด --'

ประโยคสั้น หากกนใจความยืดยาวและหนาหนักในอุระพระมารดา
พระองค์ใหม่ในเวลานั้น

หน้าที่สำคัญตกทอดมาก็ชั่ววู่น บัดนี้ล่องสู่โลกहितในอุทรขององค์เอง
โดยไม่เคยทรงปรารถนา!

กระนั้นก็ด้วยความสำคัญดั่งว่าฤมิใช่ ทั้งธิดาและพระองค์จึงคง
ดำรงลมหายใจต่อมาได้จวบปัจจุบัน ต่อให้บูลเลนเรียผลัดแผ่นดินใหม่
แต่ 'ความสำคัญ' อันครอบมาถึงผู้ทำหน้าที่สำคัญก็ทำให้ชายลำดับหนึ่ง หรือ
คลื่นใต้น้ำกลุ่มอื่น ๆ ยังจำต้องสงบใจระวังก่อนหาญล้ำเส้น

บูลเลนเรียอีกผู้ ผู้อยู่ใกล้ชิดองค์มกุฎราชกุมารแห่งอะแลมเบิร์กมาก
ที่สุด ยังไม่อาจคุ้มภัยให้ได้เพียงนี้

ไม่อาจและถึงอย่างไรก็ไม่มีวัน ในเมื่อบูลเลนเรียผู้นั้น -- เจ้าชายไมเนติน --
คือคลื่นอันถูกกำลังเป่าจากท่านเสนาเองนั่นเทียว!

เจกนั้น *จะเป็นเช่นไร* วาระเฝ้าจับตากำลังจะผันไปตราบสิ้นคืนนี้ เมื่อ
ความคลุมเครือคลี่คลาย แต่ละฝ่ายที่ชะลอลงเชิง คอยทำการวางหมาก
ตัวถัดไปของอีกฝ่ายตลอดมา ไม่ช้าจะเริ่มแผนรุกใหม่ อันตรายฤจะมีคืบ
ใกล้เจ้าหญิงเพอร์นีเลียและพระมารดามากยิ่งขึ้น!

ท่ามกลางบทสนทนาหวานปร่าประดุจน้ำผึ้งผสมยาพิษระหว่างเจ้าฟ้าชาย
บูลเลนเรียกับองค์ผู้สำเร็จราชการอะแลมเบิร์กและพระธิดา ความมืดมน
เงียบงัน กลับโอบรอบรกายของพระชายาลำดับสอง แล้วบีบรัดปานคีมเหล็ก
จนหายใจขัดกลางลำคอ

ชั่วขณะที่พระสติปัญญาเฉียบคมยังไม่อาจค้นหา เสียงร้องปลุกจาก

ภวังค์กลับตั้งขึ้นหน้าบานพระทวาร

“เจ้าชายไอเนส เจ้าชายไมเนติน เสด็จ!”

ทันทีที่บ้านไม้สลักถูกดึงออก กระแสลมลึกลับกรูสูภายในทั้งที่ไร้
ต่อตอ เปลววับแวมจากปลายเทียนแต่ละต้นวูบหมอบ บรรยากาศภายใน
ห้องเสวยเสมือนจู่ ๆ ก็ดิ่งลึกสู่เวียงนรกานต์

ความเงียบถูกทำลายในเสียงอึดใจถัดจากนั้น เสียงร้องของสิ่งมีชีวิต
หนึ่งดังสะท้อนจนแต่ละองค์ถึงกับสะดุ้ง กอปรกับเงากลมละม้ายขุยม
ไหมพรมแทรกผ่านบานทวารมาก่อน ต่างย่อมนึกจินตนาการไปถึง *เจ้าสุนัข
ไม่รู้จักกาลเทศะ!*

“ดูเหมือนจะมีคนรักสัตว์อีกราย”

แปลก ความมืดกลับส่องให้เห็นรอยเยาะในองค์ผู้สำเร็จราชการ
ชัดแจ้ง!

อย่างไรก็ตาม ความสนพระทัยของแต่ละองค์คงจับที่เงาร่างเก่า มัน
เคลื่อนเข้ามาในลักษณะละม้ายบาดเจ็บ

เสียง ‘เห่า’ เดิมตั้งขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ทั้งที่ความมืดยังคงพราง ต่างทรง
จับถนัดว่า มิได้มีที่มาจากร่างตัวต้น

เปลวเทียนเริ่มขึ้นชั้ววูบ ครั้นเสียงสวบสาบเริ่มดังตามร่างนั้นเข้ามา
วงสว่างส่องให้เห็นว่าต้นกำเนิดเสียงซึ่งน่าจะหมายรวมถึงเสียง ‘เห่า’ นั้นด้วย
คือร่างยาวอวบเป็นสีเหลืองทอง การเคลื่อนไหวละม้ายคลืนทำให้ร่างนั้น
สะท้อนประกายบนเกล็ดเป็นมันเลื่อม ปลายด้านที่พุ่งจูโจมร่างแรกคือ
พังพานแผ่ประทับดอกจันชัดแจ่ม!

มันตัววัด แล้วจกลงบนร่างฟูขาวหุ่ยวาว แรง เร็ว และแม่นยำ เหยื่อ
กระตุกเพียงไม่กี่ครั้งก็แน่นิ่ง ตายคาที่!

ท่ามกลางความตระหนกจนแต่ละองค์ถึงกับแข็งค้างอ้าโอษฐ์หาก
ไม่อาจรับสิ่ง เปลวเทียนระริกหรือล่งอีกครั้งพร้อมการถอนคมเขี้ยวของ
เพชรฆาต

แม่เบี้ยหุบหายกลายเป็นเส้นเงาทะมึนเลื้อยกลับนำแต่ละสายพระเนตร

คืนสู่ช่องกำเนิดลมกรวยเยือก

วาระนั้น ช่องหว่างบานทวารปรากฏเงาดำสองร่างซ้อนกันอยู่

ร่างหนึ่งสูงทะมึน เพียงช่วงปากกว้างก่อความรู้สึกดทับอึดอัดเจียน
หายใจไม่ออก เปรียบให้อีกร่างซึ่งเล็กอยู่แล้วกลับยิ่งดูเล็กลงไปอีก เล็กจน
ไม่น่าเชื่อว่าบุคคลในวัยพ่นยี่สิบจะเล็กเตี้ยได้ถึงเพียงนั้น ต่อเมื่อสองเงา
กลิ้งกันบางอืดใจ สันฐานยิ่งละม้ายอสุรกายมากกว่าลักษณะมนุษย์!

บานทวารถูกดึงปิดตามเก่า เสียง แกรก ๆ อย่างลื้อเลือนเริ่มคราง
ขณะเดียวกัน กำลังแห่งพระพายสงบลงเหลือเพียงพลิวแผ่ว

ชั่ววูบที่เปลวเทียนตั้งลำสูง ความกระจ่างกลับคืนมาพร้อมกลิ่นฉุน
รุนแรง เป็นกลิ่นสาบสัตว์เลื้อยคลานผสมกับกลิ่นสมุนไพรเข้มข้นเสนาลิก

ต้นกำเนิดของกลิ่นไม่พึงประสงค์คือวรวงศ์ในภูษาดำมะเมื่อม แม่ปัก
ด้วยประดาดีเงินและอัญมณีนิล ผู้สวมกลับดูไร้สง่าบารมีโดยสิ้น ค่าที่
ร่างนั้นพอมเกร็งพิกลพิการตั้งแต่เคียรจรตปลายบาท ไม่ต่างจากกงกระตุก
พังพาบอยู่บนพระเก้าอี้รถเข็น!

วงพัทตร์ที่น่าจะเรียวยสวย ทั้งเครื่องเคราก็เรียงครบตามตำแหน่ง
เหมาะเจาะ กลับกลายเป็นอัปมงคลตั้งแต่เรือนกศกั่วแหวง บ้างหยิกหยักบ้าง
จางจากสีดำเป็นเงินเทาประหนึ่งผู้เฒ่า รูปพัทตร์เสียทรงเนื่องจากความ
ฝ้ายพอมจนปรางตอบ เบ้าพระเนตรดำโบ้ ส่งให้แนวโหนกปราง สันขนง
และนาสิกดูสูงใหญ่เลยพอดี ทั้งแผงขนงยังรกบ้างรุ่มบ้าง โลมานาสิกและ
โลมาในพระกระรณยาวแลบ โอษฐ์บางได้รูปกลับมีปลายตกห้อยทำให้พัทตร์
ดูบึ้ง เช่นกันกับนัยเนตรดำประดุจนิลน้ำเยียมซึ่งฉายแววมั่นจนบางที่ดู
ฝ้าฟางซำลงไปอีก

เครื่องพัทตร์ดังกล่าวประดับบนพระเคียรเอียงครึ่ง ๆ เห็นอั่งสาห่อุ้ม
ทั้งนี้เพราะเบื้องปฤษฎางค์ดูจะมีตะโห่งกนูนขึ้นคล้ายโครงอัฐิคดอง ช่วงอุระ
ชูบบางตลอดถึงพระอุทร ลำพระกรและลำพระเพลาสืบเล็ก ส่วนที่เผยจาก
เนื้องูษาเห็นชัดว่าลายเส้นโลหิตเป็นสีเดียวกับคัล้าปูโตโปน หัตถ์และองคุลีก็แห้ง
เป็นปมราวหนังหุ้มกระดูก